POLIROM

Alberto Vázquez-Figueroa

Ultimul tuareg

BIBLIOTECA POLIROM

Alberto Vázquez-Figueroa

Ultimul tuareg

Traducere din limba spaniolă şi note de

Eugenia Alexe Munteanu

EDITURA POLIROM

2015

Scriitori contemporani, voci şi tendinţe noi
în literatura universală de azi.

Pentru José Miguel Serrano şi familia sa,
cu cele mai sincere mulţumiri.

1

Era frig.

Foarte frig.

Mai era o jumătate de oră până la ivirea zorilor, termometrul arăta unsprezece grade, dar un vânt neplăcut ce bătea dinspre nord-vest îi făcea să tremure pe cei care se înghesuiau pe platforma camionului, cu mâinile înţepenite de efort; se ţineau de orice le venea la îndemână, ca nu cumva maşina să facă un salt brusc trecând peste vreun hop şi să-i azvârle jos de la o înălţime de patru metri.

Gacel Mugtar, care-şi moştenise numele de la o rudă îndepărtată ce aparent luptase cu eroism împotriva dictaturii militare, ştia foarte bine că în astfel de situaţii trebuie să conduci cu mare grijă, ca să eviţi asemenea incidente neplăcute. Cei care se urcau pe lăzi şi pe saci acceptau s-o facă pe propria răspundere, dar nu era deloc plăcut, nici cinstit, şi era şi cumva umilitor să ajungi la destinaţie cu un pasager în minus.

În nenumărate ocazii se văzuse nevoit să oprească pentru a culege pe câte unul care nu avusese grijă să se lege de ceva când îşi dădea seama că adoarme, dar întâmplarea cea mai tristă a avut loc într-o noapte, când un băiat a căzut ca un bolovan fără să observe nimeni şi a scăpat cu viaţă doar datorită faptului că, după patru zile, alt camion l-a găsit întins în mijlocul şoselei, cu un picior rupt

şi cât pe ce să fie devorat de hiene.

Inshallah![1]

Voia Domnului a fost ca el să supravieţuiască fiindu-i asta de învăţătură, şi să rămână şchiop.

Cu toate că înainte de a porni la drum Gacel îşi instruia pasagerii, insistând asupra faptului că trebuie să-şi ia toate măsurile de precauţie pe timpul voiajului obositor, nu se putea abţine să se enerveze când se întâmpla un accident, căci majoritatea pasagerilor nu erau atenţi la ce le spunea, considerându-se viteji luptători capabili să înfrunte nesfârşitele pericole din deşert, chiar şi de la înălţimea unui vehicul ce se hurducăia tot timpul.

Când prima geană de lumină dădea semne că e pe cale să apară, câtorva pasageri încă le mai clănţăneau dinţii, dar n-au trecut decât zece minute şi stăpânul incontestabil al deşertului, soarele, şi-a recuperat tronul, alungând frigul şi pregătindu-se să impună o lege sufocantă şi implacabilă asupra vastelor sale teritorii.

Următoarele două ore, cu vizibilitate perfectă şi temperatura maximă de abia 20 de grade, erau cele mai potrivite pentru călătorie dar, aşa cum tindea să se întâmple cu o regularitate exasperantă, abia trecuse jumătate din acest interval când a făcut explozie primul cauciuc.

Inshallah!

Rezistase destul, ca să fim sinceri, şi chiar ar fi trebuit să-i mulţumească pentru că a avut bunăvoinţa de a nu-l obliga să dea pasagerii jos din camion în toiul nopţii, ca să repare stricăciunea la lumina unei lanterne.

---

[1] Cu voia lui Allah (în ar., în orig.).

A oprit motorul, a tras frâna de mână, a coborât, s-a asigurat că roata din faţă pe dreapta chiar nu se mai poate folosi şi s-a îndepărtat până a găsit un salcâm la umbra căruia să se odihnească puţin.

Abdul, eficientul aghiotant, îi va ruga pe călători să coboare şi le va cere bărbaţilor mai în putere să-i dea o mână de ajutor să schimbe roata, întrucât asta era obligaţia pe care şi-o asumau în momentul în care îşi cumpărau biletul.

Acela nu era un autobuz de curse regulate ce mergea într-un anumit loc urmând un traseu fix sau un orar dinainte stabilit, ci doar un mijloc de transport mai puţin ortodox, fiind bine ştiut că se afla la cheremul miilor de probleme ce puteau apărea într-un mediu natural şi excesiv de capricios.

Vântul, nisipul, hoţii la drumul mare şi, în ultima vreme, sângeroşii jihadişti care încercau să impună cu forţa legile lor fanatice pe un pământ ce niciodată nu acceptase altă lege decât libertatea de credinţă, făceau de multe ori ca o distanţă ce trebuia parcursă în trei zile să se prelungească încă pe atât, sau chiar să nu se ajungă niciodată la destinaţie.

Inshallah!

Aşa stăteau lucrurile, din nefericire, şi obiceiurile impuneau ca în asemenea cazuri şoferul să aibă parte de o binemeritată odihnă, iar ceilalţi să se ocupe de munca grea de a înlocui roata stricată. În locul şi în împrejurările acelea era o sarcină extenuantă, căci cum terenul instabil nu permitea folosirea unui cric hidraulic care puţin câte puţin se cufunda în nisip, tot ce puteau face era să ridice şasiul pe trunchiuri groase şi să sape o groapă sub roată, ca să o poată scoate şi înlocui cu una de rezervă.

După aceea era nevoie să umple din nou groapa, ca roata să rămână fixă, şi la urmă se scoteau trunchiurile de copac, eveniment

ce se sărbătorea cu strigăte şi ţopăieli de bucurie, căci era o victorie clară a omului asupra naturii.

În cele din urmă, neobositul Abdul repara cauciucul înţepat, aşeza roata în lăcaşul rămas gol şi apoi se îndrepta spre locul unde şeful lui se odihnea, oferindu-i un ceai, ceea ce însemna că puteau să pornească din nou la drum când considera el că ar fi oportun.

Pasagerii se mulţumeau să aştepte liniştiţi, căci un bărbat capabil să conducă un camion aşa de mare printr-un ţinut atât de complicat şi să-i ducă teferi şi nevătămaţi la destinaţie se ridica în ochii lor la un nivel demn de cea mai mare consideraţie.

O spune şi o veche zicătoare beduină: „Cei mai viteji luptători sunt înfrânţi dacă nu au o călăuză care să-i conducă pe câmpul de luptă”.

Şi Gacel Mugtar era o bună călăuză.

Întotdeauna fusese.

Cu ani în urmă, mergea în fruntea unei lungi caravane ce transporta sare, iar acum era un şofer priceput pe o maşină complicată şi zgomotoasă care scurta durata călătoriei, dar nu şi distanţele.

Singur cu paharul lui cu ceai, observând cum Abdul şi majoritatea călătorilor îşi reiau locurile sus în maşină şi aşteaptă cu răbdarea caracteristică beduinilor ca el să se hotărască să treacă din nou la volan, Gacel Mugtar îşi amintea din nou de vremurile trecute, când obişnuia să parcurgă acelaşi traseu pe spinarea unei cămile liniştite, la care nu era nevoie să apeşi pe accelerator sau să schimbi vitezele.

El era un *imohag*[2] din Kel Talgimus prin ale cărui vene curgea

[2] Tuareg (în ar., în orig.).

sângele cel mai nobil şi mai pur ce se putea găsi printre tuaregi, iar îndeletnicirea de călăuză de caravane de-a lungul celui mai periculos deşert a fost considerată întotdeauna o mare onoare pentru stirpea sa.

Să conduci un camion nu e aşa de grozav.

Cu toate acestea, în ziua în care sora lui i-a spus că vrea să se mărite, s-a văzut nevoit să se îndatoreze ca să-i asigure o zestre adecvată.

Niciodată nu şi-ar fi imaginat că zestrea unei mirese costă atâta, aşa că a trebuit să-şi schimbe meseria şi să treacă de la frâul unui dromader tăcut la volanul unui monstru mecanic zgomotos.

În zona aceea îndepărtată din deşert, unde cea mai apropiată mare se afla la mii de kilometri, sarea era un bun foarte apreciat, dar comercializarea ei nu era rentabilă dacă se transporta în nişte camioane care se stricau des şi consumau prea multă benzină.

Sarea nu avea termen de expirare, dar cămilele erau mult mai lente şi, deşi se reproduceau singure, se alimentau cu iarba de pe drum şi rezistau vreme îndelungată fără să bea apă, o caravană de două sute de animale producea profituri atât de mici, că era imposibil să câştigi suficient ca să cumperi o zestre demnă de o soră.

Şi proprietarul camioanelor plătea bine.

Şi plătea bine pentru că era conştient de riscurile meseriei. Cu doar trei luni în urmă, două dintre camioanele sale încărcate cu imigranţi care se îndreptau spre Algeria cu scopul de-a ajunge la Mediterană şi a trece în Europa au avut ghinionul să se strice în acelaşi timp şi aproape o sută de bărbaţi, femei şi copii, familii întregi, au murit de sete după ce au cutreierat zece sau douăsprezece zile fără ţintă prin deşert deşi îi căuta o armată întreagă.

Gacel îl cunoştea pe unul dintre şoferi şi ştia că este un bun profesionist, şi cu toate astea n-a putut evita o nenorocire aşa de înspăimântătoare.

Inshallah!

În definitiv, Domnul este cel care arată căile pe care trebuie să le urmeze fiinţele omeneşti.

Inclusiv tuaregii.

Şi-a terminat de băut ceaiul, s-a hotărât să pornească din nou la drum şi, din fericire, au mai avut doar o pană de cauciuc înainte de amiază, când temperatura depăşea patruzeci de grade, moment în care a căutat un loc potrivit, s-a oprit şi i-a dat voie lui Abdul să demonteze o parte din prelata ce acoperea camionul, ca să facă din ea o copertină. Curând soarele avea să lovească cu putere partea dinspre apus a camionului, dar în partea cealaltă, dinspre răsărit, umbra va îngădui pasagerilor să se odihnească până se mai potolea zăpuşeala insuportabilă. Căci nici oamenii, nici maşinile nu erau în stare să reziste la soarele violent din orele care urmau.

După ce s-a asigurat că totul este în ordine şi pasagerii săi se bucură de un relativ confort, Gacel Mugtar a luat un prânz frugal, a pus mâna pe vechea flintă care atârna în partea din spate a cabinei şi s-a îndepărtat de voci, sforăituri şi pârţuri, căci după mai mult de şase ore la volan avea nevoie să doarmă.

Şi-a spus rugăciunea îngenuncheat pe o rogojină din care apoi şi-a făcut un cort minuscul, s-a ghemuit în poziţie fetală şi a închis ochii ştiind că Abdul, nepot de sclavi descendenţi ai tribului african kotoko de pe malul lacului Ciad, avea pielea aşa de tăbăcită încât avea să rămână nemişcat, cocoţat în camion, atent să nu vină bandiţii de care nu o dată au fost nevoiţi să se apere cu puşca în mână.

Într-o linişte absolută şi fără vălul ce-i acoperea chipul în

prezenţa străinilor, Gacel s-a odihnit destul cât să se poată întoarce fără probleme la solicitanta sa îndeletnicire şi să ajungă la destinaţie chiar în noaptea aceea.

Soarta a vrut să mai aibă doar o pană de cauciuc, astfel că la puţină vreme după ora două noaptea a predat cheile camionului şi s-a îndreptat spre casa din care lipsea de unsprezece zile.

Assalama a ieşit fără niciun fel de menajamente să se ia la harţă cu omul care bătuse la uşă în chip atât de nepoliticos şi de insistent.

— Ce s-a întâmplat?... a întrebat fără să se deranjeze măcar să-l salute. Ce-i cu tărăboiul ăsta? Băiatul meu se odihneşte.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Vino mâine. A făcut o călătorie lungă şi e obosit.

— Mai lungă a fost a mea şi nu pot să aştept... a răspuns el sec în limba tamasheq[3]. Mă numesc Hassan şi sunt un Zebra[4].

După această prezentare, atitudinea femeii s-a schimbat ca prin minune; l-a poftit pe noul venit să intre şi l-a condus în curte, unde se înălţa comoara ei cea mai de preţ: unul dintre cei nouă copaci din vale, şi probabil cel mai înfrunzit, ceea ce făcea ca acela să fie singurul loc din sat unde se putea sta de vorbă cu plăcere la ora prânzului, fără să te astupi de căldură.

N-au trecut decât câteva minute şi a apărut Gacel Mugtar, salutându-l respectuos pe neaşteptatul său oaspete, conform milenarei tradiţii a tuaregilor:

---

[3] Limbă berberă vorbită de tuaregi.

[4] Personaj influent în triburile din Africa Centrală, care exorcizează spiritele malefice şi consolidează loialitatea faţă de conducători, şefi de trib etc. La ceremonii, purta o mască reprezentând o zebră.

— *Metulem, metulem!*[5]

— *Metulem, metulem!* i-a răspuns cel care-l aştepta.

— Cu ce te pot ajuta?

Necunoscutul a aşteptat ca Assalama să le pună în faţă o tavă cu inevitabilul ceainic, pahare, prăjiturele şi curmale, dar când a dat să plece a oprit-o cu un gest.

— Rămâi! a rugat-o. Ceea ce vreau să spun te interesează în mod direct.

Femeia a şovăit, l-a privit întrebător în ochi pe fiul său, care a făcut un gest aproape imperceptibil de aprobare, şi după ce a umplut paharele a luat loc, rămânând în aşteptare, cu mâinile încrucişate în poală.

Cel care spusese că se numeşte Hassan şi că e un Zebra a aşteptat câteva clipe, şi-a ridicat câţiva centimetri *anagad*[6]*-ul* ca să poată sorbi puţin din infuzia închisă la culoare fără să i se vadă faţa, şi după ce a dat din cap de parcă ar fi confirmat calitatea ceaiului pregătit cu meticulozitate, a spus:

— Mă aflu aici pentru că, după cum bine ştiţi, poporul tuareg este temut, admirat şi respectat de mii de ani, de când, după cum spune învăţătura străveche, strămoşii noştri garamanţii s-au ridicat pentru a cuceri aceste deşerturi nesfârşite, unde nimeni n-a îndrăznit vreodată să ne conteste hegemonia. A făcut o scurtă pauză, a sorbit o altă înghiţitură, şi după ce a scos ceea ce părea un oftat adânc, a adăugat: Întotdeauna am fost o rasă nobilă şi

---

[5] „Allah fie cu tine!" – salut islamic curent, sinonim cu *salam aleikum* (în ar., în orig.).

[6] Văl cu care tuaregii îşi fac turban şi îşi acoperă chipul, lăsându-şi descoperiţi doar ochii (în ar., în orig.).

mândră, cu un renume binemeritat datorită nenumăratelor lipsuri îndurate, dar în ultima vreme un grupuscul stingher de indivizi de acelaşi sânge ca noi ne târăşte prin noroi bunul nume...

Stăpânul casei s-a mulţumit să aprobe ştiind că oaspetele său avea dreptate deplină, ceea ce l-a făcut pe acesta să adauge:

— Peste un milion de tuaregi stabiliţi de secole în zece ţări nu pot accepta ca două sute de renegaţi, fie ei mercenari ticăloşi ori fanatici abrutizaţi de ideologii extremiste, să le distrugă gloriosul trecut şi să pună în pericol viitorul copiilor lor... – Noua pauză avea scopul de a conferi mai mult aplomb celor spuse şi vocii sale sonore, sigure pe sine. – Din această cauză s-a luat o hotărâre logică şi justificată: vinovaţii, toţi vinovaţii, trebuie eliminaţi.

— Mai exact ce vrei să zici prin „eliminaţi”? a întrebat îngrijorat Gacel.

— Exact ce am spus: trebuie să fie anihilaţi oriunde s-ar afla, şi chiar dacă ar fi vorba de propriii noştri fraţi sau de propriii noştri copii.

— Asta înseamnă să-i omorâm?

— Înseamnă „să-i pedepsim cu moartea”, a precizat el prompt. Nu trebuie să mai rămână niciunul; nici dintre ei, nici dintre cei ce-şi acoperă faţa cu un văl ca să treacă drept tuaregi şi să continue să comită atrocităţi.

Assalama a vrut să spună ceva, s-a răzgândit, dar Hassan a încurajat-o să o facă.

— Vorbeşte fără jenă. După cum ţi-am mai spus, asta te priveşte şi pe tine.

După un scurt moment de îndoială din pricina faptului că, în mod normal, o femeie nu intervenea într-o conversaţie în care bărbaţii discutau „probleme de război”, sau poate pentru că ceea ce se gândea să spună i se părea prea dur, mama lui Gacel a

îndrăznit să precizeze:

— Să-i pedepsim cu moartea fără să-i judecăm înainte înseamnă să ne coborâm la nivelul lor.

— Pe barbari îi putem combate doar dacă suntem mai barbari decât ei, a răspuns celălalt cu asprime. Blestemaţii ăştia, pui de cămilă chioară, nu respectă nici femeile, nici copiii, nici măcar regulile sfinte ale ospitalităţii. Îşi bat joc de cuvintele Profetului interpretându-le şi răstălmăcindu-le după cum au chef, şi dacă n-ar fi o erezie, aş îndrăzni să spun că merită să fie îngropaţi înfăşuraţi într-o piele de porc.

— Te rog...

— Iartă-mă! Nu trebuia să las ca furia să-mi pună stăpânire pe suflet, dar uneori nu pot să o opresc, pentru că am aflat că încurajează chiar în rândul fiicelor lor ritualul barbar al ablaţiunii.

— Nu se poate! a negat revoltată Assalama.

— Ba da.

Gacel Mugtar, care presimţea că acea conversaţie îi va schimba într-un mod brutal şi nedorit monotona dar cumva liniştita existenţă, a pus cu mare grijă paharul pe tavă înainte de a întreba pe un ton ce vădea o îngrijorare sinceră şi profundă:

— Dacă, aşa cum ne asiguri, eşti un Zebra autentic şi nu un simplu mesager, mi-ar plăcea să ştiu ce aşteptaţi de la mine.

— Aşteptăm să-ţi îndeplineşti obligaţia de membru al Poporului Vălului. Te-am ales pentru că te considerăm un bun cunoscător al deşertului, şi apoi eşti burlac, ceea ce înseamnă că dacă mori în luptă nu vei lăsa în urmă nici văduve, nici orfani.

— Ar lăsa-o pe maică-sa fără niciun ajutor, i-a atras atenţia Assalama.

— Ar lăsa fără ajutor o mamă mândră de sacrificiul fiului ei... i-a răspuns el fără ocolişuri. Ţine cont că cele care ar fi putut să-i fie

soţii şi-au găsit alţi soţi, cu care fără îndoială vor da naştere altor tuaregi, pe când tu nu mai eşti la vârsta s-o faci.

— Hotărârea este definitivă? a întrebat ea pe un ton în care i se citea profunda tulburare.

— E categorică.

— Asta e de la sine înţeles, a spus Gacel pe tonul cuiva care acceptă fără să protesteze ce i-a hărăzit destinul. Am ştiut dintotdeauna că n-o să-mi tremure mâna dacă va trebui să omor un duşman, dar nu sunt tocmai sigur dacă mi se cere să-l omor cu sânge rece.

— Doar când va sosi momentul o să ştii, şi memoria strămoşilor tăi îţi va da putere.

— Nu cred că e vorba de putere, căci nu ai prea mare nevoie de ea ca să apeşi pe trăgaci; e nevoie de hotărâre.

— Te va face să te hotărăşti când vei afla că jihadiştii au început să omoare fără deosebire, peste tot în lume, pe toţi cei care nu sunt musulmani extremişti. Îi distrug pe cei care construiesc şi-i slăvesc pe cei care distrug, aşa că nu ne lasă decât două opţiuni: să-i slăvim sau să-i distrugem...

— Mi se pare drept.

— Şi este drept. Poporul nostru n-a fost niciodată interesat de progres pentru că întotdeauna s-a mulţumit cu ce îi dădea natura, învăţând să supravieţuiască cu strictul necesar; dar nici nu e unul care să vrea să se întoarcă la vremurile în care credinţa i se impunea cu forţa. Cine-L adoră pe Dumnezeu pentru că aşa vrea Dumnezeu va ajunge în paradis, dar cine-L adoră pentru că îl obligă alţii s-o facă nu-i va trece niciodată pragul.

— Şi îi va trece pragul fiul meu, cu greutatea atâtor morţi pe umerii lui?

Zebra n-a răspuns imediat, s-a încruntat, ceea ce s-a văzut

întrucât vălul îi acoperea doar o parte a frunţii, şi, după ce a mârâit nemulţumit de întrebare, a spus printre dinţi:

— Încep să regret că ţi-am permis să iei parte la conversaţia noastră, femeie, dar cum îmi place să cred că sunt consecvent în faptele mele, nu-mi rămâne decât să mă resemnez. Înţelege că îi ordon fiului tău să-i execute pe duşmanii noştri, iar în caz că nu se supune, trebuie să se pregătească să moară. Orice ar hotărî, eu voi fi singurul vinovat.

Assalama a dat să adauge ceva, dar Gacel a oprit-o.

— Mamă, e vorba de un război inevitabil, cu toate că nu l-am dorit niciodată, şi când începe un război, ordinele nu se discută. Crezi că ţi-ar plăcea să vezi cum o bătrână fanatică îţi mutilează nepoatele, transformându-le în bucăţi de carne care nu vor servi decât altor bătrâni fanatici, ca să profite de ele de parcă ar fi măgăriţe?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci lasă-mă să lupt pentru dreptul lor de a fi femei, aşa cum ai fost şi tu, căci încă îmi amintesc cu câtă pasiune îl iubeai pe tata... Gacel a făcut o pauză înainte de a încheia: Din nefericire, în joc nu sunt doar vieţile noastre, ci felul nostru de a trăi, şi asta nu ne priveşte numai pe tine sau pe mine, ci milioane de oameni, chiar dacă sunt sau nu tuaregi.

— În privinţa asta s-ar putea să ai dreptate, a recunoscut ea. Din puţinele lucruri pe care le aud şi din puţinele lucruri pe care le ştiu, mi se pare că o nemăsurată avariţie sau un fanatism nebun au pus stăpânire pe lume, şi înţeleg că trebuie să ajutăm la eliminarea lor. Dacă Allah a hotărât să devii un Zebra, trebuie să mă resemnez.

— Ăsta a fost întotdeauna rolul mamelor... a spus Hassan.

— Şi îl accept, cu toate că e ceva ce mi-ar plăcea să ştiu... Întrebarea nu îi era adresată fiului său, ci oaspetelui: Ce înseamnă

de fapt să fii un Zebra, şi de ce s-a ales numele unui animal sperios, care nu reprezintă nicicum ceea ce trebuie să fie un tuareg viteaz?

Cel întrebat s-a gândit ce să-i răspundă în vreme ce ciugulea dintr-o curmală, şi într-un târziu a spus pe un ton uşor ironic:

— Un leu sau un tigru ţi se par animale care ne-ar reprezenta mai bine?... Apoi, văzând gestul mut de aprobare, a adăugat: La circ, leii şi tigrii sar printr-un cerc de foc când pocneşte dresorul din bici, la fel cum caii cei mai focoşi sau chiar elefanţii uriaşi sfârşesc prin a face clovnerii. Cu toate acestea, zebrele nu obişnuiesc să asculte ordine şi rareori se lasă călărite, a mai spus şi, zâmbind amuzat a încheiat: Şi în afară de asta mai au şi dungi.

Atât Assalama cât şi fiul ei au rămas surprinşi.

— Şi ce legătură au dungile? a întrebat cea dintâi.

— Păi nu se ştie dacă e un animal alb cu dungi negre sau unul negru cu dungi albe. Tu ce părere ai?

— Habar n-am... a răspuns ea sincer.

— În primele opt luni de gestaţie, fătul unei zebre e negru, şi abia de atunci încep să-i apară petele albe, ceea ce probabil înseamnă că la origini au fost negre şi doar nevoia le-a obligat să evolueze, cu scopul de a se camufla.

— De a se camufla! a repetat uimită femeia. E animalul cel mai strident pe care l-am văzut vreodată.

— Poate că e strident pentru tine, dar nu şi pentru lei, principalii lor prădători, căci ei se pare că văd lucrurile doar în alb şi negru. Când zebrele stau liniştite în hăţişuri, dungile lor par a fi ramuri, ceea ce le permite să treacă neobservate de ochii leilor.

— Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva.

Interlocutorului ei părea să-i facă plăcere să dea explicaţii, pentru că după ce a aruncat cât colo sâmburele curmalei în speranţa că va creşte vreodată din el un palmier care să fie dovada

trecerii sale prin locul acela, a adăugat:

— E foarte important să cunoşti limitele duşmanului tău când trebuie să lupţi. Unul dintre cele mai mari avantaje ale noastre e că atunci când ne scoatem vălul, nu ştie nimeni că suntem tuaregi. Datorită faptului că ne e permis să-l purtăm, tu nu mi-ai văzut încă faţa, adică dacă mâine aş trece pe lângă tine îmbrăcat altfel, nu m-ai recunoaşte şi te-ai purta ca un leu care nu reuşeşte să-şi distingă prada. Înţelegi acum de ce am ales zebra ca simbol?

— Un pic...

— Sunt destule simboluri cu lei, tigri, vulpi, leoparzi sau pantere şi trebuie să facem efortul de a proceda cu viclenie şi de a trece neobservaţi, căci pe lume sunt milioane de jihadişti vicleni, sângeroşi şi mai ales trădători.

— Nu mi se pare un comportament onorabil, nici demn de rasa noastră, s-a văitat femeia. Tu însuţi ai început prin a-mi spune...

— Mamă, iartă-mă că te întrerup... a intervenit Gacel. Ştii cât de mult te respect şi cât preţuiesc părerea ta, dar înţeleg că ăsta e un război deosebit de murdar, în care onoarea şi demnitatea nu-şi au locul. Zebră sau tigru... Ce mai contează? Dungile servesc pentru acelaşi lucru: să încerce să treacă neobservaţi în momentul în care vor să omoare sau să moară.

2

Doi bărbaţi făceau de gardă, câte unul de fiecare parte a uşii căsoaiei antice. Cel mai voinic stătea în poziţie de drepţi cu mâinile înţepenite pe puşcă, pe când celălalt şi-o ţinea sprijinită de zidul de care se rezema, profitând de întuneric ca să-şi scoată vălul şi să fumeze mai în voie.

Dinăuntrul casei se auzeau voci cărora nu le dădeau nici cea mai mică atenţie, aşa că au continuat să stea impasibili, până ce în capătul străzii şi-a făcut apariţia un măgăruş slăbănog, călărit de un beduin zdrenţăros ale cărui sandale aproape că atingeau pământul, ceea ce făcea ca răbdătorul animal să înainteze doar cu sudălmi şi lovituri de bici.

În lumina slabă ce se filtra printr-una dintre ferestre, scena părea puţin ridicolă, căci era evident că animalul e prea prăpădit pentru efortul care i se cerea, ceea ce ar fi făcut pe oricine să se teamă că o să-l lase picioarele din clipă în clipă, şi nesocotitul său călăreţ o să se trezească cu cracii în sus şi capul spart.

Santinela care fuma a dat dezaprobator din cap, rânjind uşor, dar tovarăşul său nici măcar n-a clipit.

Sărmanul măgăruş şi-a continuat mersul şovăitor iar stăpânul său, concentrat să se menţină într-un echilibru precar, nu s-a învrednicit nici măcar să ridice privirea sau să salute, dar când a ajuns la mai puţin de patru metri de ei, în mâna lui a apărut un revolver greu.

Fără să aibă timp să reacţioneze, santinela mai voinică a căzut pe spate cu o gaură între ochi.

Cel care fuma s-a întors şi a întins mâna spre armă, dar un alt

glonţ i-a intrat prin tâmplă, i-a trecut prin creier şi s-a înfipt în perete.

Cel care i-a eliminat cu atâta sânge rece şi în chip atât de neaşteptat a sărit cu repeziciune de pe animalul obosit, a luat-o la fugă şi, după câteva clipe, a dispărut după primul colţ.

Când din casă au ieşit câţiva bărbaţi pregătiţi să ţină piept oricărui duşman, s-au trezit doar în faţa unui măgăruş ostenit care mirosea cadavrele.

Inshallah!

Gacel Mugtar a mai alergat vreo cinci sute de metri înainte să dispară în bezna unei străduţe înguste, pe care a fugit în grabă din satul tăcut, unde nici măcar un locuitor n-a îndrăznit să scoată nasul afară ca să încerce să vadă de unde dracului se auzeau împuşcăturile.

A continuat să meargă la lumina palidă a stelelor şi, după zece minute, s-a întins pe jos să le privească.

Erau stelele dintotdeauna, care-l călăuziseră în timpul lungilor sale călătorii prin deşert. Erau stelele dintotdeauna, dar acum el se schimbase: nu mai era nobilul *imohag* care nu făcea decât să tragă în răufăcătorii ce îndrăzneau să-i atace caravana sau camionul; acum era un asasin care doborâse prin viclenie doi oameni, fără să le dea nici cea mai mică şansă de apărare.

Şi-a frecat mâinile cu nisip de parcă astfel ar fi putut să şteargă sângele care nici măcar nu-l stropise, şi a simţit o dorinţă nestăpânită de a vomita. Cu toate că n-a făcut-o, şi-a blestemat soarta cruntă, care dăduse vieţii sale o întorsătură atât de bruscă.

Ştia că începând din noaptea aceea nu mai era cale de întors, deşi în realitate ştiuse asta din clipa când nenorocitul ăla de Hassan îi comunicase că a fost ales braţul executor al unei rase recent batjocorite.

Poate că dacă ar fi reuşit cu un an mai drevreme să-şi plătească datoriile şi să se căsătorească cu Alina, acum ar fi avut un fiu şi şi-ar fi putut duce tot restul zilelor fără altă grijă decât aceea de a asigura traiul familiei sale.

Cu toate acestea, acum gingaşa Alina va fi obligată să-şi caute alt bărbat cu care să aibă copii, în timp ce el va continua să omoare renegaţi sau jihadişti până când vreunul dintre ei va avea ocazia să-i zboare creierii.

La urma urmelor, n-ar fi decât o luptă pe picior de egalitate.

Şi-a amintit ceva ce spunea bunicul lui: „Un tuareg nu trebuie să se înfrunte cu cei slabi, pentru că a-i înfrânge este o dezonoare; dar nici nu trebuie să se înfrunte cu egalii săi, pentru că rezultatul luptei depinde numai de noroc. Trebuie să se înfrunte doar cu cei mai puternici, căci această victorie îi va aduce adevărata glorie”.

Cuvintele acelea i s-au părut întotdeauna foarte frumoase, dar în clipa aceea nu credea că poţi dobândi vreun fel de glorie doar pentru că lichidezi nişte santinele luate prin surprindere.

Sau poate că da?

Poate că, dacă se gândea mai bine, gloria era de fapt mare, dat fiind că nu era vorba de „santinele luate prin surprindere”, ci de adevăraţi mercenari ce fuseseră avertizaţi în prealabil de ce-i aştepta pe viitor.

Zvonul începuse să circule cu o lună înainte, de la nord la sud şi de la est la vest, din Algeria până-n Nigeria şi din Sudan în Mauritania; tuaregii renegaţi, precum şi toţi cei ce se dădeau drept aceştia, aveau trei săptămâni la dispoziţie să renunţe la arme, altfel urmau să fie executaţi oriunde s-ar afla.

Dacă ăia doi cretini au fost aşa de proşti că s-au lăsat păcăliţi de un măgăruş, meritau să se afle oriunde s-ar afla acum.

— Sunt câţiva dintre cei ce-l însoţeau pe colonelul Gaddafi când

încerca să iasă din Libia şi care au reuşit să scape, trecând graniţa când l-au omorât, a spus Hassan. S-ar părea că acum aşteaptă să se alăture vreunui grup de jihadişti, dar, din câte ştim, nu sunt adevăraţi integrişti, ci sunt dintre cei care se vând cui plăteşte mai bine.

— Câţi? a întrebat.

— Vreo cincisprezece, aşa că ordinele sunt foarte clare: încearcă să omori câţi poţi, dar fără să rişti. N-avem nevoie de eroi, avem nevoie de justiţiari.

Îi era recunoscător că folosise cuvântul „justiţiar" şi nu „călău", care lui i se părea mult mai potrivit, deşi la urma urmelor era totuna, căci ar fi simţit aceeaşi neplăcere indiferent cum l-ar fi numit.

Ceea ce conta cu adevărat era că doi dintre acei mercenari muriseră deja şi complicii lor sigur aveau mai mult decât suficiente motive să înţeleagă că ameninţarea era foarte serioasă, întrucât din acel moment sute de tuaregi care treceau drept beduini paşnici îi pândeau după fiecare dună şi după orice cotitură.

Hassan plecase de la el de acasă fără să-şi arate chipul, dar înainte de asta stătuseră de vorbă doar ei doi aproape o oră, pentru că instrucţiunile pe care avea să i le dea nu trebuia să le ştie Assalama.

Prima, şi fără îndoială cea mai dureroasă, era că trebuia să uite că are prieteni şi familie pentru că din clipa în care o apuca pe drumul acela, singura familie şi singurii prieteni vor fi cei recomandaţi de el.

— Maică-ta trebuie să spună că ai emigrat în Europa şi noi o să avem grijă să-i trimitem bani ca să poată trăi demn până în ziua când va muri.

— Oricât de târziu s-ar întâmpla asta?

— Chiar de-ar trăi o sută de ani.

— Şi ce o să-i spun Alinei? Credea că o să ne căsătorim curând.

— Nimic, pentru că n-ai s-o mai vezi.

Fusese o lovitură foarte dură, cea mai dură poate, pentru că Assalama avea să ştie mereu de ce îşi pierduse fiul, în vreme ce fata avea să trăiască tot restul vieţii crezându-se repudiată de cel care de atâta vreme era sigură că-i va fi soţ.

— Nu e drept... a murmurat cu tristeţe. Nu e drept în ceea ce mă priveşte, dar mai ales nu e drept în ceea ce o priveşte pe ea, care aşteaptă de atâta timp.

— O să ne ocupăm ca cineva apropiat din familie, nu pot să-ţi spun cine, dar e vorba de cineva care se bucură de încrederea noastră, s-o facă să înţeleagă ce s-a întâmplat... Hassan a făcut o scurtă pauză înainte de a preciza: Cu toate că nu va fi acum.

— Şi de ce e aşa de secret? s-a plâns Gacel. Dacă noi, tuaregii, am hotărât să ne apărăm onoarea, logic ar fi s-o facem în public.

Interlocutorul lui părea obosit sau sătul să tot explice acelaşi lucru, dar fiind conştient de ceea ce îi cere, a decis să mai facă un efort.

— Dacă prin cine ştie ce minune francezii ar hotărî să-şi apere onoarea în public, ar fi dreptul lor s-o facă, aşa cum ar putea să încerce şi italienii, englezii, chinezii sau americanii. Dar, conform legii, tuaregii care trăiesc în Algeria nu au dreptul să apere onoarea tuaregilor care trăim în Niger, nici tuaregii care trăiesc în Ciad, onoarea celor ce trăiesc în Mali... Mă-nţelegi?

— Bănuiesc că da.

— Sunt ţări care adăpostesc între graniţele lor diferite popoare cu diferite obiceiuri, cărora li se aplică aceleaşi legi, dar noi tuaregii suntem un popor împărţit în mai multe ţări, aşa încât fiecare ţară ne aplică propriile sale legi. Dar cel mai rău e că aici, pe întinsul

deşerturilor, unde graniţele sunt arareori bine delimitate, nu putem şti niciodată ce lege ne afectează într-un anumit loc şi care ne va afecta cu trei kilometri mai încolo.

— Aşa că până la urmă situaţia e cu adevărat haotică, s-a văzut obligat să recunoască Gacel.

— Tu ai spus-o; noi tuaregii trăim cufundaţi într-o încrengătură impenetrabilă de norme care, în plus, se schimbă de fiecare dată când se schimbă guvernul vreuneia dintre aceste ţări, ceea ce se întâmplă foarte des. În această parte a lumii sunt mai multe zile în care se dau lovituri de stat decât zile când plouă, şi cei care ieri erau democraţi mâine sunt fascişti sau comunişti.

A făcut o pauză, căci vorbise aşa de mult că avea gura uscată, şi după ce şi-a ridicat mâinile cu palmele în sus, vrând parcă să arate că problema aceea este într-adevăr de nerezolvat, a întrebat:

— Ce poţi face când ai în faţa ta o sută de drumuri care duc spre o sută de locuri diferite?... A aşteptat răspunsul, dar cum nu venea, a încheiat: Alegi unicul drum pe care-l cunoşti: codul tuareg, care a fost întotdeauna foarte clar – după faptă şi răsplată. După o jumătate de secol de tăcere prudentă, *ettebeb*[7]*-ii* au început să răsune din nou şi duşmanii noştri au obligaţia să-i asculte sau să se considere morţi.

Gacel Mugtar ştia foarte bine că în trecut, când nobilii *imajeghan*[8]*-i* luau hotărârea dificilă de a face să răsune din nou enormele tobe, semnul unei puteri ce le permitea să convoace întruniri, să judece sau chiar să declare război, absolut oricărui tuareg, fie că era bărbat, femeie sau copil, nu-i rămâneau decât

[7] Grupare tribală a tuaregilor, condusă de un *amenokal* (în ar., în orig.).

[8] Războinic tuareg cu o poziţie superioară în ierarhia socială (în ar., în orig.).

două opţiuni: să se prezinte imediat sau să fugă şi să se ascundă în fundul infernului.

Unii ar putea considera că e absurd să recurgi la un sistem atât de învechit în era telefoanelor mobile, dar era evident că până şi un amărât de vânzător ambulant avea acces la un astfel de telefon şi nimeni nu acorda nici cea mai mică atenţie lucrurilor pe care le spunea, însă doar câţiva *imajeghan-i* puteau dicta o condamnare la moarte cu un răpăit de tobe.

Totuşi una era să dictezi sentinţe şi altceva, complet diferit, să le şi execuţi, mai ales dacă cei condamnaţi se ascund pe o întindere de nisip şi pietre de două ori mai mare ca Europa.

— Noi ştim că o să fie mult de muncă să-i pedepsim pe cei ce nu ne-ascultă, a adăugat Hassan, de parcă i-ar fi citit gândurile. Dar a fost întotdeauna greu să supravieţuieşti în locul cel mai arid de pe planetă şi suntem singurii care au ochi şi urechi acolo unde nimeni nu are acces. Acolo unde nu vor reuşi să ajungă vreodată nici cele mai moderne armate, cu tot armamentul lor sofisticat, noi vom şti să ajungem.

În privinţa asta avea dreptate, pentru că în inima Saharei nicio maşină nu poate întrece instinctul unui tuareg, niciun satelit de ultimă generaţie n-ar reuşi să găsească urma locului prin care a păşit un beduin tăcut pe o întindere de piatră.

Numai tuaregii dispuneau de o reţea întinsă de păstori răbdători, vânători vicleni, contrabandişti îndrăzneţi sau neobosiţi conducători de caravane, dispuşi să asculte ordinele dictate de *ettebel.*

— Ei sunt cei care vor avea grijă să-ţi arate unde se ascund vinovaţii... i-a spus Hassan la plecare. Tu nu trebuie să faci altceva decât să-i elimini.

Inshallah!

Niciun argument şi nicio scuză nu mai stăteau în picioare când ordinele veneau de atât de sus.

Eliminase deja doi, şi în timp ce se uita cum apăreau din neant câteva stele căzătoare, care puneau stăpânire pe bolta cerească preţ de câteva clipe şi apoi se cufundau din nou în beznă, Gacel a prins din nou curaj, spunându-şi că nu este el răspunzător de morţile acelea, ci cei pe care era obligat să-i asculte.

Ajunsese în sat cu trei nopţi în urmă şi se dusese direct la casa curelarului, care îi dăduse informaţii detaliate în legătură cu duşmanii săi: câţi sunt, unde se află, ce fac în mod obişnuit şi care ar fi fost cea mai bună cale de scăpare odată dusă la capăt misiunea.

— Sunt tot cincisprezece, conduşi de un oarecare Omar el Khebir, şi guvernul libian a pus un preţ pe capul lor, acuzându-i de o duzină de asasinate şi nenumărate violuri de femei şi chiar copii. S-ar părea că, după bătălia de la Sirte, şi după ce au înţeles că totul e pierdut, au hotărât să-l abandoneze pe Gaddafi lăsând în urma lor o adevărată dâră de sânge, în fuga spre graniţă. Totuşi, de când au venit în sat, acum aproape cinci luni, n-au provocat niciun incident.

— Toţi sunt tuaregi?

— Majoritatea, cu toate că şi cei care nu sunt par a fi.

Omar el Khebir luase parte la destule bătălii şi văzuse suficienţi morţi cât să nu se mai sperie la vederea celor două cadavre aflate la uşa casei ce le servea drept refugiu, dar starea sufletească i s-a schimbat ca prin minune când a observat că pe spinarea măgăruşului hămesit care se uita la ei cu o privire de milog era scris un cuvânt cu caractere *tifinagh,* pe care doar tuaregii, indiferent de origine sau naţionalitate, puteau să-l interpreteze – *ettebel.*

Pentru prima dată după ani întregi, un fior i-a străbătut şira spinării, pentru că ştia că mesajul acela, transmis într-o scriere aproape indescifrabilă, lipsită de vocale, motiv pentru care trebuia citit cu voce tare, astfel încât sunetul consoanelor să ofere indicii în privinţa adevăratului său înţeles, era o condamnare la moarte fără echivoc.

L-a înfuriat faptul că niciunul dintre tuaregii care trăiau în sătucul acela prăpădit, şi cărora le împărţea bani cu generozitate, nu avusese curajul să-l avertizeze că *imajeghan-ii* îi voiau capul, aşa că după ce a tras câteva înjurături le-a ordonat oamenilor săi să se ducă să le taie gâtul.

Cu toate astea, adjunctul lui, Yusuf Kassar, cumpătat şi impasibil ca întotdeauna, l-a făcut să înţeleagă că probabil fugiseră deja sau, dacă din întâmplare mai găseau vreunul, n-ar fi reuşit decât să-şi piardă timpul şi să complice lucrurile.

— Nimic nu poate să le facă mai complicate decât sunt... a răspuns cu acreală şeful lui. Orice-am face, o să ne nimicească, dar recunosc că ai dreptate şi că cel mai bine ar fi să ieşim cât mai repede din gaura asta de şoareci şi să ne batem unde ştim cel mai bine s-o facem: în deşert.

Deşertul devenise singurul lor aliat atunci când hotărâseră să-l abandoneze pe dictatorul blestemat care când era la putere îi trata pe oameni ca pe nişte câini, dar când a văzut moartea de aproape ar fi fost în stare să pupe în cur pe oricine bănuia că ar putea să-l salveze. Şi-l amintea văicărindu-se şi tremurând, incapabil să accepte că în câteva luni devenise dintr-un tiran atotputernic, temut şi adulat în mod ruşinos de majoritatea guvernelor, o caricatură împuţită cu un chip dezgustător şi ochi de apucat, care când nu se smiorcăia rodea nervos un os mic de capră.

S-a bucurat îndoit să-l trădeze, nu numai pentru că era un

vierme pe care în curând aveau să îl agaţe într-un cârlig, ci şi fiindcă atunci când l-a părăsit a luat cu el o parte din banii cu care socotea că va mitui patrulele de la frontieră.

Şi luau mult, asta putea s-o jure.

Buzunarele unui număr infinit de militari şi politicieni din ţările vecine s-au umflat vizibil datorită legiunilor de rude, prieteni şi adepţi ai colonelului Gaddafi care au plătit adevărate averi ca să scape din iadul în care se transformase Libia, şi foarte puţine au fost guvernele care le-au oferit azil în mod gratuit şi din motive umanitare celor care vreme de atâţia ani se comportaseră complet inuman.

Simplul fapt de a trăi nu a mai ajuns de prea multe ori să coste atât de scump; cei care nu erau dispuşi să plătească preţul stabilit erau obligaţi să rămână de partea cealaltă a frontierei, aşteptând să vină cineva să le ceară plata în sânge pentru sângele vărsat din vina lor.

Conştient de acest lucru, în ziua în care Omar el Khebir a zărit la orizont o patrulă de bărbaţi în uniforme ce le tăia calea, nici măcar nu i-a trecut prin minte să se înfrunte cu ei, ci s-a mulţumit să-i comunice locotenentului lor împuţit că sunt dispuşi să plătească o sută de mii de dolari ca să-i lase să-şi continue drumul.

Opţiunile erau foarte simple: dacă-i obligau să se întoarcă, ar fi căutat alt punct de frontieră sau altă ţară, cu militari mai înţelegători; dacă hotărau să-i atace, ei ar fi spintecat sacii cu bani, ca vântul să împrăştie bancnotele de-a lungul şi de-a latul deşertului şi bănetul să sfârşească drept hrană pentru capre.

Zdrenţărosul locotenent n-a întârziat nici jumătate de minut să ia o hotărâre, în parte pentru că decizia fusese luată în prealabil de superiorii săi: optzeci la sută din sumele încasate la frontieră pentru „dreptul de azil” ajungeau în tezaurul statului, iar restul se

împărţea între grăniceri în funcţie de rangul pe care-l aveau, căci ei erau cei ce se prăjeau sub un soare de foc.

Ce-i drept, militarii se prăjeau cu foarte mare plăcere, pentru că, trăind într-una dintre ţările cele mai sărace ale planetei, atât soldaţii cât şi ofiţerii se simţeau incredibil de fericiţi să câştige în câteva luni mai mult decât ar fi visat să o facă în toată viaţa lor. S-ar putea spune că fugarii gaddafişti deveniseră noua mană cerească a deşertului.

Conform legilor internaţionale, celor care cereau azil politic li se rechiziţionau armele înainte de a trece frontiera; dar, abia trecută graniţa, descurcăreţul locotenent accepta să le vândă înapoi cele mai proaste arme, pentru că ştia că e periculos să umbli neînarmat prin ţinuturile acelea ostile, pline de bandiţi.

Cu toate că îi luase iubitul său Remington şi binoclul cu infraroşu, Omar el Khebir îşi amintea aproape cu drag de acel personaj neruşinat, întrucât, dacă le-ar fi interzis trecerea, rebelii care erau pe urmele lor i-ar fi omorât la fel cum îl omorâseră şi pe abominabilul lor dictator.

Au mers noaptea, mereu spre sud, preţ de câteva zile, evitând să se apropie de drumuri, fântâni, oaze sau meleaguri locuite şi au rămas luni întregi ascunşi în munţi, aproape de un defileu sălbatic unde se formase o mică lagună, trimiţând din când în când câte doi oameni să facă rost de provizii.

Trebuia să aştepte liniştiţi ca lumea să uite de mercenarii lui Gaddafi, pentru că majoritatea celor care s-au lăsat prinşi au fost până la urmă linşaţi, iar una e să mori pe câmpul de luptă, şi cu totul altceva să fii ciomăgit de o hoardă de zdrenţăroşi înfometaţi şi de babe ştirbe, să fii stropit cu benzină, singurul lucru care se găsea din belşug în momentele acelea în Libia, şi să ţi se dea foc.

Incapabili să suporte neajunsurile, căldura infernală şi mai ales

lipsa femeilor, doi dintre oamenii lui au dezertat până la urmă dar, cum era de aşteptat, n-au ajuns prea departe. Unul s-a împuşcat înainte să fie prins şi celuilalt i-au rupt picioarele, după care l-au lăsat în mijlocul câmpiei, să-l înveţe hienele şi vulturii ce înseamnă să te ţii de cuvânt.

Cine jura să se pună în slujba şi la ordinele lui Omar el Khebir avea obligaţia să-l servească până îşi dădea ultima suflare.

Inshallah!

Totuşi, s-ar părea că de astă dată voinţa lui Allah a fost alta, căci hienele n-au venit la întâlnire, poate pentru că era un loc prea îndepărtat, iar vulturii n-au prea îndrăznit să se apropie câtă vreme viitorul lor festin continua să agite cu furie un băţ, nefăcând altceva decât să se învârtă în cerc aşteptând să vadă ce se întâmplă, fără să rişte să le rupă vreo aripă.

În mijlocul Saharei un vultur care nu poate să mai zboare moare foarte rapid în ghearele semenilor săi.

A vrut Allah, ale cărui căi, cum bine ştim, sunt de obicei de nepătruns, ca un camion cu contrabandişti care, cum bine se ştie de asemenea, preferă să aleagă căi puţin bătute, să zărească în depărtare zborul alene al păsărilor şi să se apropie, în speranţa că dau de cadavrul vreunui gaddafist care ar mai avea asupra lui obiecte de valoare.

Mare le-a fost mirarea când l-au găsit pe nefericitul însetat şi încă şi mai mari discuţii au fost până să se hotărască dacă să-l ia cu ei sau să-l lase în plata tristului său destin, dar până la urmă a învins spiritul milostiv al beduinului şi l-au luat, deşi fără cine ştie ce chef.

Şi a fost a treia dorinţă a lui Allah, şi de astă dată cu adevărat oportună, ca ei să fie contrabandişti care făceau comerţ cu medicamente, meserie cu adevărat periculoasă dar incredibil de

bănoasă şi de bine văzută, căci la fiecare trei medicamente care se vindeau în acea parte a Africii unul era un fals grosolan importat din China sau India. Bolnavii sau familiile lor erau furioşi şi aproape disperaţi că trebuie să-şi folosească modestele resurse pentru ceva ce de multe ori făcea mai mult rău decât bine, astfel că n-aveau încredere în farmacii sau în furnizorii lor obişnuiţi.

În urmă cu cincisprezece ani, Nigerul a fost devastat de o cumplită epidemie de meningită, în timpul căreia traficanţi lipsiţi de scrupule au înlocuit optzeci de mii de vaccinuri autentice cu tot atâtea contrafăcute, ceea ce a provocat moartea a aproximativ trei mii de pacienţi, majoritatea copii.

În urma unei asemenea tragedii şi a altora nu atât de funeste, dar la fel de dramatice, a apărut ceea ce a luat numele de branşa „contrabandiştilor onorabili”, aventurieri îndrăzneţi a căror activitate era într-adevăr în afara legii, dar care aducea beneficii ce se bazau pe prestigiul personal şi pe autenticitatea produselor pe care le ofereau, în special viagra, dat fiind că, din zece pastile care se vindeau în farmacii, opt nu erau decât făină vopsită în albastru.

Abominabilul comerţ cu medicamente contrafăcute putea aduce profituri de cinci sute la unu, chiar mai mari decât comerţul cu droguri, dar „importul” de medicamente garantate, fără să plăteşti vamă, constituia de asemenea o activitate foarte bănoasă şi, într-un anumit fel, „decentă”.

Clienţii acestor contrabandişti ştiau foarte bine că dacă se întâmpla ca marfa să fie contrafăcută, se puteau considera morţi, întrucât nimeni nu era dispus să rişte să facă puşcărie sau să dispară pentru totdeauna în deşert pentru ca la sfârşitul unui periplu atât de periculos un intermediar lacom să le ştirbească prestigiul.

Din fericire pentru rănit, calmantele şi antibioticele pe care i le-

au dat salvatorii săi erau autentice şi, drept recompensă, n-a ezitat să le indice locul exact în care se ascundeau cei care-l lăsaseră invalid pe viaţă şi pentru capturarea cărora autorităţile libiene ofereau o recompensă mai mult decât generoasă.

După câteva zile, când credinciosul Yusuf s-a întors cu provizii şi a menţionat că a găsit câteva resturi lăsate de vulturi din dezertorul care se sinucisese dar nici urmă de celălalt, Omar el Khebir şi-a dat seama că sosise momentul să schimbe peisajul.

După câteva luni, descoperind mesajul scris pe spatele măgarului ce părea că fusese trimis de Satana însuşi chiar din infern, a ajuns la o altă concluzie: nu era suficient să schimbe doar peisajul, acum trebuia să-şi găsească aliaţi suficient de puternici ca să-l poată ajuta să se înfrunte cu blestemaţii de *imajeghan-i* şi tobele lor afurisite.

Şi primii la care s-a gândit au fost jihadiştii.

Îi dispreţuia pe fanatici, mai ales pe cei care se sacrificau strigând: „Allah este mare”; pentru că Allah este aşa de mare că nu are nevoie de asemenea sacrificii ridicole ca să demonstreze că este unicul Dumnezeu adevărat, şi îi detesta pe cei care se lansau orbeşte în luptă, ştiind că dacă Creatorul făcuse bine dându-le oamenilor o inteligenţă care să-i deosebească de animale, nu o făcuse pentru ca ei să se comporte ca o turmă de bivoli.

Cu toate acestea, acum era obligat să se amestece cu bivolii ca să se apere de atacurile unui leu singuratic.

Căci un lucru ştia bine în situaţia aceea, şi anume că *imajeghan-ii* nu doreau o înfruntare deschisă între diferitele grupuri rebele de tuaregi; preferau să rezolve fiecare problemă ca justiţiari anonimi.

3

Gacel Mugtar încerca să priceapă din ce cauză au refuzat să-i pună la dispoziţie oamenii de care avea nevoie ca să termine o dată pentru totdeauna cu Omar el Khebir şi cu mercenarii lui.

Nu i se părea corect că l-au lăsat singur, dacă ştiau unde se ascund şi aveau la dispoziţie suficiente mijloace pentru a-i şterge de pe faţa pământului, dar până la urmă şi-a dat seama că cei care mişcau iţele unei afaceri atât de încâlcite erau mai bine informaţi decât ar fi putut fi el vreodată.

Avea impresia că s-a transformat într-un pion minuscul pe o imensă tablă de şah, înaintând de la un pătrăţel la altul, concentrându-şi atenţia să elimine din calea lui toţi pionii pe care-i întâlnea, aşa că atunci când s-a plictisit să se mai uite la stele a pornit la drum să caute zănoaga în care îşi ascunsese cămila cu tot calabalâcul.

A scos dintr-un sac de piele puşca modernă de mare calibru şi cu bătaie lungă, dotată cu amortizor, pe care i-o dăduse Hassan, a montat-o pe întuneric, aşa cum îl învăţase şi, întins pe o ridicătură de nisip, s-a proptit în coate şi a focalizat vizorul cu infraroşu cuplat la lunetă.

Totul i se părea ireal în lumina verzuie, de parcă ar fi trăit un vis care dădea semne că se transformă într-un coşmar. Nimic nu se mişca în sat şi nici prin împrejurimi, dar s-a înarmat cu răbdare, ştiind că răbdarea aceea îi va fi cel mai bun aliat pe viitor şi că dacă vreodată ar uita de ea, asta s-ar întoarce împotriva lui.

„Cel mai mare duşman al vânătorului la pândă este cel ce pândeşte în sufletul lui.” Fraza, care făcea parte din decalogul celor

ce voiau să omoare o gazelă sau o antilopă în mijlocul deşertului, se putea aplica fără probleme şi unuia care ar vrea să omoare un om ce cunoştea bine acel deşert, iar Gacel ştia cât se poate de clar că cei pe care încerca să-i omoare îl cunoşteau.

De aceea, n-a fost surprins când, după aproape două ore, din sat au ieşit un şir lung de dromaderi care mergeau spre sud-vest şi pe niciunul nu se zărea silueta vreunui călăreţ.

De asemenea, nu-i trăgea nimeni de dârlogi, pentru a evita ca figura călăuzei să se distingă la orizont şi să devină o ţintă uşoară. Stăpânii lor mergeau pe jos, ţinându-se de şei şi atingând crupa cu umărul, astfel încât picioarele li se confundau cu cele ale animalelor, şi de la brâu în sus erau protejaţi de corpul acestora.

Conform obiceiului, jumătate dintre oameni înaintau de o parte a şirului, şi cealaltă jumătate de cealaltă parte. O asemenea măsură de precauţie era foarte eficace pe vremea când încă nu se inventaseră armele de mare calibru dotate cu amortizor, lunetă şi vizor cu infraroşu, dar în cazul ăsta nu le-a folosit cine ştie cât, de vreme ce omul care mergea pe lângă al cincilea animal a simţit ceva ca o rază neagră care i-a intrat prin mâna dreaptă, a străpuns-o dintr-o parte într-alta şi s-a oprit în clavicula stângă; atunci s-a împiedicat şi a căzut pe brânci.

A strigat după ajutor, dar niciunul dintre tovarăşii lui n-a venit să-l ajute, ştiind că timpul pe care i-l hărăzise Allah printre cei vii era pe sfârşite. Bine antrenaţi, singurul lucru pe care l-au făcut a fost să oblige animalele să îngenuncheze, pentru a se ascunde după ele, de cealaltă parte faţă de locul de unde fusese împuşcat rănitul.

Noaptea s-a umplut de gemete, până când Omar el Khebir le-a pus capăt prin expeditiva metodă de a-l lichida cu o împuşcătură de aproape pe nefericitul beduin care nici măcar în agonia sa nu învăţase să se comporte ca un tuareg. Apoi s-a sprijinit cu spatele

de animalul care-i servea de pavăză, şi a resimţit încă o dată lipsa binoclului cu infraroşu pe care neruşinatul acela de locotenent i-l confiscase la trecerea frontierei.

A analizat cu calm situaţia, ştiind că ai lui sunt în evidentă superioritate numerică, dar într-o inferioritate incontestabilă în ce priveşte poziţia. Cu ani în urmă, oamenii lui s-ar fi desfăşurat târându-se printre buruieni şi pietre, până l-ar fi eliminat pe cel care îi omorâse deja trei dintre tovarăşi, dar dacă, după câte se părea, lunetistul avea tot ce îi trebuia ca să-i distingă în creierii nopţii, i-ar fi omorât unul câte unul îndată ce ar fi îndrăznit să ridice capul pe deasupra cocoaşei vreunui dromader.

Aşadar, animalele erau singurul lor mijloc de apărare, până în zori când raportul de forţe ar fi început să se echilibreze, dar un lucru îi era cât se poate de clar lui Omar el Khebir, şi anume că în zori jigodia aceea blestemată avea să fie foarte departe.

De când e lumea există animale diurne şi animale nocturne, şi fiecare îşi adaptează la lumină sau la întuneric capacitatea de a omorî sau de a nu se lăsa omorât dar, ca de obicei, fiinţa umană a sfârşit prin a rupe un echilibru atât de just, găsind o metodă prin care să omoare sau să nu se lase omorâtă şi pe întuneric.

Razele infraroşii – nici chiar Diavolul în persoană n-ar trebui să ştie ce sunt astea – îi permit unui chior să se măsoare în plină noapte cu un ghepard şi, în ceea ce-l privea, asta era clar o nedreptate şi o bătaie de joc la adresa legilor sfinte ale naturii.

Obosit să mai aştepte, a strigat cât l-a ţinut gura:

— Cine te-a trimis?

Răspunsul laconic a fost cel pe care-l aştepta şi pe care dorea cel mai puţin să-l audă:

— *Ettebel!*

După ce a pronunţat temutul cuvânt, Gacel Mugtar a părut să-şi

dea seama că nu-i mai rămâne nimic de făcut acolo, aşa că şi-a demontat arma, a pus-o la loc în sacul de piele, a luat cămila de hăţuri şi s-a îndepărtat spre est.

După o jumătate de oră, când nu mai puteau nici să-l vadă, nici să-l audă, a încălecat, obligându-şi animalul să meargă la trap cu faţa spre sud preţ de aproape trei ore, ca apoi s-o cotească din nou spre vest şi să se oprească într-un punct care, după părerea lui, trebuia să se afle cam la intersecţia cu ruta pe care ar continua să meargă fugarii.

Şi din nou razele infraroşii s-au dovedit uimitor de utile. I-au permis să constate că în faţa lui se deschidea o câmpie întinsă de piatră, care se pierdea în zare şi era presărată cu nenumărate ridicături de roci înalte, ce îi puteau oferi o minunată ascunzătoare.

S-a oprit să se odihnească preţ de câteva minute, a calculat cât mai era până să apară la orizont primele raze de lumină din zori, a repetat în minte fiecare pas pe care trebuia să-l facă şi la urmă a luat o hotărâre dureroasă: a scos hamurile şi şaua de pe cămilă, a obligat-o să se ridice şi, după ce i-a cerut iertare cu voce tare, pentru că dovedise că e un animal nobil care nu merită o asemenea pedeapsă, i-a ridicat coada şi i-a băgat un ardei iute în cur.

Sărmanul animal a sărit cât colo, a scos un muget cutremurător, a azvârlit din copite şi a luat-o la fugă mâncând pământul, încât s-a pierdut în întuneric şi probabil că nu s-a oprit din fugit până n-a găsit un râu sau un lac în care să-şi pună fundul la muiat.

Tuaregului îi părea sincer rău că a trebuit să recurgă la un truc atât de josnic, tipic pentru un beduin sadic ce conduce caravane, nu pentru un nobil *imohag* din satul Kel Talgimus, dar ştia din experienţă că era singurul mod de a reuşi să o facă să plece din locul unde o lăsase în libertate.

Un animal aşa de înalt se vede foarte clar în deşert, şi le atrage

atenţia străinilor că stăpânul nu se află prea departe, iar dacă străinii aceia erau mercenari ce se ştiau încolţiţi, pericolul era prea mare.

După ce şi-a terminat rugăciunea şi a cerut iertare pentru răul pe care tocmai îl făcuse, Gacel a mâncat cu poftă, a îngropat şaua, dimpreună cu o mare parte din lucrurile lui, şi a pornit din nou la drum pe jos, fără să ia cu el altceva în afară de arme, trei burdufuri cu apă şi curmale într-un săculeţ.

A înaintat călcând doar pe pietre, şi când era imposibil s-o facă, se întorcea cu spatele, în aşa fel încât să-şi poată şterge urmele cu o creangă de arbust. O dată s-a împiedicat şi, căzând pe spate, i-a intrat o piatră în fund şi a rămas mult timp aşezat pe jos şi frecând locul unde se lovise, fără să-şi poată stăpâni râsul, pentru că aceea nu era o poziţie tocmai demnă de un vânător de renegaţi.

Apăruseră deja primele raze de lumină din zori, ce vesteau că în curând soarele va începe să şteargă de pe bolta cerească stelele, când şi-a găsit în sfârşit un ascunziş bun în vârful unei grămezi de stânci.

S-a ghemuit, a închis ochii şi a adormit.

Ziua a fost de o zăpuşeală copleşitoare şi s-a bucurat că a avut grijă să ia mai multă apă şi mai puţină mâncare, întrucât nu-i era foame, dar era în pericol să se deshidrateze pentru că pietrele se încălzeau aşa de tare, că refugiul lui era cât pe ce să se transforme într-un cuptor.

Nu se simţea nicio adiere de vânt, iar la amiază şi-a dat seama că hainele îi erau îmbibate de sudoare şi că îi lipsea micul ventilator din camion. Maică-sa îi făcuse cadou unul portabil, dar bateriile aveau prostul obicei de a se termina când avea mai mare nevoie de el, şi oricum nu i se părea potrivit ca un individ din rasa lui să-l folosească în public.

Acum era singur de tot şi i-ar fi fost de mare ajutor, dar nu rezolva nimic dacă se văicărea.

S-a cufundat într-un somn adânc şi a visat că se plimbă pe străzile unui oraş nemaipomenit de luminat şi sfârşeşte prin a se scălda într-o fântână enormă, cu jeturi de apă ce-şi schimbau culoarea.

Trezindu-se, şi-a amintit că văzuse fântâna aceea într-un film, dar nu mai ştia în care; îi plăceau filmele, deşi nu avusese niciodată ocazia să meargă la un cinematograf adevărat, cu fotolii, ecran mare şi o acustică bună. Experienţa lui se limita la proiecţii în aer liber pe un perete, într-o limbă pe care n-o înţelegea şi cu subtitrări în franceză pe care arareori avea timp să le citească până la capăt. Cu toate astea filmele îl încântau.

Soarele începea să coboare când i-a văzut venind, şi şi-a dat seama că sunt foarte buni la ce fac, căci formau un grup compact, dar fiecare se uita fix într-o altă direcţie, fără să-şi mişte vreun pic capul.

Cel care-i conducea privea doar înainte, cei din flancuri, fiecare pe partea lui, şi cel care mergea în ariergardă îşi întorsese şaua ca să poată merge cu spatele, sprijinit de un spătar înalt din lemn şi cu privirea ţintă la fiecare dună sau stâncă pe care-o lăsa în urmă.

Gacel nu se îndoia că acela era un tuareg adevărat, deşi semăna mai degrabă cu o maimuţă de bâlci călare pe spinarea unei capre din giumbuşlucurile căreia câştigau circarii câteva monede pe la târguri.

Totuşi, poziţia în care se ţinea în şa, coordonându-şi mişcările cu cele ale dromaderului fără să lase impresia că riscă să cadă de-a buşilea, îl făcea să creadă că este un călăreţ excepţional.

Animalele înaintau în grup, cu pas uşor dar nu la trap, ci în ritmul pe care-l impunea cel care mergea în frunte, menţinând

distanţa dintre ele fără să fie nevoie ca stăpânii lor să le biciuiască.

Nişte oameni şi nişte animale într-o asemenea armonie reprezentau fără îndoială un duşman periculos într-un ţinut pietros pierdut în mijlocul Saharei, iar Gacel se întreba dacă nu cumva făcuse o mare greşeală când îşi alesese locul acela pentru a se înfrunta cu ei.

Dacă-i ataca, indiferent dacă avea sau nu succes, se puteau întâmpla doar două lucruri: unu, ca ei să hotărască să fugă ştiind că luneta îl avantaja pe el, şi doi, să se hazardeze să-l caute şi să-l omoare înainte de lăsarea întunericului, când vizorul cu infraroşu i-ar fi mărit semnificativ avantajul asupra lor.

A încercat să-şi imagineze ce ar fi făcut Omar el Khebir dacă ar fi fost în locul lui, dar n-a reuşit, căci mercenarul era probabil obişnuit cu astfel de situaţii riscante, pe când el nu era decât un simplu camionagiu care până cu o noapte în urmă nu intrase niciodată în luptă.

A studiat poziţia soarelui şi a calculat că, în ciuda faptului că amurgurile nu durează mult în ţinuturile acelea, mai era aproape o oră până să se întunece, şi o oră se putea face infinit de lungă dacă se hotărau să-l vâneze nişte vânători de oameni profesionişti.

Continuau să înainteze.

I-a observat printr-o crăpătură între stânci, fără să-şi mişte niciun muşchi, aproape fără să respire, ştiind că existau perechi de ochi care scrutau fiecare punct al unui cerc complet, ceea ce demonstra că se încredeau orbeşte în cel care-i comanda şi că animalele lor ştiau foarte bine pe unde calcă.

Păreau roboţi.

Nu era drept, nu era deloc drept. În momentele acelea el ar fi trebuit să se afle la volanul camionului său, trăncănind prieteneşte cu pasagerii de lângă el, în general negustori bogaţi care-şi puteau

permite luxul să plătească de douăzeci de ori mai mult ca să călătorească în cabină şi care o făceau de obicei însoţiţi de coşuri pline de bunătăţi ispititoare, pe care nu ezitau să le împartă cu cel care-i ducea vii şi nevătămaţi la destinaţie.

Nu era drept; el nu trebuia să fie acolo acum, ci undeva foarte departe, pentru că omorâse deja trei renegaţi.

Câţi trebuia să mai omoare pentru ca Hassan să fie mulţumit?

Până nu mai rămânea niciunul, şi erau mulţi.

Şi aveau să fie şi mai mulţi, pentru că virusul extremismului se împrăştia ca o plagă; o „ciumă neagră care nu va dispărea până ce ultima fiinţă omenească de pe glob nu va trece la islamism şi nu va accepta că nu există alt dumnezeu în afară de Allah.

Gacel Mugtar era de acord cu partea asta de la urmă, întotdeauna fusese de acord cu ea, fără să se nască în sufletul lui nici cea mai mică urmă de îndoială, dar nu era de acord ca cei ce se vânduseră unui tiran, asasinând şi torturând pentru bani, să fie consideraţi musulmani adevăraţi şi demni.

Dar, fie că era sau nu de acord, ei continuau să înainteze impasibili.

Judecând după direcţia în care mergeau, aveau să treacă prin stânga lui, la vreo două sute de metri de locul unde se ascundea, o distanţă considerabilă dacă ţinea cont că erau în mişcare, deşi el calcula că până la un anumit punct ar fi fost posibil să nimerească ţinta folosind luneta.

Recunoştea că-i e frică şi se justifica faţă de sine însuşi argumentând că era preferabil să-i lase să-şi continue drumul, iar el să rămână în viaţă pentru a putea îndeplini şi alte misiuni. Până şi Hassan o spunea: „Nu risca prea mult, pentru că n-avem nevoie de eroi romantici, ci de justiţiari eficienţi”.

Au trecut mai departe şi a răsuflat uşurat; dacă ar fi stat toţi cu

spatele, le-ar fi permis să-şi continue drumul, dar îngâmfarea distantă a celui ce mergea în ariergardă şi care în momentul acela părea să se uite drept în punctul unde se afla el l-a făcut să-şi schimbe părerea.

I-a lăsat să se mai îndepărteze vreo două sute de metri, a aşezat arma în faţă, a ridicat în ultimul moment capacul ce acoperea luneta, a ţintit pieptul celui ce părea că-l observă şi a tras.

S-a ascuns imediat şi a lăsat câteva minute să treacă înainte să decidă să se uite din nou printre stânci, moment în care a rămas surprins să vadă că grupul se pierdea în depărtare.

Gacel Mugtar n-a ştiut niciodată dacă a greşit ţinta sau dacă cei ce se îndepărtau nu-şi dăduseră încă seama că cel care călărea la urmă călărea mort.

Când drumul era foarte lung şi riscau să adoarmă, unii călăreţi obişnuiau să se lege de spătarul şeii, întrucât, după cum spune un proverb: „Mai mulţi sunt cei care îşi rup gâtul când cad de pe cămilă decât atunci când cade cămila”.

4

Razman Yuha, cunoscut mai mult ca Patrustirpe, nu-şi datora sonora poreclă faptului că era un temut criminal sau un sadic periculos, ci aceluia că se mândrea că avea o bunică senegaleză şi cealaltă fulbe, un bunic francez şi celălalt tuareg.

La drept vorbind era o corcitură, un *arageyna,* căci acesta este cuvântul din limba tamasheq prin care sunt denumiţi cei cu tatăl de o rasă şi mama de alta.

Era unul dintre membrii cei mai bogaţi şi mai puternici ai respectatului trib nomad al *iregenaynatan-ilor,* dar trecuseră aproape treizeci de ani de când, în urma unui accident de maşină, rămăsese cu sechele dureroase din cauza cărora abia dacă mai ieşea de pe întinsele sale proprietăţi.

Strânsese o avere considerabilă din comerţul cu sare şi din importul de cutii de conserve şi sandale din plastic, astfel că imensa lui casă, ridicată pe o veche fortăreaţă din epoca colonială, era fără îndoială cea mai solidă şi mai frumoasă construcţie de pe o rază de sute de kilometri. Se înălţa pe malul unui râu cu apă cristalină, şi nu era foarte luxoasă, dar era dotată cu tot confortul posibil, în afară de telefon şi de televizor întrucât, după părerea lui, primul nu era bun decât să le facă pe femei să vorbească prea mult şi celălalt, să-i facă pe bărbaţi să fie prea tăcuţi.

„Familia este o familie atâta vreme cât membrii ei comunică mai mult între ei decât cu străinii, obişnuia să spună şi, evident, ştia foarte multe despre familie, căci avea trei neveste şi unsprezece copii.

Cea mai mare plăcere a lui era să-i strângă pe toţi la cină în

grădina imensă, Împreună cu mai mulţi prieteni, ca apoi să bea ceai, să cânte, să danseze, să fumeze narghilea, să povestească şi să recite poezii, Întocmai cum făcuseră strămoşii lui de la începutul veacurilor.

L-a primit pe Gacel în ceea ce fusese biroul unui general francez, care acum era plin de rafturi cu cărţi în diferite limbi, şi după ce i-a mulţumit pentru tot ce făcea pentru „cauza tuaregilor”, i-a spus că trebuie să rămână la el, ca un oaspete binevenit, până când primea instrucţiuni de la Hassan.

— Sunt mulţi care au acţionat repede, ca tine, şi au eliminat un număr mare de fanatici, şi de aceea cei care au rămas sunt în alertă. Credem că e vremea să luăm o pauză, să capete din nou încredere în ei.

— Şi între timp eu ce-o să fac? a Întrebat, cum era şi normal.

— Să te odihneşti şi să te simţi bine fără să-ţi faci griji, pentru că tribul meu controlează toată regiunea şi îţi garantez că printre ei n-a mai rămas niciun fanatic.

— Cum ai reuşit să faci asta?

— Tăind la timp limba câtorva, pentru că nimeni n-a învăţat să predice extremismul sau să incite la violenţă gesticulând; ar fi ridicol, şi participanţii la miting s-ar prăpădi de râs.

— O să ţin minte... a răspuns convins oaspetele său. Când o să mi se pară că cineva n-a făcut într-atât de mult rău încât să merite să plătească cu viaţa, va plăti cu limba.

— Dar încearcă să nu tai prea mult, că altfel n-o să poată mânca.

— Şi asta o să ţin minte.

— Bine! a spus Patrustirpe apoi a schimbat tonul şi vocea i-a sunat mai profund şi mai grav când a adăugat: Şi acum mă văd obligat să-ţi dau un sfat, pentru că ai să-mi cunoşti în curând fiicele, precum şi pe câteva dintre servitoarele *akli,* pe care eu le-am

ales pentru incontestabila lor graţie şi frumuseţe. S-a întrerupt câteva clipe, de parcă i-ar fi fost greu să spună ce avea de spus. Ţi-aş rămâne foarte îndatorat dacă n-ai manifesta un interes special faţă de vreuna dintre ele întrucât, cum fac parte dintr-o rasă inferioară, ar fi obligate să accepte ce le ceri, deşi ar face-o bănuind că în felul ăsta îmi fac mie o plăcere. Şi nu e adevărat, pentru că eu ştiu din experienţă că o asemenea purtare aduce numai necazuri şi nevestele mele m-ar acuza de codoşlâc. A făcut din nou o pauză, dând din cap ca şi cum şi-ar fi amintit de momente grele prin care trecuse din cauza unei neînţelegeri atât de dezagreabile, şi imediat a adăugat: Dacă şi eu le respect, cu atât mai mult trebuie s-o facă invitaţii mei. Deşi, în ce le priveşte pe fetele mele, sunt majore şi stăpâne pe faptele lor până se mărită, aşa că e treaba ta ce faci. L-a bătut amical pe genunchi, terminând ce avea de spus: Dar sfatul meu e să fii atent, că sunt la fel de linguşitoare şi de ademenitoare ca mamele lor.

Chiar în noaptea aceea, Mugtar şi-a dat seama că Razman Yuha avea perfectă dreptate, întrucât cel puţin patru dintre tinerele *akli* însărcinate să-i servească pe cei treizeci de invitaţi ar fi fost demne să participe la concursuri de frumuseţe, precum şi trei dintre fetele gazdei care, cu priviri mieroase, îl studiau pe noul invitat al tatălui lor ca nişte pisici gata să se joace cu un şoarece înainte să-l mănânce.

În timpul cinei s-a vorbit puţin, căci conform tradiţiei acelea erau clipe menite să se bucure de mâncărurile gustoase şi nu de vorbe, dar după dulciuri s-a servit ceaiul şi, la puţină vreme după aceea, stăpânul casei a închinat paharul, iar lumea a părut să se oprească în loc, căci toţi cei prezenţi se pregăteau să se delecteze într-o tăcere absolută.

Un bătrân cu privirea obosită dar cu voce puternică, ce vorbea

atât de clar că era aproape imposibil să pierzi vreun amănunt din povestirea lui, s-a ridicat în picioare, a mulţumit cu un gest pentru aplauzele spontane ale celor ce ştiau că este unul dintre cei mai buni povestitori din regiune, şi a început pe dată o povestire care spera să-i amuze şi totodată să le servească drept pildă:

— Cândva, în îndepărtata mea tinereţe, a spus, Allah a vrut să binecuvânteze un trib de oameni harnici, credincioşi şi milostivi, înzestrându-le fântânile cu apă din abundenţă, astfel că şi-au lărgit câmpurile şi păşunile şi au crescut vite sănătoase care au fătat viţei şi le-au dat lapte şi brânză din belşug. Curând, au început să sosească la ei caravane ca să-şi adape animalele, tribul s-a dezvoltat cum nu şi-ar fi imaginat vreodată, şi nicicând nu s-au văzut beduini mai voioşi şi mai fericiţi prin părţile acelea din Adrar des Iforas... A ridicat un deget şi a plecat uşor capul, într-un gest care dădea foarte clar de înţeles că urma să se întâmple ceva rău şi imaginea aceea idilică avea să se umbrească în curând. Ah!... a exclamat el înainte de a face o scurtă pauză. Se ştie că nu poţi vreodată să mulţumeşti pe toată lumea, iar atâta fericire nu îi pica bine cămătarului din sat, căci el se obişnuise ca pentru fiecare cinci monede pe care le împrumuta să primească an de an două drept dobândă, iar această dobândă îi permitea să ducă un trai comod. Povestitorul a dat din cap în semn că nu era o situaţie prea plăcută, şi nicidecum una viabilă, şi a adăugat: Avarul acela blestemat şi-a dat seama că, dacă nu cultiva pământul, dacă nu-şi păştea vitele, dacă nu mergea la vânătoare de antilope sau nu făcea rogojini şi, ca atare, nu primea nimic în schimbul banilor lui, ar fi sfârşit prin a-i cheltui pe toţi ca să supravieţuiască, ceea ce-i producea o nemulţumire de nesuportat. De aceea, a pus la cale un plan perfid menit să deformeze voinţa sfântă a Domnului, şi să facă în aşa fel încât lucrurile să fie din nou ca pe vremuri, când strângea averi pe

spinarea celorlalţi.

De data asta a făcut o pauză de câteva minute, ca cei de faţă să mai bea un ceai, să-şi umple narghilelele sau să se ducă să-şi uşureze băşica, dar mai ales să poată face schimb de păreri sau să încerce să ghicească cum ar putea arăta planul mârşav prin care va încerca acel personaj vrednic de dispreţ să readucă un trib atât de prosper la vremurile amare ale lipsurilor.

După ce şi-a tras sufletul, şi-a potolit stomacul cu dulciuri din miere şi migdale şi s-a însufleţit de nerăbdarea invitaţilor, bătrânul povestaş şi-a plimbat privirea peste chipurile tuturor celor aşezaţi în jurul focului, oprindu-se o clipă asupra fiecăruia, i-a zâmbit uneia dintre încântătoarele fiice ale gazdei, şi s-a hotărât în sfârşit să continue:

— Parazitul acela împuţit care, cum am spus, nu ştia să trăiască decât din munca altora, i-a chemat pe rând pe vecinii săi la el şi le-a spus: „Puţurile voastre sunt foarte bogate şi dau apă din belşug, dar eu pot să vă ajut să tocmiţi muncitori şi să le înmulţiţi şi astfel să vă întindeţi terenurile agricole şi să căpătaţi animale mai multe şi mai bune. Acceptaţi bani de la mine ca să le asiguraţi copiilor voştri viitorul şi, dacă îmi daţi actele de proprietate asupra pământurilor voastre drept garanţie, o să vă iau doar o monedă pe an drept dobândă”.

Gacel Mugtar a observat că se iscase rumoare printre cei prezenţi şi, în vreme ce unii schimbau priviri dezaprobatoare, alţii erau atenţi doar la vorbele bătrânului, care după câteva clipe a explicat:

— Majoritatea beduinilor, oameni de bună credinţă, şi-au spus că având mai multă apă, mai multe pământuri şi mai multe vite, le vor putea lăsa averi mai mari copiilor, aşa că au acceptat propunerea. Au adus muncitori şi au desţelenit noi terenuri.

Totuşi, marea surpriză a fost când au descoperit că mai multe puţuri nu însemnau mai multă apă, ci aceeaşi cantitate de apă împărţită între mai multe puţuri, pentru că Domnul este generos, dar nu risipitor. Vicleanul cămătar ştia asta şi, aşa cum prevăzuse, după doi ani membrii tribului aveau tot atâta avere ca la început, dar de două ori mai multe datorii, iar după patru ani, toate câmpurile şi toate puţurile au devenit ale lui.

O nouă tăcere, noi şoapte şi chipuri dezamăgite, pentru că nimănui nu-i plăcea ca poveştile ce se istoriseau în jurul focului să se încheie cu o tragedie, aşa că până la urmă povestitorul s-a văzut obligat să ridice mâna ca să i se îngăduie să adauge epilogul, care reprezenta esenţa şi morala poveştii, fiindcă, în ce îl privea pe el, o poveste din care nu înveţi nimic nu foloseşte la nimic.

— Aşa cum v-am spus, scorpionul acela veninos şi diabolic şi-a atins scopul, dar nu a ţinut seama că în adâncul sufletului membrii tribului continuau să fie nomazi, aşa că, urmându-şi vechile obiceiuri, se învoiseră să-i dea totul, mai puţin animalele. Şi aşa se face că într-o bună zi au pornit-o la drum mânându-şi din urmă caprele, cămilele, oile şi măgarii, iar lacomul cămătar a rămas singur, înconjurat de bogăţii inutile şi fără vreun suflet prin preajmă care să împiedice vântul să acopere câmpiile cu nisip. Nu mai avea nici măcar monedele cu care-i plătise pe muncitori, şi într-o noapte, când a luat-o disperat la fugă, a căzut într-un puţ cu apă care îi ajungea până la brâu dar, cum nu putea ieşi de acolo şi nu-l auzea nimeni, a rămas zile în şir înăuntru, până când a murit de foame.

Au răsunat aplauze, s-au auzit nenumărate elogii, până când şi cel din urmă ascultător s-a simţit mulţumit de sfârşitul drept pe care-l avusese acest personaj vrednic de dispreţ, iar Shela, una din fetele mai tinere ale lui Razman, aproape o adolescentă, a spus,

vizibil entuziasmată şi întorcându-se spre Gacel Mugtar, care era lângă ea:

— O poveste frumoasă, care ne învaţă încă o dată că egoismul şi avariţia nu duc la nimic bun. Apoi a zâmbit provocator şi a adăugat: Dar, mai ales, ne învaţă că e mai bine să fii căsătorit.

— Şi asta ce legătură are?... a întrebat tuaregul.

— Are mare legătură, pentru că dacă mârşavul cămătar ar fi avut o nevastă, l-ar fi scos ea din puţ... Tu eşti însurat?

— Sunt prea sărac să-mi pot permite mai multe soţii, şi se ştie că una singură îţi creează nesfârşite probleme... a răspuns cu umor cel întrebat.

— Banii nu sunt totul. Mai contează şi meritele şi, din câte am auzit, tata te consideră aproape un erou... Chiar eşti un erou?

— Mă limitez să duc la îndeplinire ce mi se ordonă.

— Câţi jihadişti ai omorât?

— Niciunul.

— Minţi... i-a întors-o fata plină de obrăznicie.

— Aminteşte-ţi zicala: „Bărbatul care minte o femeie băgăreaţă nu merită o pedeapsă, ci o recompensă, pentru că Allah nu vede cu ochi buni curiozitatea nemăsurată”.

Dezinvoltă, fata nu şi-a putut stăpâni un hohot de râs în vreme ce exclama:

— Nu ştiam proverbul ăsta şi bănuiesc că l-ai inventat pe loc, ceea ce mă încântă, fiindcă îmi arată că eşti un om isteţ. Ştii vreo poezie?

Interlocutorul ei a tăcut, intuind primejdia de a răspunde la o asemenea întrebare, aparent inocentă. Tuaregii iubeau poezia şi a şti să reciţi sau chiar a fi în stare să improvizezi o poezie făcea diferenţa între oameni, într-o societate care preţuia mult inteligenţa şi harul cuvântului.

De cum se aprindeau focurile, poeţii şi povestitorii buni deveneau protagoniştii nopţii, în vreme ce războinicii cei mai încercaţi sau vânătorii iscusiţi treceau pe planul al doilea.

S-a încruntat, s-a uitat cu coada ochiului la fata aceea obraznică ce voia să-l pună într-o situaţie compromiţătoare, în care risca să devină ridicol, şi după câteva clipe de gândire a răspuns:

— Observ că majoritatea invitaţilor voştri sunt oameni învăţaţi, aşa că îmi închipui că s-ar simţi ofensaţi dacă un simplu camionagiu ar îndrăzni să-i întrerupă ca să recite el un poem care, oricât de frumos ar fi, spus de un simplu şofer şi-ar pierde imediat toată frumuseţea... Apoi a zâmbit viclean şi a încheiat: Asta doreşti? Să-i jignesc pe prietenii care m-au primit cu atâta dragoste?

— Nu! Fireşte că nu, a răspuns ea, fără îndoială frustrată de felul în care ştiuse victima ei să scape din capcana pe care încercase să i-o întindă. Nu asta a fost intenţia mea. Nici pe departe. Dar te avertizez că de acum înainte o să fiu foarte atentă, pentru că ai demonstrat că eşti un tip al dracului de alunecos.

— Pentru o tânără bine crescută, acesta nu e un mod foarte potrivit de a se exprima.

— Nu sunt nici atât de tânără, nici bine crescută, pentru că am şase fraţi, care mai de care mai nătărău.

— Şi surorile tale cum sunt?

— Câte puţin din toate, adică o să ai de unde alege.

— N-am nici cea mai mică intenţie să aleg.

— Asta rămâne de văzut, pentru că, aşa cum ne sfătuieşte tata: „Trebuie să ne bucurăm de fericirea noastră cât putem, căci niciodată nu ştim când va veni vremea nefericirii”.

— Ciudat sfat patern...

— Nu e atât de ciudat dacă ţii seama că străbunicul meu s-a

născut la Paris şi a ajuns chiar la gradul de colonel în Legiunea Străină. Şi îţi poţi imagina cum era Legiunea Străină pe vremurile acelea...

Două ore mai târziu, nu făcea altceva decât să se întrebe cum de era posibil să stea întins într-un pat mare, cu saltea moale şi cearşafuri fine, când cu numai o săptămână înainte stătea ghemuit printre stânci, temându-se că o bandă de asasini o să se întoarcă din drum şi o să-l omoare chiar dacă ar fi fost nevoie să-l caute până şi sub ultima piatră din deşert.

În ziua aceea a trebuit să aştepte să se facă noapte neagră înainte să îndrăznească să scoată capul din ascunzătoare, şi deşi totul în jur era calm şi tăcut, îşi petrecuse o bună bucată de timp cercetând împrejurimile cu vizorul cu infraroşu, şi apelând încă o dată la renumita răbdare caracteristică vânătorilor de la şes.

Când în dreapta lui s-a mişcat ceva aproape imperceptibil, inima i-a zvâcnit cu putere, dar s-a liniştit văzând că era doar un şarpe care se târa pe lângă el în căutare de şoareci. După o oră a văzut în depărtare un fenec, dar şireata vulpiţă cu urechi enorme şi bot ascuţit l-a mirosit sau a simţit primejdia, pentru că s-a întors imediat din drum şi a dispărut din faţa ochilor lui.

I-au trebuit aproape două ore să-şi părăsească ascunzătoarea, să-şi uşureze corpul, lucru de care avea mare nevoie, să-şi acopere excrementele astfel încât să nu lase nici cea mai mică urmă a trecerii sale pe acolo şi să se întoarcă la locul unde îşi îngropase şaua.

Abia atunci a mâncat şi a băut până s-a simţit sătul, a dormit până când frigul l-a făcut să-şi dea seama că trebuie s-o pornească la drum, a căutat pe cer steaua polară, Capra, care întotdeauna îi arăta drumul pe care trebuia să-l urmeze, şi a luat-o spre nord-est.

Ziua se ascundea şi noaptea mergea, şi a continuat aşa până a

ajuns la locul în care i se garantase că îl va aştepta o călăuză trimisă de un oarecare Razman Yuha, care după cum îi spusese Hassan era membru al *imajeghan-ilor* şi una dintre puţinele persoane care aveau dreptul să facă să răsune toba care-l obligase să omoare.

5

„Când soarta îţi întoarce spatele, tot ce poţi face este să încerci să-i tragi un şut în cur”.

Aceasta era una dintre frazele preferate ale lui Omar el Khebir când lucrurile mergeau prost şi, când Yusuf l-a avertizat că Mubarrak continua să galopeze, dar că acum probabil o făcea cu Diavolul însuşi căţărat pe cocoaşa cămilei lui, a repetat-o de mai multe ori înainte de a ordona să fie îngropat şi să i se acopere mormântul cu pietre, ca nu cumva să se ospăteze hienele din rămăşiţele lui.

N-a făcut-o din milă, nici din motive religioase, ci pentru că şi-a dat seama că lasă în urma lui o dâră ruşinoasă de cadavre şi că oamenii lui nu s-ar simţi bine gândindu-se că vor fi următorii cu care se vor ospăta animalele.

Îşi demonstraseră de nenumărate ori curajul şi nu exista îndoială că erau dispuşi să moară în luptă, dar nu-i tenta ideea de a ajunge pe lumea cealaltă transformaţi în rămăşiţe însângerate.

Omar el Khebir era de părere că e totuna dacă te mănâncă viermii sau hienele, dar recunoştea că primii sunt mai discreţi şi că nu râd în timp ce o fac.

După ce şi-a îndeplinit neplăcuta îndatorire de a-şi lua rămas-bun pentru totdeauna de la un prieten, s-a căţărat pe o dună şi a scrutat orizontul în partea din care venise, întrebându-se cum a fost posibil să străbată pustietatea aceea împietrită fără să simtă prezenţa unui duşman. Oricine ar fi fost, folosea amortizor, aşa că fie şi numai gâfâitul cămilelor era de ajuns să acopere sunetul unei împuşcături, dar fusese suficient de precaut cât să se ţină departe

de stânci, iar acest unic glonţ trebuie să fi fost tras de la o distanţă enormă.

Ţinând seama de asta, nu existau decât două explicaţii: fie era un trăgător excelent, fie îi surâdea norocul şi, cum avea să se înnopteze curând şi nu se punea problema să se apuce să verifice care e adevărul, a luat înţeleapta hotărâre să o şteargă de acolo cât mai repede cu putinţă.

Yusuf a refuzat să fugă ca o babă speriată de cel care-i omorâse patru camarazi, dar şeful lui s-a arătat inflexibil:

— Când am plecat din Tripoli eram patruzeci, şi am mai rămas doar unsprezece, a spus. Am fost condamnaţi la moarte şi nimeni nu poate evita asta, dar trebuie să încercăm să fim îngropaţi cât mai departe posibil... Apoi şi-a chemat cu un gest restul oamenilor din trupa sa vlăguită, ca să le spună: Acum, „obligaţia” noastră e să ne convertim la islamismul cel mai radical şi să găsim un grup de jihadişti căruia să ne alăturăm.

— Crezi că o să fie dispuşi să ne primească? l-a întrebat Yusuf. Sunt foarte stricţi.

— O s-o facă dacă-i convingem de credinţa noastră sinceră şi de spiritul nostru de sacrificiu, dar probabil o să ne taie beregata pe loc dacă află că am lucrat pentru Gaddafi. Îi încântă martirii de doi bani, dar îi urăsc pe bunii profesionişti.

— Şi ce-o să le spunem când o să ne-ntrebe cine suntem, de unde venim sau încotro ne îndreptăm?

— Crezi cumva că sunt cine ştie ce filosofi care caută răspunsuri la nişte întrebări pe care omenirea şi le pune de la începutul veacurilor? a întrebat el iritat. Nici gând! Sunt doar nişte fanatici descreieraţi, pentru că dacă ar avea creier nu s-ar sinucide, mai ales că trebuie să doară al naibii să zbori în bucăţi. Apoi a ridicat câte un deget pe măsură ce vorbea: „Cine suntem?...” Supuşi

credincioşi ai Domnului. „De unde venim?...” Fiecare de la el de-acasă. „Unde ne ducem?” Unde binevoieşte Allah să ne cheme...

Adjunctul său, care-l cunoştea de prea mult timp, l-a măsurat din cap până în picioare cu o expresie plină de dispreţ când a spus:

— Dacă cineva e în stare să te creadă un „supus slujitor al lui Allah”, probabil e într-atât de idiot că simpla lui companie te pune în pericol, dar poate că ai dreptate şi calea credinţei este singura pe care am putea s-o luăm dacă nu vrem să fim omorâţi.

— Atunci, de acord... a spus Omar el Khebir şi s-a întors către unul dintre puţinii rămaşi în grup care nu erau tuaregi, pe care l-a întrebat: E adevărat că ştii Coranul pe dinafară?...

— Aproape tot.

— Atunci o să reciţi versete în timp ce călărim şi noi o să le repetăm cu voce tare.

— Mi se pare o lipsă de respect... s-a lamentat celălalt. Întotdeauna am fost un credincios cuvios.

— Toţi suntem credincioşi cuvioşi, aşa că a recita din Coran nu poate fi semn de lipsă de respect, a venit răspunsul lui derutant. Şi-o să ne prindă foarte bine să ne amintim câteva versete atât acum, ca să ne salvăm viaţa, cât şi mai târziu, ca să ne salvăm sufletul.

Beduinul n-a părut satisfăcut de aceste argumente întortochiate, dar îl cunoştea pe şeful lui, ştia că nu e prudent să-l contrazici şi s-a supus, aşa că după câteva minute grupul înainta din nou la trap mărunt, dar de data asta intonând în gura mare rugăciuni, aşa încât oricine i-ar fi văzut ar fi bănuit fără doar şi poate că sunt o mână de fanatici discipoli ai Bătrânului de pe Munte.

Cel care avea să fie cunoscut cu acest straniu supranume se chema de fapt Hassan-i Sabbah şi, cu aproape nouă sute de ani înainte, crease în Egipt o sectă integristă ismailită dar, văzându-se încolţit de duşmani, a construit o fortăreaţă în vârful unui munte,

la sud de Marea Caspică. De acolo, discipolii săi au reuşit să pună stăpânire pe locuri strategice din Palestina, Siria şi Iran, ajungând să creeze ceea ce s-ar putea considera un adevărat „stat ismailit", care a dus o incredibilă campanie de prozelitism pe care o numeau „noua propovăduire". Cei ce duceau la capăt acţiuni armate îşi spuneau fedaini, adică „cei ce sunt gata să-şi dea viaţa pentru cauză".

Au devenit o adevărată armată de fanatici specializaţi în a semăna teroarea cu preţul propriei vieţi. Crimele săvârşite se voiau un exemplu, aşa că le comiteau la lumina zilei, şi mai ales când ţinta lor era înconjurată de lume. Cum atacatorul era de obicei omorât, ismailiţii îi drogau cu haşiş pe cei ce doreau să intre în sectă astfel încât, atunci când se trezeau, se aflau într-o grădină fabuloasă înconjuraţi de mâncăruri, fântâni, fecioare frumoase şi tot ce şi-ar putea dori un om, ceea ce-i făcea să creadă că ajunseseră tocmai în paradis. După câteva zile erau treziţi la realitate şi li se spunea că tot ce trăiseră era doar o mostră din ceea ce îi aştepta dacă se sinucideau. De la cuvântul *hashshashin,* sau „consumator de haşiş", provine cuvântul „asasin", care mai târziu s-a banalizat şi a început să desemneze orice tip de ucigaş, dar la origine se referea strict la discipolii Bătrânului de pe Munte.

Li se dădea voie să mintă, să se prefacă, să-şi ascundă originea şi chiar să-şi renege în public credinţa, dacă asta le permitea să câştige încrederea viitoarelor victime. Moartea şi trădarea constituiau unicul lor crez şi asta îi făcuse atât de periculoşi în trecut, îi făcea atât de periculoşi în prezent şi avea să îi facă atât de periculoşi pe viitor, căci era practic imposibil să lupţi împotriva celor ce îşi doreau moartea, imaginându-şi că în felul acesta vor ajunge direct în rai.

Iată de ce îi asigura mârşavul Hassan-i Sabbah: „Când va sosi

vremea triumfului, dimpreună cu bogăţiile celor două lumi, un rege cu mai bine de o mie de luptători călare va fi îngrozit de un singur luptător mergând pe jos”.

Omar el Khebir, care cunoştea foarte bine sângeroasa istorie a fedainilor, era convins că cea mai bună metodă de a-şi păstra capul pe umeri era să treacă drept unul dintre aceştia, până aveau să-i ordone să-şi pună o centură cu bombe pe care s-o detoneze în mulţime.

Când sosea ziua aceea avea să vadă el cum se descurca, dar pentru moment cel mai bun lucru pe care îl putea face era să înveţe pe dinafară versete din Coran pentru că, la urma urmei, asta nu avea cum să-i facă vreun rău.

Shela spusese despre surorile sale că sunt „câte puţin din toate”, şi Zair era cea mai bună dovadă în acest sens.

Era singura căreia nu îi plăcea să ia parte la petrecerile cu cântece şi dansuri din nopţile agitate scurse în jurul focului. Obişnuia să poarte ochelari mari cu ramă de baga care îi scoteau în evidenţă ochii frumoşi, ce lăsau mereu impresia că iscodesc în sufletul celui care se afla în faţa ei.

Pletele de un negru-antracit îi ajungeau până la brâu, purta tot timpul tunici lungi şi umbla mereu desculţă, aşa că atunci când trecea prin câte o cameră cu o carte în mână părea o fantomă în căutarea cuiva.

La prima vedere putea să pară rece şi distantă, dar îţi dădeai imediat seama că emana sexualitate şi că fiecare mişcare de-a ei amintea de cele ale unei feline la pândă.

Gacel s-a convins foarte repede că dacă provocatoarea şi obraznica Shela i se păruse periculoasă, Zair ar fi putut fi letală, aşa că şi-a propus să se ţină cât mai departe de amândouă.

Cu toate acestea, părea o sarcină foarte dificilă, pentru că trăiau

sub acelaşi acoperiş şi, oricât de mare ar fi fost casa, nu reuşea să evite să tot întâlnească pe câte una.

Într-o după-amiază, Zair, care îşi petrecea ore întregi citind la umbra unui copac de pe malul râului, i-a făcut un semn aproape poruncitor, cerându-i să vină să stea lângă ea, şi imediat ce el s-a conformat i-a spus cât se poate de serios:

— Te avertizez că nu încerc să te mănânc, fiindcă nu pun niciodată gura pe un fruct dacă nu ştiu precis din ce pom a fost cules. Din ce trib faci parte?

— Dacă tatăl tău nu ţi-a spus, nici eu n-o pot face, i-a răspuns el.

— Tata e destul de rezervat în privinţa ta şi, dacă tu vrei să fii la fel, nu insist... a spus tulburătoarea fată, după care a făcut un gest spre cartea pe care o lăsase pe iarbă, întrebând: Îţi place Tolstoi?

— Cine?

— Lev Tolstoi, a spus ea, bătând cu degetul pe copertă. Autorul.

— Din ce trib face parte?... a întrebat el răutăcios.

— Era rus şi a murit demult.

Gacel a luat cartea, a citit titlul şi s-a mulţumit să spună:

— Poate că era rus şi că a murit, dar scria despre ce scriu toţi: despre război şi pace.

— Pe mine mă fascinează.

— Războiul sau pacea?

— Cartea.

Interlocutorul ei a pus cartea la loc de unde o luase, scuzându-se pentru evidenta lui ignoranţă.

— Îmi e imposibil să citesc, acum că lucrez şi mă întorc acasă epuizat, dar când eram tânăr îmi plăceau romanele lui Jules Verne, mai ales unul în care era vorba de un vapor care mergea pe sub apă.

— *Douăzeci de mii de leghe sub mări.*

— Nu ţin minte cum se numea, dar eroii duceau o luptă înverşunată cu un animal enorm.

— O caracatiţă uriaşă...

— Da!... a răspuns el dezamăgit, pe un oarecare ton de reproş. Văd că o ştii mai bine decât mine, aşa că nu merită să ţi-o povestesc.

Atrăgătoarea femeie şi-a coborât un pic ochelarii, ca să-l privească pe deasupra lor pe bărbatul acela, care părea să se fi supărat aproape ca un copil.

— N-am vrut să te supăr, a spus. Verne, Stevenson şi London au fost dintotdeauna autorii mei preferaţi şi obişnuiam să le citesc romanele cu glas tare fraţilor mei.

— Dacă le citeai lor, trebuia s-o faci cu glas tare, pentru că altfel n-ar fi priceput nimic, a comentat el ironic.

Zair a reacţionat de parcă ar fi tras-o cineva de urechi; s-a încruntat, dar aproape imediat a răspuns zâmbind:

— Soră-mea m-a avertizat că dai de obicei răspunsuri inteligente, dar vreau să înţelegi un lucru: nu sunt măritată, n-am copii, n-am nicio obligaţie, fiindcă tatăl meu este bogat şi-mi oferă totul, în timp ce tu munceşti şi bănuiesc că acum îţi rişti chiar viaţa. Vreau să-ţi spun că nu ai de ce să te ruşinezi că eu am citit mai mult decât tine, pentru că eu am avut mult mai mult timp liber.

— Asta înţeleg... a recunoscut el cu sinceritate. Fiecare trebuie să-şi cunoască limitele şi bănuiesc că dacă ai citit atâta ai învăţat multe lucruri.

— Nu-i de-ajuns să înveţi. Cineva a scris cândva: „Să ştii de dragul de a şti nu serveşte la nimic, dacă nu ştii la ce serveşte ceea ce ştii”. Tu faci parte dintre cei care ştiu la ce serveşte ceea ce ştii, iar eu uneori nu. Înţeleg conceptele, dar nu sunt capabilă să le aplic în vreun mod util.

— Ce mă miră cel mai mult la tine e că poţi să înţelegi ce citeşti în timp ce umbli desculţă prin nisipul fierbinte, a remarcat el. Până şi eu m-aş frige.

Fata i-a arătat talpa unui picior, pe care se vedea o bătătură cât un calapod de pantof.

— În privinţa asta continui să fiu o *saharaui*[9] autentică, pentru că pot să merg pe cioburi de sticlă şi chiar şi pe ţigări aprinse.

— Nu mi se pare potrivit pentru fiica unui *amenokal*[10].

— Cine obişnuieşte să facă ce se presupune că trebuie să facă devine previzibil, ceea ce-l pune într-o postură dezavantajoasă.

Gacel ar fi vrut s-o întrebe la ce fel de dezavantaje se referea, dar în clipa aceea s-a apropiat o servitoare, ca să-i spună că, stăpânul îl roagă să vină în biroul lui.

L-a găsit cufundat într-un fotoliu mare şi alb, fumând o narghilea enormă şi, când l-a văzut intrând, Patrustirpe l-a poftit să ia loc, arătând în acelaşi timp spre staţia radio din spatele lui.

— Tocmai am vorbit cu Hassan, care m-a rugat să-ţi pun o întrebare la care ai deplină libertate să răspunzi cum doreşti: te-ar interesa să accepţi orice misiune care înseamnă să elimini jihadişti sau preferi să-l urmăreşti în continuare pe Omar el Khebir?

Fără îndoială era o întrebare foarte delicată, care cerea un răspuns bine gândit, aşa că a întârziat să-l dea preţ de câteva minute.

— Dacă trebuie să omor, prefer să omor pe cineva care omoară pentru bani decât pe unul care ucide în numele credinţei sale,

---

[9] Locuitor al fostelor colonii spaniole din Africa (sp.).

[10] Lider care, împreună cu un sfat al şefilor de trib, conducea un grup principal al tuaregilor.

oricât de stupidă ni s-ar părea nouă. Adică aleg să-l urmăresc în continuare pe Omar.

— De acord.

— Problema e că acum probabil se află foarte departe, şi n-am nici cea mai vagă idee cum să-i dau de urmă, a spus Gacel. A pătruns în erg şi cămilele nu lasă urme pe piatră.

— Ştiu, dar nu cămilele, ci ceea ce poartă ele în spate ne va arăta unde se află, a spus tatăl lui Zair care, văzând expresia derutată de pe chipul interlocutorului său, a continuat: În semn de garanţie, şelarii buni îşi pun semnătura pe şeile pe care le fac, iar cel pe care l-ai cunoscut tu, care este unul dintre cei mai buni, i-a vândut cinci lui Omar. Oamenii noştri, care controlează satele, oazele şi puţurile de aici şi până în Mauritania, o să fie atenţi când apare una dintre ele.

— Dar sunt aproape trei mii de kilometri! i-a amintit tuaregul.

— Pe o mie lăţime, dar cum avem mii de ochi la pândă, e doar o chestiune de timp.

— Ceea ce îmi prisoseşte mie e timpul.

— Te simţi bine în casa mea?

— Foarte bine.

— Îţi creează probleme fetele mele?

— Deloc.

— Şi asta e o chestiune de timp... a răspuns el în glumă. Ai grijă să nu laşi garda jos, pentru că am observat câteva servitoare care se uită la tine cu ochi de gazelă înjunghiată şi, dacă preiau ele iniţiativa, femeile mele nu mă pot acuza că sunt codoş. Începând de azi, trebuie să te rogi Domnului să-ţi dea putere să rezişti unui asalt ce poate veni din mai multe părţi.

— Eşti un om derutant până şi pentru vremurile pe care le trăim... a constatat interlocutorul său, confuz. Uneori am impresia

că te joci cu mine.

— Nici pe departe. Viaţa ta atârnă de un fir de păr şi ştiu ce înseamnă asta, fiindcă trei dintre băieţii mei luptă şi ei pentru cauza noastră, deşi sunt obligaţi s-o facă în oraşe.

— De ce?

— Pentru că au studiat în Europa, şi dacă ar lupta în deşert n-ar rămâne în viaţă nici cinci minute.

— Habar n-aveam.

— Oare mă crezi în stare să vărs sângele altora fără să fiu gata să-l vărs pe-al meu? a întrebat celălalt, pe un ton care lăsa să se înţeleagă că numai ideea în sine îl jigneşte. Acesta e un război în care trebuie să ne implicăm de la cel mai bogat până la cel mai sărac, dacă nu vrem să-l pierdem. Noi nu suntem ca englezii, care-i trimiteau pe câmpul de luptă pe neozeelandezi, australieni sau hinduşi, în timp ce ei stăteau acasă şi făceau politică fiindcă asta le plăcea cu adevărat.

— Nu ştiu prea multe despre englezi.

— Păi ţi-ar prinde bine să mai citeşti câte o carte de istorie.

— Toată lumea pare să se încăpăţâneze să mă pună să citesc... s-a plâns camionagiul, arătând cu bărbia spre biblioteca imensă ce se înălţa de la pardoseală până la tavan. Cât timp mi-ar lua să le citesc pe toate?

— Secole, pentru că majoritatea sunt în engleză.

— Şi Zair le înţelege?

— Mult mai bine decât mine.

— Ce femeie dată dracului! Cum poate să fie aşa de inteligentă?

— Să ştii limbi străine nu e o chestiune de inteligenţă, ci de şansă, şi ţine de o anumită înclinaţie pe care ea fără îndoială o are. Asta nu înseamnă că nu e inteligentă, pentru că e, şi nu puţin.

Musafirul a dat să spună ceva, dar s-a gândit mai bine şi a decis

să schimbe subiectul, pentru că aparent exista ceva care îl interesa mai mult decât Zair sau surorile ei.

— Mi-ar plăcea să-mi explici ceva, dacă poţi s-o faci... a spus el după câteva clipe de şovăială. De când mă ştiu, în Africa au avut loc şi continuă să se petreacă revoluţii şi războaie civile, care uneori degenerează în adevărate masacre ce pentru restul lumii par să nu prezinte interes... De ce sunt atât de importante evenimentele din Mali, încât i-au obligat pe francezi să intervină?

Stăpânul casei a meditat asupra răspunsului. Lăsa impresia că nu ar vrea să îl dea, dar până la urmă a scos dintr-un sertar o hartă care înfăţişa o mare parte din continent, de la Golful Guineii până la Mediterană.

— Mali se află în punctul acesta şi, după cum poţi vedea, extremitatea sa nord-vestică, locul considerat deşertul cel mai deşertic din toate deşerturile, ar putea fi socotită în egală măsură şi centrul geografic al Saharei. Dacă, sub pretextul de a transforma regiunea într-o republică tuaregă, jihadiştii islamici ar reuşi să creeze un stat recunoscut pe plan internaţional, şi-ar extinde influenţa asupra ţărilor vecine, anihilând pe oricine li s-ar opune, fie ei tuaregi sau nu... a spus, apoi a oftat nemulţumit, de ai fi zis că e gata să scuipe pe hartă, şi adăugat: Şi, în ce mă priveşte, nu accept să impună legea *sharia,* să le oblige pe fetele mele să poarte *burka* sau să nu le dea voie să facă amor cu cine le place.

Gacel Mugtar a privit atent harta şi în cele din urmă a încuviinţat uşor din cap.

— E adevărat că e un punct strategic şi are graniţe cu patru ţări, a spus. Înţeleg că pe francezi nu-i interesează să fie calea de acces spre ei.

— Singurii pe care îi interesează sunt integriştii... a insistat interlocutorul său. Ce vor ei cu această presupusă „naţiune tuareg”

nu e decât un paravan, şi noi tuaregii putem fi orice, dar nu un paravan. Aproape jumătate de milion de malieni au fost nevoiţi să fugă din zonă, şaptezeci de mii se află în tabere de refugiaţi iar restul s-au risipit care pe unde şi au murit de foame. Jihadiştii, care sunt adevăraţii vinovaţi, s-au infiltrat în rândul populaţiei ca s-o aţâţe împotriva noastră. Ne urmăresc, ne închid sau ne omoară în bătaie de parcă am fi animale... Stăpânul casei a lovit de câteva ori harta cu degetul şi a încheiat spunând: Întotdeauna am acceptat că a aparţine islamului înseamnă a respecta voinţa lui Allah, dar un popor ca tuaregii nu trebuie să se supună interpretării pe care vrea s-o dea un nebun învăţămintelor din Coran. Dacă ar exista o autoritate supremă care să ne arate drumul pe care trebuie să-l urmăm, cum e Papa pentru creştini, aş accepta ordinele sale, fie că mi-ar plăcea sau nu, dar din fericire sau din nefericire nu există.

— Din câte mi s-a povestit, nici papalitatea nu funcţionează prea bine, şi Vaticanul s-a transformat într-un cuib al corupţiei, a remarcat cu oarece timiditate invitatul său. Ba am înţeles chiar că din cauza asta acum există doi papi.

— Asta aşa e. Mulţi au fost corupţi, dar indiferent că îşi fac treaba bine sau rău, reprezintă o autoritate unică ce jalonează drumul care trebuie urmat, în vreme ce noi musulmanii trebuie să ne uităm resemnaţi cum orice imam exaltat interpretează textele sfinte după cum i se năzare. Majoritatea versetelor din Coran sunt foarte precise, dar există şi unele interpretabile, şi însuşi Profetul a atras atenţia asupra acestui lucru la vremea potrivită, spunând: „Cei ce adăpostesc îndoieli în suflet preferă să o ia pe drumul greşit, căutând dezbinarea şi încercând să-şi impună propria interpretare, dar această interpretare o cunoaşte numai Dumnezeu”.

6

Omar el Khebir îi ura pe bororo[11], pe care-i considera o rasă inferioară din cauza ritualurilor absurde şi mai ales a chipurilor vopsite în mod bizar, ce le scoteau în evidenţă ochii mâzgăliţi şi dinţii enormi, pe care şi-i păstrau foarte albi fiindcă îi frecau încontinuu cu capătul unui beţişor.

I se păreau nişte clovni ridicoli lipsiţi de demnitate şi îi repugnau colibele lor înghesuite de lut, dar oamenii lui erau însetaţi, iar animalele, istovite, aşa că atunci când au zărit unul dintre satele lor mizerabile, au hotărât să-l trimită înainte pe Yusuf, ca să-i anunţe că vin cu gânduri paşnice şi că sunt dispuşi să plătească un preţ foarte bun pe apă.

Un şefuleţ mărunt şi şchiop a acceptat propunerea, cu condiţia să plece pe înserat, pentru că majoritatea războinicilor se duseseră cu vitele la păscut foarte departe din cauza secetei, şi se temea de ce se putea întâmpla pe timpul nopţii într-un sat în care mai rămăseseră aproape numai bătrâni, femei şi copii.

Ţinând seama de asta, Omar el Khebir n-a şovăit să le atragă sever atenţia oamenilor săi, în timp ce le explica:

— Nu uitaţi că acum suntem slujitori fideli ai lui Allah şi călătorim întru marea Sa slavă, aşa că cel care o să îndrăznească să întreacă măsura cu femeile sau cu copii – şi mă refer în special la tine, Almalarik – o să-şi adune creierii din nisip.

Tonul pe care vorbise nu lăsa loc de îndoială în privinţa sincerităţii intenţiilor sale, mai ales că îl rodea furia că era obligat

---

[11] Subgrup etnic al păstorilor fuloni din Sahel.

să fugă ca un iepure speriat.

Subalternii lui îşi aminteau cu nostalgie de vremurile de demult, când făceau de gardă în jurul palatului lui Gaddafi şi trecătorii îi priveau cu teamă, dar Tripoli era la aproape două mii de kilometri distanţă, iar fuga lor atât de îndelungată, în timpul căreia îşi pierduseră pe drum cea mai mare parte a camarazilor, fusese o pedeapsă grea.

În ciuda acestei serii demoralizante de dezastre, nimeni nu punea la îndoială autoritatea lui Omar el Khebir, recunoscând că lui i se datora faptul că erau încă în viaţă.

Înţelegeau că este furios, ceea ce însemna că dacă nu îl ascultau, furia lui avea să se transforme în mânie şi avea să îşi ţină negreşit promisiunea de a le împrăştia creierii pe nisip.

Aşa că s-au adunat la umbra păduricii care înconjura puţul, respectând regula de a adăpa întâi cămilele, şi nu i-a surprins faptul că singura fiinţă omenească ce s-a apropiat de ei a fost şefuleţul şchiop care, după ce a cercetat cu atenţie animalele, a spus:

— Par sleite şi unele au răni la picioare de la atâta mers prin erg. Sunt dispus să vi le schimb cu alte treisprezece odihnite, dacă-mi daţi una din puştile care vă prisosesc.

— Puştile nu prisosesc niciodată... i-a răspuns Omar el Khebir. Şi treisprezece cămile în schimbul a cincisprezece nu mi se pare o afacere prea bună.

— Este, dacă ţii seama că o să stau zile întregi să le îngrijesc rănile şi că cel puţin două sunt în pericol să rămână şchioape. Dacă se odihnesc, o să supravieţuiască; dacă pornesc iar la drum, n-o să mai fie decât hrană pentru vulturi.

— Eşti un şarlatan nenorocit! i-a răspuns Omar.

— De-asta sunt şef... i-a întors-o celălalt batjocoritor. Dar dacă

mă pricep la ceva pe lumea asta, atunci mă pricep la cămile.

Pe Omar el Khebir l-ar fi încântat să se tocmească, măcar de dragul de a respecta tradiţia, dar era complet epuizat şi îşi dădea seama că nenorocitul de bororo avea mare dreptate în privinţa animalelor.

— De acord, a mormăit cu ciudă.

— În cazul ăsta o să-ţi dau şapte burdufuri cu apă în schimbul a cincizeci de cartuşe, pentru că o puşcă fără muniţie nu-i bună de nimic.

— Douăzeci de cartuşe...

— Patruzeci...

— Douăzeci...

— Treizeci şi opt, fiindcă te avertizez că puţul cel mai apropiat, *guelta*[12] senaudită, se află la trei zile de mers.

— Douăzeci... a insistat Omar el Khebir şi, luându-i-o înainte bătrânului, care părea dispus să continue negocierea, s-a răstit la el: Acum te avertizez eu că poţi să alegi între douăzeci de cartuşe într-o pungă sau unul în cap, caz în care luăm tot şi jefuim satul.

Bătrânul, care încă avea dinţii perfecţi, sănătoşi şi albi, ca de adolescent, a rânjit arătându-şi-i pe toţi şi a încuviinţat cu un gest resemnat:

— E o ofertă căreia n-ai cum să-i rezişti, aşa că o să poruncesc să fie aduse animalele şi să fie umplute burdufurile... a spus şi a arătat spre animale. Apropo! a exclamat. Ce ai de gând să faci cu şeile care nu-ţi mai trebuie?

---

[12] Nume dat de tuaregi zonelor cu apă în subsol şi în care există posibilitatea de a o capta săpând puţuri. În aceste zone îşi stabilesc taberele triburile nomade (în ar., în orig.).

— Ce dracu' vrei să fac? a răspuns Omar ursuz. Să le folosesc pe post de umbrele de soare? Poţi să le păstrezi şi să foloseşti una când o să galopezi spre iad.

— Sper să fie comodă, pentru că din câte am înţeles e drum lung până acolo... a răspuns celălalt, care părea foarte satisfăcut de felul cum controlase situaţia. O să tai un ied ca să mâncaţi bine, şi peste nici două ceasuri puteţi pleca.

S-a îndepărtat aproape ţopăind de bucurie, şi Yusuf a ridicat ochii spre cer în timp ce bombănea:

— Unde-am ajuns?!

— Problema nu e unde-am ajuns, ci unde-o s-ajungem, a precizat şeful lui. După patru ani de secetă, în *guelta* senaudită probabil că de-abia mai e apă. Trebuie să ne încredem în Allah.

— Am impresia că Allah e cel care nu se încrede în noi, cu toţi psalmii şi toate osanalele noastre. Şi, în ce mă priveşte, n-am de gând să mai recit cu glas tare din Coran, pentru că bănuiesc că Îl deranjează, şi pe deasupra mi se usucă şi gâtul.

Era un vis?

Nu era un vis.

Dar putea fi un vis.

Era posibil şi să viseze că visa.

Nu mai trăise de prea multe ori o asemenea plăcere în vreme ce visa, dar mâna care-l mângâia drăgăstoasă se arăta mult mai abilă decât ar fi putut fi orice fiinţă apărută într-un vis.

A deschis ochii şi parcă nici nu i-ar fi deschis, fiindcă întunericul era deplin, dar respiraţia uşoară, mirosul şi atingerea i-au dat de înţeles că lângă el se afla o femeie foarte excitată.

N-a întrebat nimic, ştiind că n-o să primească niciun răspuns.

Oricine ar fi fost, ştiuse să aleagă o noapte călduroasă şi fără lună, în care probabil a bănuit că o să-l găsească gol în pat.

Şi aşa şi era.

Degetelor catifelate le-a luat locul o limbă umedă, apoi o gură lacomă şi în sfârşit nişte coapse care s-au desfăcut peste ale lui, aşa că s-a lăsat călărit până la extenuare.

A adormit.

S-a odihnit timp de o oră, poate două...

Şi a avut un vis.

Dar nu era un vis, deşi putea fi un vis.

De asemenea, ar fi putut să viseze că visa.

Mai simţise de câteva ori aceeaşi plăcere, dar mâna care-l mângâia drăgăstoasă se arăta mult mai abilă decât ar fi putut fi orice fiinţă apărută într-un vis.

A deschis ochii şi parcă nici nu i-ar fi deschis, fiindcă întunericul era deplin, dar respiraţia uşoară, mirosul şi atingerea i-au dat de înţeles că lângă el se afla o femeie foarte excitată.

Dar parfumul ei era diferit, la fel şi netezimea pielii şi felul în care l-a călărit de data asta până s-a simţit golit.

A adormit o oră, poate două...

Şi a visat pentru a treia oară.

Dar nu era un vis, deşi putea fi un vis în care apărea o a treia femeie care n-avea nimic de-a face cu cele dinainte.

Când s-a trezit pentru a patra oară era deja ziuă, aşa că a fost mulţumit că visele nu i s-au transformat în cele din urmă în coşmaruri, pentru că vizita a trei necunoscute nesăţioase într-un timp atât de scurt era fără îndoială o experienţă satisfăcătoare, dar în mod evident epuizantă.

A închis ochii şi a rămas nemişcat, mirosindu-şi corpul ca un câine de vânătoare, într-un efort zadarnic de a asocia mirosurile care i se impregnaseră în piele cu al vreunei femei din casă.

A fost imposibil, pentru că domnea un amestec puternic de

sudoare şi sex.

I-ar fi plăcut să mai stea o vreme şi să retrăiască senzaţiile care-l copleşiseră în noaptea aceea neobişnuită, dar efortul îi trezise pofta de mâncare, aşa că a făcut un duş lung şi s-a uitat cum prin gaura de scurgere dispar dovezile prin care ar fi putut să demonstreze că fără îndoială fusese violat.

Inshallah!

Dacă aceasta era voinţa Lui, cine era el să i se opună?

Şi-a petrecut ziua uitându-se cu coada ochiului la toate fetele cu care se întâlnea în plimbările lui prin saloane, curţi şi grădini, crezând că zăreşte zâmbete maliţioase sau gesturi complice, dar nu la adresa lui, ci schimbate între ele, aşa că la un moment dat s-a simţit stingher imaginându-şi că râd pe la spatele lui.

În seara aceea, casa a fost împodobită cum se cuvine în onoarea sosirii lui Ali Bahal, unul dintre cei mai vestiţi poeţi din Sahel, care în plus mai era cunoscut şi ca un bun povestitor.

Ca de obicei, cina s-a servit în jurul unui foc mic, menit să fie simbol al unităţii şi nu sursă de căldură, dat fiind că zăpuşeala era copleşitoare.

Aşa cum cerea „protocolul", în timp ce se delectau cu mâncărurile îmbelşugate şi delicioase, s-a vorbit puţin, pe un ton scăzut, şi întotdeauna cu câte unul dintre comesenii apropiaţi.

Gacel a profitat de ocazie ca să studieze atent reacţiile fiicelor gazdei sau ale câte uneia dintre servitoarele care se apropiau din când în când să-l servească, dar oricât îşi plimba privirea sau adulmeca asemenea unui câine de vânătoare, n-a fost în stare să descopere niciun gest şi nici să simtă vreun parfum care să-l ajute să afle care dintre fetele acelea pline de viaţă îl vizitaseră în plină noapte.

Nimic nu părea să se fi schimbat.

Nimeni nu părea să aibă nici cea mai vagă idee despre o triplă şi fascinantă agresiune sexuală petrecută la adăpostul întunericului.

Era frustrant.

În sfârşit, Ali Bahal s-a hotărât să se ridice în picioare, şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să recite câteva dintre poeziile lui, cam complicate pentru mintea unui camionagiu, pentru că erau pline de aluzii la fapte şi personaje de care Gacel nu auzise niciodată, dar care făceau deliciul publicului rafinat aflat de faţă şi mai ales îl entuziasmau pe stăpânul casei, şi de fapt asta conta.

A urmat apoi o lungă şi cunoscută epopee în amintirea unui venerat caid, învingător în nenumărate bătălii în urmă cu două sute de ani şi, după indispensabila pauză întru uşurarea băşicilor celor bătrâni, Ali Bahal şi-a început povestea, deşi glasul lui nu era nici atât de clar, nici atât de impunător ca al celui ce îl precedase cu o săptămână în urmă în acelaşi rol:

— Allah e mare, lăudat fie! a spus. Ce o să vă povestesc s-a întâmplat foarte departe, dincolo de râul Congo, la miazăzi de imensele lacuri ce sunt ca nişte mări de apă dulce în mijlocul continentului, pe un meleag locuit de sălbatici care au credinţe ciudate şi idolatrizează aştri. Au idei absurde, printre care şi una foarte neobişnuită, anume că atunci când un leu devorează un om, sufletul acestuia, rămas fără corp în tihna eternităţii, pătrunde în trupul celui mai apropiat războinic, pune stăpânire pe el ca un al doilea suflet şi nu îl mai părăseşte până ce războinicul, înarmat numai cu o lance, nu se înfruntă cu fiara şi o ucide. Se spune că războinicul nu are altă cale decât să lupte, fiindcă altfel va trăi chinuit de sufletul intrus şi va ajunge să vorbească, să gândească şi să se poarte ca şi cum ar fi răposatul.

A făcut o pauză ca să bea o gură de apă şi să vadă ce efect aveau cuvintele lui asupra publicului şi în ce măsură le trezise interesul,

căci cel care nu ştie când e cel mai bun moment să se oprească şi când trebuie să-şi reia istorisirea pentru a imprima un ritm potrivit poveştii nu va reuşi vreodată să devină un bun povestitor.

— Recunosc că ce vă povestesc e cam greu de crezut pentru noi, a spus. Dar se spune că într-o zi blestemată, şi de atunci a trecut de asemenea aproape un veac, un vânător englez, amator de trofee mari, s-a adâncit în junglă în căutarea unui leu uriaş devorator de oameni, care făcea ravagii printre indigeni. Îl însoţea o călăuză locală pricepută şi, din nefericire, n-a fost nimeni de faţă să vadă ce s-a întâmplat, dar după două săptămâni englezul s-a întors lihnit de foame, sleit de puteri şi bolnav. Din câte a povestit, vicleana fiară îl atacase prin surprindere, dezarmându-l, şi călăuza curajoasă i-a sărit în ajutor. Leul s-a aruncat asupra lui, ucigându-l pe loc. Englezul a recunoscut că a fugit cuprins de panică, a rătăcit fără ţintă prin junglă, a băut din ape infectate şi numai voinţa lui Allah a făcut ca în ultima clipă să găsească drumul de întoarcere spre sat.

În timpul noii şi foarte studiatei pauze, Gacel s-a distrat cercetând chipurile femeilor aflate de faţă şi a constatat că niciuna nu părea să-i remarce prezenţa, fiindcă îşi concentrau atenţia asupra celor spuse de Bahal. Indiferent dacă el fusese sau nu bărbatul de care se bucuraseră cu o noapte înainte, în acele momente nu-i acordau nici cea mai mică atenţie şi nu le păsa de el.

Un vechi proverb spune aşa: „Penisul unui bărbat poate trezi interesul unei femei numai preţ de câteva clipe; limba lui îl poate menţine vreme de multe ceasuri”.

În cazul de faţă, proverbul se adeverea cu asupra de măsură.

— Vraciul tribului l-a îngrijit pe vânătorul alb şi a reuşit să-l vindece... a continuat povestitorul. Dar curând au început să circule zvonuri cum că spiritul călăuzei ar fi pus stăpânire pe

trupul englezului, lucru întărit de comportamentul lui tot mai ciudat; încetase să se mai poarte ca un om de rangul, rasa şi cultura lui. Încetul cu încetul, ideile lui au început să se identifice cu cele ale indigenilor şi trecea prin lungi perioade de luciditate melancolică şi prin altele de disperare sfâşietoare, în timpul cărora striga că un glas îi porunceşte să se adâncească în junglă şi să se înfrunte din nou cu leul sângeros.

Ali Bahal a băut din nou, a pus paharul pe tavă cu o încetineală aproape exasperantă, l-a privit în ochi pe Razman Yuha de parcă ar fi vrut să vadă dacă e mulţumit, ţinând seama de cheltuielile la care se înhămase ca să organizeze acea petrecere minunată în cinstea lui, şi a înţeles că sosise momentul să ajungă la deznodământul tulburătoarei sale povestiri.

— Înfricoşaţi de represaliile autorităţilor europene dacă i-ar fi considerat suspecţi de vrăjitorie, indigenii au cerut ajutor reprezentantului regelui belgienilor, care îi guverna în acel moment, iar acesta a venit imediat, cu intenţia de a-l trimite înapoi în ţara lui pe nefericitul posedat. Vânătorul a refuzat, spunând că nu poate lua cu el un al doilea spirit; belgianul a decis că trebuie să-l repatrieze împotriva voinţei lui, dar n-a reuşit, pentru că în noaptea dinaintea plecării vânătorul a dispărut, luând cu el o lance. Toate încercările de a-l găsi au fost zadarnice, şi niciodată nu s-a mai aflat ceva de el, dar e drept că nici localnicii n-au mai fost atacaţi vreodată de cumplitul leu devorator de oameni.

Iscusitul povestitor a demonstrat că îşi câştigase pe bună dreptate faima întrucât, sfârşind povestea, a ridicat mâinile cu palmele în sus, ca pentru a arăta că nu are nimic în ele:

— Aceasta este povestea ce mi s-a spus, pe care v-am spus-o vouă, deşi n-am crezut-o niciodată, pentru că întotdeauna am ştiut că nu există alt dumnezeu în afară de Allah şi că El face ca sufletele

vitejilor, indiferent cine ar fi şi unde ar muri, să ajungă drept în paradis, unde se vor bucura de pace şi fericire veşnice.

7

Un bărbat care-şi acoperea faţa cu capătul unui turban albastru şi-a făcut apariţia în vârful unei dune, ridicând o mână în chip de salut şi ţinând o puşcă în cealaltă.

— *Metulem, metulem!* a strigat.

— *Metulem, metulem!* i-au răspuns.

— Îmi pare rău, dar nu puteţi merge mai departe.

— De ce?

— Pentru că nu avem apă suficientă. Unul dintre voi poate să vină să umple două *girba*[13], dar asta e tot ce vă dau.

— Cine spune asta?

— Yasir, stăpânul puţului. Noi, senaudiţii, l-am săpat acum mai bine de un veac şi l-am îngrijit vreme de patru generaţii.

— Animalele noastre trebuie să bea, şi nu ne ajung două *girba,* i-a atras atenţia Omar el Khebir ridicând tonul, întrucât necunoscutul nu părea dispus să se apropie.

— Ştiu, dar trebuie să aleg între familia mea şi animalele voastre.

— Oare asta este vestita ospitalitate a beduinilor? a întrebat el pe un ton de reproş, încercând să îl rănească în orgoliu pe necunoscut.

— Dacă îmi ceri ospitalitate, ţi-o ofer, căci sunt obligat să o ofer oricui mi-o cere... a răspuns imediat celălalt. Dar cămilele nu vorbesc, prin urmare legea ospitalităţii nu mă obligă să le primesc.

— În cazul acesta îţi cerem ospitalitatea.

---

[13] *Girba* sau *gerba,* burduf din piele de capră în care sunt păstrate lichide (în ar., în orig.).

— Atunci mergeţi înainte, pe jos, dar lăsaţi armele aici, pentru că din clipa asta vă aflaţi sub protecţia senauditilor, prin urmare nu aveţi nevoie de ele.

— E şiret, blestematul!... a mormăit Omar supărat, fără să-şi întoarcă privirea spre Yusuf, care stătea lângă el. Ce facem?

— Acceptăm puţinul pe care ni-l oferă şi o ştergem, fiindcă ne-au văzut venind şi îi cred în stare să ne întindă o capcană folosind o scuză oarecare, ca să ne ia viaţa şi cămilele...

Şeful lui a plescăit din limbă în timp ce dădea afirmativ din cap şi a adăugat:

— Ar pretexta că vrem să le furăm apa, ceea ce le-ar da dreptul să ne omoare. Apoi a făcut o pauză, doar ca să mormăie din nou: Fără să mai punem la socoteală că e posibil să ştie că tuaregii ne-au condamnat, aşa că n-ar şovăi să ne îngroape până la gât. De acord! i-a strigat după aceea stăpânului puţului. Almalarik o să vină cu tine să ia apă.

— De ce eu?... a protestat cel ales, căruia era clar că ordinul nu-i făcea nici cea mai mică plăcere.

— Pentru că viaţa unui pederast contează cel mai puţin în ochii Domnului, i s-a răspuns dispreţuitor. N-o să plângă nimeni dacă nu te întorci.

— N-o să plângă nimeni după niciunul din noi, a comentat celălalt, obligând cămila să îngenuncheze ca să descalece. Şi, la cum merg lucrurile, momentul acela o să sosească în curând.

Şi-a atârnat pe umăr cele două burdufuri goale pe care i le-au aruncat tovarăşii săi, a făcut un gest ca pentru a-i arăta senauditului că nu este înarmat, apoi a început să urce spre locul unde se afla acesta.

— E foarte departe? a întrebat.

Nu a primit răspuns, şi au dispărut împreună în spatele

dunelor. A trecut o oră până să se întoarcă mânând un măgar încărcat cu burdufurile din care acum picura apă, o căpriţă înjunghiată de puţin timp din gâtul căreia încă se scurgea sângele şi o legătură mică de lemne pentru foc.

— Căpriţa şi lemnele sunt un dar, a explicat el. Dar măgarul trebuie să-l dăm înapoi.

— Atunci descărcaţi-l şi hai să plecăm, că ne supraveghează.

Almalarik a împărţit povara măgarului între camarazii săi şi, după ce i-a dat un şut în fund obligându-l să se întoarcă pe unde a venit, a spus:

— Blestemaţii ăştia au aşa de multe găini, cum n-am văzut în viaţa mea. Am încercat să-i conving să ne dea două în locul caprei, dar au refuzat categoric.

— De ce? a întrebat Yusuf.

— Caprele, zic ei, nu fac ouă.

— Şi au dreptate.

— Da, dar aşa, nici găinile nu dau lapte şi mi-era poftă de o supă bună de găină cu orez, că de luni de zile nu mâncăm decât carne de capră... Apropo, a adăugat adresându-se direct lui Omar el Khebir: Yasir ne sfătuieşte să ne întoarcem pe unde am venit, sau în orice caz să ne îndreptăm spre sud, pentru că se pare că puţurile din nord şi din vest au secat.

— Şi al lui cum e?

— Foarte rău, trebuie să cobori treizeci de metri ca să găseşti un firicel de apă, şi după părerea mea are dreptate să nu vrea s-o împartă. Dacă seceta continuă, o să fie obligaţi să emigreze.

— Va fi voia lui Allah.

— Voia lui Allah e uneori obositoare.

— Nu huli!

În timp ce încăleca din nou pe cămilă şi o lovea uşor cu biciul pe

gât ca să se ridice, Almalarik nu s-a putut abţine să bombăne:

— Blestemate vorbe! Dacă spui ce gândeşti despre ceilalţi, zic că eşti sincer, dar dacă spui ce gândeşti despre Dumnezeu, zic că huleşti, a zis şi a făcut un gest cu mâna spre capul animalului, de parcă ar fi încercat să afle în ce direcţie s-o ia, după care a întrebat: Încotro mergem?

— Spre sud, aşa cum ne sfătuieşte Yasir, dar fără grabă... a răspuns Omar el Khebir, care aproape imediat a întrebat: Câţi oameni înarmaţi ai văzut în tabără?

— Niciunul.

— E logic... a spus Yusuf, care era atent la conversaţie. Nu vor să ştim ce forţe au. Câte *jaima*[14]*?*

— Şase lângă puţ şi patru printre palmieri, aşa că socotesc că bărbaţi, femei, bătrâni şi copii nu ajung probabil la cincizeci, chiar dacă vor să pară mai mulţi.

— Când ai de gând să ataci, trebuie să-l faci pe duşmanul tău să creadă că ai mai puţine forţe decât ai în realitate, dar când te aperi trebuie să-l faci să creadă că ai mai multe. Asta e regula, deşi uneori succesul vine când încalci regula...

Au pornit la drum şi şi-au dat repede seama că îi urmărea un călăreţ ce nu avea câtuşi de puţin intenţia de a trece neobservat, lăsând să se înţeleagă că singurul lucru pe care-l vrea este să verifice dacă părăsesc teritoriul senaudiţilor.

Omar el Khebir i-a făcut semn lui Yusuf să vină lângă el şi i-a spus:

— Sau greşesc eu, sau la ora asta au trimis deja pe cineva să le spună celor cu toba că animalele noastre nu au băut apă şi că ne

---

[14] Cort folosit de popoarele nomade din Nordul Africii (în ar., în orig.).

îndreptăm spre sud, ceea ce înseamnă că vor fortifica puţurile şi ne vor hărţui până murim de sete.

— Urâtă moarte! a comentat simplu adjunctul său.

— Cea mai rea, şi nedemnă de un tuareg care se respectă... a spus Omar, apoi a arătat spre soare, adăugând: O să se înnopteze în curând şi trebuie să scăpăm de dobitocul ăla, aşa că pregăteşte-te. Şi să nu mă dezamăgeşti!

— Niciodată nu te-am dezamăgit.

— Ştiu, dar de data asta e viaţa noastră în joc.

— Şi când nu e? a întrebat Yusuf obligându-şi dromaderul să rămână în urmă, ca să le ordone oamenilor săi să se pregătească să termine cât mai iute cu însoţitorul acela atât de supărător.

De-abia începuse să se întunece şi, coborând o dună care-i ascundea pentru câteva clipe de privirea senauditului, Yusuf s-a lăsat să alunece de pe dromader şi imediat trei dintre oamenii lui au urcat în şa un păpuşoi rudimentar, pe care îl făcuseră din lemne şi care purta o tunică şi un turban. Văzut din faţă, n-ar fi trecut nici măcar drept o sperietoare de păsări grosolană, dar pentru cel ce se afla la aproape un kilometru distanţă în spate, în lumina aceea scăzută, continua să fie unul dintre intruşii care se îndepărtau.

Omar el Khebir făcuse bine să încredinţeze misiunea unui veteran expert în ambuscade, căci lui Yusuf nu i-au trebuit nici trei minute să se ascundă în nisip, unde a rămas până a auzit răsuflarea cămilei senauditului care cobora duna.

Doar când şi-a dat seama că acesta se află deasupra capului său a ţâşnit din nisip ca o fantomă şi a înfipt un pumnal ascuţit în animal, spintecându-i burta de sus până jos.

Bietul animal s-a prăbuşit cu un urlet răsunător, iar călăreţul a căzut pe burtă, fără să aibă timp să reacţioneze. După o clipă, sângele din inima lui s-a amestecat cu cel al dromaderului, care se

prelingea de pe pumnal.

A fost o treabă curată şi rapidă, cum se aştepta de la un mercenar călit în astfel de lupte, un om care nu şovăia nicio secundă să secere o viaţă, pentru că ştia foarte bine că secunda aceea putea să însemne că cea secerată va fi viaţa lui, deşi, în clipa când Yusuf a descoperit că mortul era un băiat, a fost profund întristat.

— Îmi pare rău, şi-a cerut el iertare, deşi ştia că celălalt nu-l poate auzi. Ar fi trebuit să trimită pe cineva cu mai multă experienţă, ca să nu cadă într-o capcană aşa de grosolană.

La câţiva metri mai încolo, dromaderul agoniza dând din picioare; a aşteptat ultimul zvâcnet şi a luat *girba* şi săculeţul cu curmale care atârnau de şa. A băut cu înghiţituri mici, a râgâit tare şi apoi s-a aşezat pe crupa animalului, privind trupul însângerat al tânărului beduin.

A încercat să-şi amintească şirul de oameni pe care-i omorâse de-a lungul vieţii, dar a lăsat-o baltă repede. De prea mult timp avea o meserie în care fiecare mort era doar o şansă în plus de a continua să respire.

El era tot acolo, în vreme ce aceia pe care-i întâlnise în drumul său se aflau acum în mâinile celui ce trebuia să-l judece şi pe el, şi care fără îndoială ştia exact câţi îi trimisese înainte de soroc.

Poate avea să îi arate o listă lungă, încercând să afle ce motive îl îndemnaseră să ia viaţa fiecăruia dintre ei.

„M-am născut în Sahel... „, ar fi singurul lucru pe care ar reuşi să-l spună. „Părinţii mei aveau o mică grădină şi câteva vite, dar n-a mai plouat şi a trebuit să ne mutăm într-o tabără de refugiaţi, în care doi dintre fraţii mei au murit. Dacă tu ai îngăduit ca vântul să poarte nisipul care i-a omorât pe ai mei şi mii de oameni ca ei, cu ce drept îmi ceri socoteală pentru faptele mele? Oare nu ţi se pare

destul de mare deşertul, de vrei să-l faci mai întins zi de zi cu preţul vieţii celor mai nenorociţi dintre noi? Dacă mă acuzi că am ucis aparent fără motiv, o să-ţi răspund că n-am făcut decât să-ţi urmez exemplul.”

Se îndoia că argumentele acestea l-ar scăpa de iad, dar la urma urmei îşi petrecuse mare parte din copilărie într-unul dintre ele.

Apoi nu s-a mai gândit la asta, şi nici la mort, şi când s-au întors camarazii lui şi-a recuperat cămila, apoi au pornit din nou la drum spre puţul senaudiţilor, iar el s-a apropiat de Omar el Khebir.

— Îi atacăm pe ascuns sau îi luăm prin surprindere? a întrebat.

A aşteptat până ce Zair s-a dus să citească la umbra copacului ei preferat, s-a aşezat lângă ea şi, rupând un fir de iarbă, l-a mestecat între dinţi înainte să spună, cu ochii ţintă la stârcii care se plimbau ţanţoşi nevoie mare pe malul celălalt al râului:

— Trei vizite pe noapte timp de cinci nopţi la rând mă împiedică să mă odihnesc, şi dacă vizitele continuă în ritmul ăsta, când va sosi clipa să lupt din nou n-o să mai fiu în stare să ţin o armă în mână.

— Şi ce vrei să fac?

— Să încerci să se reducă la două şi, în orice caz, a treia să aibă loc în timpul siestei.

— Mi se pare cam greu, căci deşi dormitorul tău are draperii, nu sunt de-ajuns ca întunericul să fie deplin în timpul zilei, aşa că vizitatoarea ta şi-ar pierde avantajul anonimatului... Fata a pus cartea deoparte şi a adăugat: În plus, în casa noastră locuiesc mulţi oameni şi ar risca să fie văzută când intră sau iese.

— Dar mă lasă fără vlagă!... i-a răspuns el pe un ton plângăreţ.

— Şi de ce vii la mine? a întrebat ea. Îţi închipui cumva că sunt una din ele?

— Nu, a răspuns el pe un ton categoric. Ştiu că nu eşti. Fata lui

Razman Yuha şi-a scos ochelarii şi s-a aplecat în faţă, ca să-l vadă dintr-o parte pe interlocutorul ei:

— Cum poţi fi aşa de sigur? a întrebat pe un ton ironic.

— Pentru că sunt mereu aceleaşi, vin în aceeaşi ordine, şi tu nu eşti una din ele. Dacă ai fi, n-aş veni să-ţi cer ajutorul.

— Ai putea să te înşeli.

— Imposibil.

— În ce priveşte sexul şi dorinţa, nimic nu e imposibil.

— Unele lucruri da.

— Ca de pildă ce?

— Ca de pildă ca bătăturile de pe talpa unei femei care umblă mereu desculţă pe nisipul fierbinte să dispară de seara până dimineaţa.

A izbucnit într-un hohot de râs şi fascinanta făptură s-a mulţumit să-şi scuture pletele negre, care i-au ascuns aproape complet chipul.

— Pe barba Profetului! a exclamat ea fără urmă de respect. La asta chiar nu mă aşteptam. Adică, pipăi tălpile femeilor cu care faci amor?

— Printre altele... i-a răspuns Gacel imperturbabil. Şi deocamdată nu m-a ajutat să descopăr cine sunt femeile care mă împiedică să dorm, dar în schimb am reuşit să elimin candidate.

— E de ajuns să încui uşa ca să pui capăt problemelor.

— Care, la drept vorbind, nu sunt probleme, ci tocmai opusul, a explicat el cu sinceritate. Şi îţi atrag atenţia că dacă aş încuia uşa l-aş jigni pe tatăl tău, fiindcă sunt oaspetele lui şi, potrivit tradiţiei, el e cel care trebuie să mă protejeze din clipa când mă primeşte în casa lui.

— Probabil că şi-a uitat îndatoririle, pentru că cearcănele ţi-au ajuns până la mustăţi, a spus Zair pe un ton mucalit. O să-i atrag

atenţia în mod discret.

— Nu, te rog! s-a grăbit el s-o întrerupă. Nu e nevoie.

Cititoarea împătimită a stat pe gânduri câteva clipe, şi-a bătut însoţitorul pe mână cu un amestec de afecţiune şi compasiune, şi în cele din urmă a spus:

— Pastilele pe care le are tata în biroul lui ar putea să te ajute, pentru că el trebuie să satisfacă nevoile a trei femei destul de zvăpăiate deşi, din câte mi s-a spus, tu n-ai nevoie de viagra, ci de vitamine.

— Dacă ştii asta înseamnă că ştii mult mai multe, a remarcat el.

— Fireşte! Tu ce-ai crezut, că ochii îmi folosesc numai la citit şi urechile numai ca să ascult ciripitul păsărelelor? Nimic din tot ce se întâmplă în casa asta nu-mi scapă, şi ştiu că fiecare dintre vizitatoarele tale geme numai o dată pe noapte, în timp ce tu gemi de trei ori. Mii de bărbaţi ar vrea să fie în locul tău, chiar şi legaţi la ochi. De ce te plângi?

— Aminteşte-ţi vechiul proverb: „Nu îngădui cămilei tale să nu bea apă trei săptămâni la rând, dar nici nu-i îngădui să bea prea mult. În primul caz va muri de sete; în al doilea, va plesni”.

— De acord!... a încuviinţat ea. O să încerc să fac o gaură în colacul tău de salvare, dar nu-ţi promit nimic, pentru că în casa asta locuiesc nouă posibile „vizitatoare nocturne”.

— Ce vrei să spui prin „să faci o gaură în colacul meu de salvare”?

— E o poveste ciudată pe care am citit-o demult, dar care mi-a atras atenţia. Pe vremuri, corăbiile aveau întotdeauna o bucată mare de lemn sau de plută pe care o aruncau celor care cădeau în apă, însă dacă naufragiatul era obligat să stea prea multă vreme agăţat de lemnul acela, încercând să-şi ţină capul deasupra apei, obosea şi până la urmă se îneca. Într-o bună zi însă, un tip foarte

deştept, deşi nu s-a aflat niciodată precis cine, şi-a dat seama că dacă face o gaură în plută, naufragiatul poate să se bage prin ea, să-şi sprijine braţele pe laturi şi să se menţină aşa la nesfârşit. De atunci, toţi colacii de salvare sunt rotunzi, aşa că o să-ţi fac rost de unul cu o gaură pe măsura ta.

Zair şi-a ţinut promisiunea, şi în noaptea aceea a dormit fără surprize, dar în următoarea l-a trezit nu o mână necunoscută, ci o voce cunoscută, care-i şoptea:

— Acum o să verificăm dacă ce se spune despre tine e adevărat.

Şi a verificat în mod conştiincios.

Atât de conştiincios, încât nu l-a lăsat să doarmă nicio oră, aşa că atunci când vlăguitul Gacel s-a întâlnit din nou cu Razman Yuha, acesta s-a luat cu mâinile de cap, exagerând puţin groaza pe care o simţea.

— Domnul să se milostivească de mine! a exclamat. Se presupunea că această casă va fi adăpostul în care să-ţi recapeţi forţele ca să te înfrunţi cu miile de dificultăţi ce te aşteaptă în deşert, dar descopăr că nu deşertul o să sfârşească cu tine, ci viaţa de plăceri... Potoleşte-te puţin!

— O să încerc.

— Sper...

A dat din mână, semn că schimbă subiectul, şi i-a indicat să se apropie ca să studieze harta pe care o întinsese din nou pe birou.

— Şeful unui sat bororo care se află în zona aceasta mă asigură că are una dintre şeile pe care le căutăm. Se pare că grupul lui Omar el Khebir se îndreaptă spre *guelta* senaudită, care este chiar aici, nu departe de graniţă.

— În cât timp o să ajungă la puţ? a întrebat celălalt.

— Bănuiesc că sunt pe aproape, dacă nu au şi ajuns.

— Şi în cât timp aş ajunge eu?

— În prea mult, şi când ai ajunge, ei ar fi deja plecaţi, pentru că ţinutul e pârjolit de secetă şi nu vor avea hrană pentru cămile. De ani de zile, caravanele au părăsit drumul acesta şi iarba nu ajunge nici pentru a hrăni o duzină de capre.

— Şi-atunci, ce facem?

— Aşteptăm veşti, deşi mă tem că dacă o să întârzie, n-o să ne fie de prea mare folos. Asta dacă nu cumva te încui cu cheia.

— N-o să fie nevoie.

— Am încredere în tine, fiindcă nu mi-ar plăcea să-mi petrec următoarele luni înconjurat de femei cu burta la gură...

8

— Maică-ta m-a rugat să-ţi spun că datoriile tale au fost plătite, că primeşte bani care-i ajung să trăiască fără probleme şi că Alina se obişnuieşte cu ideea că trebuie să-şi caute alt bărbat. Şi surorii tale îi e dor de tine.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? a întrebat Hassan. Eu sunt cel care trebuie să-ţi mulţumească pentru că îţi rişti viaţa.

— Nu mi-o risc prea mult în ultima vreme... a observat Gacel.

— Aşa am înţeles şi eu, dar lucrurile se compensează, şi mă tem că foarte curând se va sfârşi cu distracţiile.

Se întâlniseră în păduricea de la izvorul râului şi Hassan continua să nu-şi descopere faţa, căci anonimatul era o parte esenţială din misiunea lui, ba chiar refuzase ospitalitatea lui Razman Yuha pretextând că reşedinţa lui seamănă cu un soi de balamuc în care lume din diverse locuri cântă, dansează, recită poezii sau spune poveşti. După cum vedea el lucrurile, se transforma într-un fel de bazar, util când avea nevoie să obţină informaţii, dar şi într-un loc extrem de periculos dacă dădea ocazia ca de acolo să se răspândească anumite informaţii.

— Avem multe pierderi... a spus el. Şi încep să mă tem că printre acestea se numără şi Turky, al treilea fiu al lui Razman, pentru că l-am trimis la Timbuktu, şi de două săptămâni n-a mai dat niciun semn de viaţă.

— Mi-ar părea foarte rău să i se fi întâmplat ceva, a spus Gacel. Familia lui m-a primit cu braţele deschise.

— Şi cu picioarele... a comentat hâtru Hassan, dar neprimind

răspuns de la interlocutorul său ruşinat, a adăugat pe alt ton: Trebuie să recunoaştem că noi tuaregii suntem mulţi, dar jihadiştii par să se nască prin generaţie spontanee şi în locurile cele mai nebănuite. Pe deoparte se sinucid femei într-un supermarket din Nairobi, şi pe de alta doi fraţi pun bombe în calea unui grup de alergători la Boston.

— Zair mi-a spus ceva despre incidentul de la maraton. Nişte nebuni!

— Partea proastă e că nebunii sunt imprevizibili şi mai primejdioşi decât cei cu mintea întreagă, pentru că nu ascultă decât de obsesiile lor. Acum patru ani, un medic psihiatru din armata nord-americană a ieşit din cabinet şi a împuşcat treisprezece soldaţi în timp ce striga că a trecut la jihad, fiindcă „toată viaţa luptase în tabăra greşită şi trebuia să-şi îndrepte greşeala". Cred că înţelegi că prefer zece asasini ticăloşi ca Omar el Khebir în locul unui nebun ca psihiatrul ăla sau al unui sadic precum Sad al Mani.

— Cine e Sad al Mani?

— Un creştin născut din părinţi şi bunici canadieni, care într-o bună zi s-a hotărât să se convertească la islam, să schimbe frigul din Montréal pe căldura deşertului, şi o universitate comodă unde se presupune că trebuia să înveţe să trăiască, pe o peşteră împuţită unde a învăţat să omoare, ceea ce e evident că îi place să facă, şi în modul cel mai crud imaginabil. Din câte am reuşit să aflu, acum e în Mali şi a jurat „să-i ucidă pe necredincioşii care exploatează zăcămintele de uraniu şi petrolul saharian".

— Ce legătură au petrolul şi uraniul cu toată povestea asta? s-a mirat interlocutorul său. Se presupune că vorbim de religie, nu de energie.

— În vremurile noastre, energia a devenit o religie şi crezul ei îndeamnă „să fie ucişi necredincioşii, nu musulmanii care

exploatează uraniul sau petrolul saharian.

— Înţeleg... a spus Gacel nu prea convins. Sau cel puţin încerc să înţeleg, fiindcă Razman mi-a spus că dacă jihadiştii reuşesc să controleze cea mai mare parte a surselor de energie, vor sfârşi prin a-şi impune ideologia.

— E logic! Cei care au banii şi credinţa îi vor învinge întotdeauna pe cei care nu au nici una, nici alta. Descreieratul ăsta de canadian afirmă că dispune de amândouă şi dacă, după câte ştim noi, Omar se îndreaptă spre apus, va ajunge în Mali, ceea ce înseamnă că mai devreme sau mai târziu va intra în slujba lui.

Gacel a reflectat câteva clipe, şi-a respectat obiceiul de a smulge un fir de iarbă ca să-l mestece între dinţi, şi era evident că tot ce auzise îl dezorienta. Întotdeauna fusese un bun musulman care respecta preceptele Coranului, dar îi era greu să accepte că cineva de altă religie şi din altă cultură se poate transforma peste noapte, şi aparent fără motiv, în extremist.

A oftat din rărunchi, semn că toate astea îi depăşeau capacitatea de înţelegere, apoi s-a mulţumit să întrebe:

— De unde o să ia Omar apa de care are nevoie ca să ajungă în Mali? Razman spune că toate puţurile din zonă au secat.

— N-am nici cea mai vagă idee, dar puiul ăsta de cămilă chioară a demonstrat că are resurse nesfârşite, aşa că misiunea ta e să-l împiedici să se întâlnească cu nenorocitul ăla de pui de focă din Canada.

— Are un mare avantaj faţă de mine... a constatat Gacel.

— Ştiu, de aceea încerc să fac rost de o avionetă.

— Dar n-am zburat niciodată.

— Dar nici nu omorâseşi pe cineva până mai ieri, şi să zbori e mai uşor.

— Nu sunt foarte sigur... a răspuns el pe un ton apăsat. Oamenii

se omoară între ei de mii de ani, dar din câte ştiu eu, abia acum un secol au învăţat să zboare.

Interlocutorul lui l-a privit cu capul uşor înclinat, intenţionând să-i răspundă cu asprime, dar până la urmă s-a răzgândit şi i-a spus:

— Încep să bănuiesc că fata lui Razman te-a învăţat o grămadă de lucruri.

— Îşi petrece tot timpul citind... Scriitori ruşi!

— Sper că nu e vreo comunistă. Dar să revenim la ce ne interesează; avioneta aceea te-ar lăsa într-un loc de unde ai reuşi să-l interceptezi pe Omar înainte să-şi unească forţele cu Sad al Mani.

— Şi cine o să se ocupe de Sad al Mani?

— Îl caută francezii, deşi mă îndoiesc că vor da de el. În trecut, Legiunea lor Străină ştia să se descurce în deşert, dar acum totul se bazează pe avioane cu reacţie sau sateliţi-spion, şi aici lucrurile astea nu-i ajută cu nimic. Va trebui să fim noi cei care să le rezolvăm problema.

— Ca să ia ei în continuare gazul, petrolul şi uraniul? a întrebat Gacel tăios.

— Nu s-au făcut auziţi *ettebel-ii* din cauza gazului, a petrolului, a uraniului, sau a oricărui alt lucru ce se poate cumpăra cu bani, i-a explicat Hassan. Noi nu purtăm un război economic; luptăm pentru onoarea tuaregilor, şi aceasta e nepreţuită. Oare încă n-ai înţeles asta?

— Îmi pare rău, întotdeauna am fost un ignorant.

Celălalt părea să fi înţeles că a întrecut măsura şi l-a bătut amical pe braţ, încercând în acelaşi timp să se scuze.

— Nu eşti un ignorant şi nici nu trebuie să-ţi ceri iertare, căci ai demonstrat că eşti dispus să mori pentru ai noştri. Acum, bucură-

te de toate plăcerile pe care ţi le oferă viaţa, fiindcă noi ştim prea bine că dacă ne înfruntăm cu jihadiştii sfârşim prin a muri înainte de vreme.

Au făcut un ocol larg înaintând dinspre vest, într-o tăcere aşa de mare, că legaseră până şi botul dromaderilor ca să nu mugească, şi doar când au văzut în faţa lor jăraticul focurilor din tabără, semn că cei mai mulţi dintre locuitorii ei dormeau, le-au scos animalelor botniţele, puţin înainte să se lanseze într-un furios atac prin surprindere.

Au atacat cu toate armele, chiar şi cu jumătatea de duzină de grenade care le mai rămăseseră, trăgând în tot ce se mişca şi provocând un asemenea haos, că cei care n-au căzut imediat s-au văzut obligaţi să fugă.

Beduinii luaţi prin surprindere au încercat să se apere cu disperare, dar n-a mai rămas în viaţă nici un singur bărbat şi au ars cinci *jaima,* iar înăuntrul lor au pierit în flăcări bolnavi, bătrâni, femei şi copii.

Yasir a continuat să lupte până la ultima suflare, în ciuda faptului că o explozie îi smulsese un picior, şi a opus o rezistenţă atât de înverşunată, încât a reuşit să-l rănească pe Almalarik cu câteva secunde înainte ca acesta să treacă cu cămila peste el.

Căzuţi pe jos, s-au înjunghiat unul pe altul cu furie şi amândoi au avut parte de cea mai rea soartă, pentru că cea mai rea soartă înseamnă întotdeauna să mori, ceea ce li s-a întâmplat în cele din urmă amândurora.

Lui Yasir aproape imediat, iar lui Almalarik, câteva ore mai târziu.

Când soarele şi-a făcut apariţia, n-a părut surprins să lumineze vreo treizeci de cadavre, căci era obişnuit ca, de când apăruse omul pe faţa pământului, să vadă asemenea masacre aproape zilnic în

vreun colţ al planetei.

Ba unele chiar mai înspăimântătoare.

Spre prânz, Yusuf, care îşi petrecuse mare parte din timp despuind cadavrele de ce aveau mai de valoare, s-a apropiat de Almalarik, ce sângera la umbra unui palmier.

— Nu e bine să mori până nu-ţi vezi împlinită ultima dorinţă, i-a spus în timp ce-i punea în faţă o farfurie strâmbă de aluminiu. Ţi-am adus supă de găină cu orez.

— Ultima mea dorinţă nu e să mănânc supă de găină cu orez... aproape că i-a scuipat rănitul, care de-abia mai respira. Acum ultima mea dorinţă e să ajung în iad cu tine de mână.

Celălalt a zâmbit în timp ce-i făcea cu ochiul.

— Păi, mă tem că ai avea nevoie de o mână foarte lungă, pentru că ţie nu ţi-au mai rămas decât trei paşi până acolo, iar noi într-o oră o întindem, i-a spus. Ţi-o las aici. Dacă vrei o mănânci, dacă nu, te duci pe lumea cealaltă cu burta goală.

Trei dintre bărbaţi s-au arătat nemulţumiţi că erau nevoiţi să lase un camarad rănit în mâinile senaudiţilor care reuşiseră să fugă, căci era clar că aveau să-l tortureze când se întorceau, dar Omar el Khebir a fost neînduplecat.

— O să sufere mai mult dacă-l urcăm pe o cămilă, a spus. Dacă aş şti că mai are vreo şansă de salvare, m-aş mai gândi, dar eu trebuie să mă gândesc în primul rând la voi, pentru că bănuiesc că nu vor întârzia să apară zeci de împuţiţi din triburile de prin împrejurimi dispuşi să ne taie capetele. N-am să stau să aştept ca Almalarik să moară de la sine. Aşa că cine nu e de acord să-l lăsăm aici să-l împuşte, a spus, apoi a ridicat mâna, arătând spre vest în timp ce adăuga: Acesta e singurul nostru drum, căci după asta o să ne caute şi-n gaură de şarpe. N-o să ne mai putem apropia de niciun loc populat timp de multă, multă vreme. La drum, deci!

Au adunat toate cămilele care erau în tabără şi le-au încărcat cu burdufuri cu apă şi provizii.

După aceea, Omar a ordonat să arunce în puţ şase cadavre care începuseră deja să putrezească, precum şi o mare cantitate de nisip.

— E foarte uşor să astupi şi să infectezi un puţ, a spus. Să scoţi din nou nisipul şi să-l dezinfectezi ia mult timp, aşa că dacă are cineva intenţia să ne urmărească, o să fie obligat să aducă apă de foarte departe.

Veştile despre masacrul care avusese loc în tabăra senaudiţilor au întristat familia, însă ultima urmă a veseliei neîncetate din casa lor s-a şters atunci când, după două zile, au aflat că în Timbuktu a apărut cadavrul lui Turky.

Îl torturaseră, scoţându-i ochii şi tăindu-i limba înainte de a-l arunca în Niger.

Taică-său s-a încuiat în birou şi a refuzat să mai vadă pe cineva, iar femeile s-au izolat într-o aripă a casei pentru a plânge dispariţia unui tânăr curajos, care renunţase la tot ca să ducă la capăt o misiune grea, pentru care nu era absolut deloc pregătit.

Conform unei vechi legende, în urmă cu mii de ani râul Niger trecea prin locul în care se află acum deşertul, pentru a se vărsa în lacul Ciad, aşa că albia lui era o oază ce hrănea mii de oameni şi animale, inclusiv lei, girafe şi elefanţi.

Totuşi, aceeaşi legendă spunea că pe malurile lui trăia un tăietor de lemne foarte puternic pe nume Timbuktu, care avea o soţie şi o fiică adolescentă nespus de frumoase.

Cele două femei obişnuiau să se scalde în fiecare seară la o cotitură a râului, în faţa colibei lor, dar într-o zi blestemată puternicul şi vigurosul Niger a hotărât să le răpească şi să le violeze, şi nu le-a mai scos înapoi la mal decât o săptămână mai târziu.

Legenda mai povesteşte că, disperat, Timbuktu a jurat să se răzbune pe cel care îi răpise ceea ce iubea mai mult pe lume, aşa că a aşteptat răbdător câţiva ani, până ce o secetă îndelungată a făcut nivelul apei să scadă foarte mult; atunci, a profitat de ocazie şi a îngrămădit la cotitura râului pietre şi trunchiuri mari de copac, ridicând un dig de netrecut.

Când au început din nou ploile, râul umilit n-a fost în stare să dărâme un obstacol atât de mare, astfel că a fost nevoit să plătească scump pentru crimele lui, căci a trebuit să caute un nou vad, abătându-se spre sud, şi şi-a văzut uriaşul curs de apă dulce şi fertilă înghiţit pe loc de apa mării, care o făcea sărată şi stearpă.

Timbuktu şi-a dus la capăt răzbunarea, şi chiar pe locul colibei sale s-a ridicat oraşul care-i purta numele, însă acesta a adus nenorocirea milioanelor de oameni ce au murit de sete ori au fost nevoiţi să emigreze.

Nisipul a acoperit repede vechiul vad al Nigerului, iar Ciadul nu mai era un lac enorm, ci doar o baltă tristă pe cale să sece; omul s-a dovedit încă o dată capabil să învingă natura, însă şi de data aceasta şi-a plătit foarte scump victoria.

Cu trecerea secolelor, Timbuktu a devenit un oraş mare, prosper şi activ, un centru cultural, pentru că în muzeele şi moscheile sale se păstrau aproape trei sute de mii de manuscrise de o valoare inestimabilă, multe din secolul al XIII-lea şi tratând subiecte din domeniul religiei, matematicii, medicinei, astronomiei, muzicii, literaturii, poeziei şi arhitecturii.

În timpul recentei cuceriri a oraşului, jihadiştii au pornit o cruciadă sângeroasă împotriva a tot ce numeau „ideologii eretice", iar cărţile cu imagini au fost considerate obiecte ce contravin tradiţiei islamului sunnit; numeroase grupări extremiste au încercat să distrugă toate documentele care nu erau în acord cu

ideile lor radicale.

Numărul manuscriselor şi al incunabulelor furate sau arse de grupările extremiste depăşea patru mii, şi era nevoie de milioane de euro pentru a proteja edificiile declarate patrimoniu al umanităţii, ca să nu se întâmple cu ele ceea ce se întâmplase cu colosalele statui ale lui Buda, dinamitate cu ani în urmă de extremiştii afgani.

Se pare că Turky, care studiase istoria la Paris, era unul dintre cei care aveau misiunea de a recupera manuscrisele pierdute, aşa că moartea lui putea fi pusă atât pe seama fanaticilor care îşi duseseră la capăt misiunea de distrugere, cât şi pe a unor tâlhari obişnuiţi.

Aşezat sub copacul preferat al lui Zair şi privind din nou stârcii care-şi făcuseră cuibul de cealaltă parte a râului, Gacel se întreba din ce motiv bizar o fi devenit Timbuktu oraşul în care adevăraţii credincioşi şi cei ce interpretau poruncile Profetului după cum aveau chef se înfruntau într-o luptă atât de sordidă şi de sângeroasă.

Morţile pe care le avea pe conştiinţă continuau să-l apese orice ar fi făcut, dar faptul că aflase de măcelul din tabăra senaudiţilor şi de asasinarea sălbatică a lui Turky l-a făcut să se simtă mai uşurat.

Îndoielile legate de caracterul legitim al acţiunilor sale şi neliniştea cum că nu ar fi fost demn de un tuareg să ucidă cu sânge rece i se risipiseră din clipa în care aflase de actele de barbarie incalificabile pe care le săvârşise grupul lui Omar el Khebir.

Astfel, aceştia nu se mai încadrau în categoria „fiinţe umane”. Începând din ziua aceea, deveniseră lighioane pe care erai obligat să le omori indiferent unde s-ar fi aflat şi fără să-ţi mai faci vreo mustrare de conştiinţă.

Era bine când îndoiala se transforma în convingere, cu toate că

era rău când cumpătarea se transforma în furie.

Hassan l-a avertizat în privinţa aceasta în dimineaţa când a venit să-i spună să-şi strângă lucrurile fiindcă sosise momentul să reia lupta.

— Nu lăsa ca setea de răzbunare să-ţi întunece judecata, i-a spus. Ai demonstrat că ştii să te comporţi ca un tuareg şi asta ne dorim în continuare de la tine, pentru că, deşi nu cred că furia orbeşte oamenii, ştiu sigur că de multe ori reuşeşte să le facă mâna să tremure. Mulţumeşte-te să ucizi fără ranchiună.

Aceea era o expresie stranie, pe care avea să şi-o repete foarte des: „Să ucizi fără ranchiună”. Adică să-şi îndeplinească misiunea fără să se deranjeze să judece vinovăţia sau nevinovăţia celui care se afla în bătaia puştii lui, şi fără ca apoi să se mai gândească la el.

Nu era uşor, dar era mult mai comod decât să stea să se gândească de ce dracului făcea ce făcea sau de ce făcuse ce făcuse. Atâta timp cât mortul era unul dintre mercenarii lui Omar el Khebir, foarte bine că dăduse colţul, şi singurul lucru la care trebuia să se gândească era care va fi următorul.

De ce îi părea însă rău, acum când trebuia să-şi reia vânătoarea, era că Hassan nu-i permitea să-şi ia rămasbun de la familia aceea minunată, lângă care petrecuse cele mai fericite zile din viaţa lui.

— Cel mai bun lucru pe care îl poţi face în clipa asta e să le respecţi doliul, pentru că nimic din ce-ai putea spune n-ar reuşi să le aline durerea, i-a zis celălalt, convins de ce spunea. Ce aşteaptă ei de la tine e să ştie că faci tot ce-ţi stă în putere ca sângele lui Turky să nu fi fost vărsat în zadar.

În vreme ce maşina se îndepărta spre deşert, Gacel s-a întors să contemple vechea fortăreaţă, cu speranţa că o va zări la vreo fereastră pe Zair să îşi poată lua adio, dar totul era ferecat.

La puţin timp după aceea, Hassan i-a dat o bucată de hârtie.

— Acestea sunt adresele la care poţi merge în caz de nevoie, i-a spus. Una în Kidal, alta în Timbuktu şi alta în Bamako. Învaţă-le pe dinafară.

— N-am memorie bună, a protestat celălalt.

— Ar fi bine să faci un efort, căci nu putem permite ca cineva să le găsească asupra ta.

După vreo cincisprezece minute au zărit o veche avionetă monoplan ce părea că-i aşteaptă în mijlocul pustiului; când s-au aflat la o aruncătură de băţ de ea, Hassan a oprit maşina şi l-a lăsat să se mai uite o dată pe hârtie înainte de a i-o lua din mână.

— Le-ai învăţat? a întrebat.

— Cred că da.

— Pentru binele tău, sper ca aşa să fie. Pe pilot îl cheamă Ameney şi despre el ştim doar că s-a născut în Somalia şi are treizeci de ani de experienţă. Succes!

Gacel şi-a luat lucrurile şi s-a îndreptat fără grabă spre locul unde, sprijinit de una din roţile aparatului, îl aştepta un negru foarte înalt cu o faţă suptă, aproape cadaverică, ce-şi termina ceea ce fără îndoială fusese o havană groasă.

— *Salam aleikum!* l-a salutat.

— *Salam aleikum!* i-a răspuns o voce care părea să iasă dintr-o catacombă. Încotro mergem?

— La puţul senaudiţilor. Îl ştii?

— Ştiu cum se ajunge acolo, dar dacă nu mă înşel e înconjurat de dune şi n-avem deloc spaţiu să aterizăm.

— O să ne servească doar de reper.

Somalezul a aruncat cât colo ceea ce-i mai rămăsese din ţigară, a deschis uşa făcându-i semn să urce, şi tuaregul a rămas surprins să vadă că scaunele din spate fuseseră înlocuite cu bidoane din plastic atât de bine aranjate unele lângă altele, că abia dacă mai rămânea

spaţiu ca să-şi pună armele.

— Apă şi combustibil... i-a explicat Ameney văzându-l aşa de contrariat. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla când zbori cu o rablă de acum patruzeci de ani, şi e bine să fii precaut, pentru că ăsta e un deşert foarte întins.

Gacel Mugtar nu mai zburase vreodată, nu avusese vreo intenţie să o facă şi cu atât mai puţin îşi imaginase că o să se vadă nevoit să o facă într-o hărăbaie ruginită, care probabil avea deja sute de ore de zbor la activ când se năştea el.

— O să poată să se ridice cu toată greutatea asta? a întrebat cu glas pierit.

— O să vedem acum, a venit răspunsul îngrijorător şi descurajant, spus pe un ton cât se poate de sincer.

Din fericire, pista era foarte lungă: o întindere aproape interminabilă şi fără cea mai mică denivelare, poate singurul loc din toată regiunea pe care rablagitul aparat putea să ruleze nestingherit, aşa că unicul şi îngrozitul său pasager a început să îşi spună că, cine ştie, poate pilotul nu avea nici cea mai mică intenţie să ridice avionul în aer ci, din contră, avea de gând să-l ducă pe jos până la destinaţie.

Din când în când roţile se ridicau câţiva metri, dar reveneau din nou pe pământ cu o uşurinţă derutantă, care l-a împins pe Gacel Mugtar să se apuce de scaun şi să se ţină strâns de el, de parcă astfel ar fi putut face hârbul să decoleze.

Pilotul aştepta cu infinită răbdare ca gălăgioasa şi jigărita maşinărie să binevoiască să se desprindă de pământ şi abia când, la capătul unor minute aparent interminabile, s-au văzut la vreo sută de metri în aer, a decis să comenteze, cu vocea lui profundă şi monotonă:

— Începusem să mă-ndoiesc.

9

Omar el Khebir demonstrase că este în stare să-şi păstreze calmul în momente dificile şi să reziste atacurilor unor inamici mult mai numeroşi fără măcar să clipească.

Era un tuareg neînfricat; un mercenar, un criminal plin de cruzime, dar unul neînfricat.

Deşertul era lumea lui, acolo se născuse, crescuse şi învăţase să se descurce, dar acum devenise un loc prea ostil din pricina lungilor perioade de secetă şi mai ales pentru că se încălcase una dintre normele sfinte ale supravieţuirii în deşert: datoria de netăgăduit a ospitalităţii şi respectul profund pentru cei care o ofereau.

„Pământul care e bun numai să fie străbătut” – căci aceasta era definiţia beduină a Saharei – putea fi străbătut numai încrezându-te în ajutorul străinilor şi, conform unui vechi cod al popoarelor nomade, mai vechi chiar decât naşterea Profetului, cel care trăda această încredere trebuia pedepsit fără milă.

Omar el Khebir ştia foarte bine că din clipa când a decis să atace tabăra senaudiţilor, să le fure apa şi să le contamineze puţul s-a transformat în inamicul odios, nu numai al tuaregilor care-l urmăreau, ci şi al majorităţii triburilor învecinate, inclusiv al acelora care nu aveau o relaţie bună cu senaudiţii.

Ştia că făcuse o mare greşeală ordonând un atac atât de barbar dar, la cum stăteau lucrurile, trebuia să admită că ar fi fost una încă şi mai mare să continue drumul, având în vedere că fără apa pe care o obţinuseră în schimbul vărsării de sânge acum ar fi fost morţi.

Căldura era insuportabilă, chiar şi pentru nişte oameni aşa de obişnuiţi cu ea ca ei, căci nu reuşeau să găsească nicio colibă, o stâncă sau un arbust care să le ofere măcar o părere de umbră.

Înaintau numai dimineaţa devreme şi la sfârşitul după-amiezii, mereu pe jos, ducând animalele de căpăstru şi mergând atât de încet încât ţi-ai fi putut închipui că erau hotărâţi să nu ajungă nicăieri, pentru că era ştiut că graba nu scurtează drumul, ci îl face doar mai obositor.

Dăduse ordin ca toate obiectele de metal să se ţină ascunse, puştile învelite în cârpe, pumnalele şi amuletele sub *haik*[15] şi chiar şi inelele şi brăţările în sacii de piele, ştiind bine că într-un astfel de loc orice sclipire i-ar da de gol imediat, căci se zărea de la o depărtare mai mare decât silueta unui animal sau a unui om.

Când soarele ajungea la zenit se odihneau la umbra unor corturi improvizate, unde obişnuiau să doarmă trei sau patru ore, pornind din nou la drum când se mai potolea căldura, dar când se întuneca abia îndrăzneau să se mişte, de teamă să nu cadă pradă vreunei ambuscade a celor ce aveau arme cu amortizor, vizor cu infraroşu şi bătaie lungă.

Adevărul e că se simţeau mai încolţiţi şi mai vulnerabili decât atunci când se aflaseră faţă în faţă cu rebelii libieni, pentru că în Libia ştiau cu cine se înfruntă şi aveau şi apă, iar acum apa devenise cea mai mare problemă a lor.

Singurul puţ peste care au dat secase, şi dintr-o mică oază pe vremuri îmbelşugată mai rămăseseră doar trunchiurile mâncate de viermi ale unui pâlc de palmieri şi o masă informă de noroi cenuşiu din care, după ce au săpat mult, a ieşit un pic de apă atât

---

[15] Veşmânt tradiţional marocan (în ar., în orig.).

de stătută şi de puturoasă, că până şi animalele au refuzat s-o bea.

Chiar în noaptea aceea, Yusuf l-a luat de braţ pe şeful lui şi s-au îndepărtat cale de câţiva metri de restul grupului.

— Ştii că ţi-am îndeplinit mereu ordinele şi nici prin gând nu-mi trece să comentez în vreun fel deciziile tale, dar bănuiesc că lucrurile îţi cam scapă de sub control, a spus el. Ori ţinem mai aproape de drumurile umblate, ori până la urmă murim cu toţii.

— Ştiu.

— Unii dintre noi au început să fure apă, şi ăsta e semn rău.

— Şi asta ştiu, şi de-acum înainte o să împuşc pe oricine se apropie de ea fără permisiunea mea.

— După umila mea părere, nu asta e soluţia, pentru că setea duce la nebunie şi unii vor prefera să moară împuşcaţi decât să înnebunească.

Şeful lui, care părea să admită că are dreptate, a oftat adânc şi la urmă a spus, nu foarte sigur pe el:

— Cred că mai putem suporta încă vreo câteva zile... Tu ce părere ai?

N-a obţinut drept răspuns decât o lungă şi îngrijorătoare tăcere.

— De acord... a mormăit Omar el Khebir prost dispus, când şi-a dat seama că celălalt n-o să-i răspundă. Dacă lucrurile nu se schimbă, şi mă tem că nu se vor schimba, mâine-noapte o luăm spre drumul caravanelor.

Cu toate acestea, şi contrar tuturor aşteptărilor, lucrurile au început să se schimbe în ziua următoare, din clipa în care Tufeili, omul ce de obicei mergea în avangardă, a ridicat o mână, cerându-le să se oprească în timp ce cu cealaltă arăta către un punct din depărtare.

— Ce e aia? a întrebat el derutat.

Au scrutat orizontul cu ochii mijiţi, acoperindu-i cu mâna în

chip de vizieră, dar în ciuda faptului că erau oameni obişnuiţi cu spaţiile deschise, le-a fost imposibil să distingă cu claritate obiectul semnalat, din cauza unei reverberaţii ce distorsiona contururile, îngreunând vederea.

Până la urmă, tot cel care l-a văzut primul a fost şi primul care a spus:

— Prea mic ca să fie un camion.

Yusuf a optat pentru metoda rapidă şi a scos vechiul binoclu de campanie din tocul lui, apoi a încălecat pe cămilă şi s-a ridicat în picioare pe şa cu iuţeala celui care făcuse asta de multe ori.

După câteva clipe, timp în care a reglat distanţa, menţinându-şi echilibrul ca un acrobat abil, a spus:

— Par a fi resturile unei avionete.

— Ieri la prânz mi s-a părut că văd una... a spus Tufeili.

— Şi de ce n-ai zis nimic?... l-a întrebat Omar el Khebir iritat.

— Pentru că dormeaţi cu toţii şi zbura aşa de sus că n-avea cum să ne vadă.

— Nu se ştie niciodată ce se poate vedea din avion... i-a întors-o Yusuf prost dispus în timp ce sărea din şa. Chiar şi pe un cretin care fumează, că fără îndoială asta făceai. Blestematul ăsta de viciu o să te omoare până la urmă! Ce părere ai?... a întrebat apoi întorcându-se către Omar el Khebir.

— Că important e să ştim dacă a aterizat că aşa a vrut sau s-a dacă a căzut, a răspuns el sec.

— Fără îndoială a căzut, pentru că are botul înfipt în nisip, şi coada ridicată aproape doi metri în aer, i-a spus Yusuf. Acum câţiva ani am dat de una aflată în aceeaşi poziţie. Probabil când aterizează în câmp deschis dau de nisipul moale şi cad în bot. Pilotul părea să stea acolo de vreo doi ani, pentru că era aproape mumificat.

— Şi ăsta ce caută pe aici? a întrebat Tufeili. Trebuie să fii nebun să intri prin părţile astea ale deşertului cu o asemenea vechitură...

— Mai nebun trebuie să fii să intri pe jos, şi uită-te la noi, a comentat Yusuf. S-ar putea să fie vorba de un contrabandist de medicamente, sau unii din ăştia care culeg mostre ca să vadă dacă sub nisip se află petrol, gaz, apă, şi mai ales uraniu... Aşa au descoperit straturile acvifere din Libia, care sunt ca nişte mări de apă dulce ce se află de milioane de ani sub pământ.

— Dacă am găsi noi unul din straturile astea acvifere!...

— Nu ţi-ar folosi la mare lucru, pentru că de obicei sunt la mai bine de două sute de metri adâncime, şi nu ştiu cum te-ai descurca.

— Puteţi să tăceţi odată din gură?... a izbucnit Omar el Khebir exasperat. Încerc să mă gândesc, pentru că e clar că în aparatul ăsta e apă, dar dacă pasagerii sunt încă în viaţă, o să avem probleme.

— Ce fel de probleme?

— Ar putea să tragă în noi, şi noi, nu.

— De ce?

— Pentru că dacă vreun glonţ nimereşte rezervorul de combustibil, sare tot în aer, şi la revedere apă... Omar el Khebir a făcut o pauză, de care a profitat pentru a-şi scoate turbanul şi a-l pune la loc cu mare grijă, în timp ce preciza: Trebuie să ajungem la o înţelegere şi să le dăm cămilele de care au nevoie ca să plece de acolo în locul apei de care avem nevoie noi.

Au pornit din nou la drum şi, în ciuda reverberaţiei, după câteva minute au putut constata că Yusuf avusese dreptate. În faţă le-a apărut o avionetă roşu cu alb, înfiptă în nisip şi cu coada în sus, iar la câţiva metri mai încolo erau îngrămădite câteva bidoane pătrăţoase de plastic.

Când au ajuns la mai puţin de un kilometru de ea, Omar el Khebir a tras un foc în aer şi, în ciuda faptului că a aşteptat câteva

minute după care a tras din nou, n-a apărut nimeni.

— Au murit, a conchis Tufeili.

— Ori au plecat, i-au răspuns ceilalţi.

— Dacă nu, şi-ar fi luat toată apa...

Dintr-odată, mercenarul care mergea la urmă s-a prăbuşit; cel ce se afla în apropierea lui s-a întors să vadă ce i s-a întâmplat, dar a scos imediat un geamăt şi a dus mâinile la burtă, aplecându-se în faţă.

Yusuf s-a aruncat cu capul în nisip în timp ce striga:

— La pământ! Trag în noi!

Reacţia a fost foarte rapidă, cum se întâmplă de obicei cu oamenii obişnuiţi cu ambuscadele, pentru că într-o singură clipă au reuşit să oblige animalele să îngenuncheze ca să se protejeze, cu toate că de data asta nici măcar nu puteau să-şi dea seama după zgomotul împuşcăturii din ce parte erau atacaţi.

După câteva clipe, un al treilea membru al grupului a căzut mort, şi doar atunci camarazii lui au putut să-şi dea seama că blestematul acela de trăgător care-i urmărea cu atâta stăruinţă se ascundea într-un loc aflat în dreapta lor.

Încercau să-i localizeze poziţia în momentul în care s-a întâmplat ceva ce i-a făcut să încremenească de uimire; din cabina avionetei a ieşit un negru foarte înalt care, după ce a dat la o parte pana de lemn care susţinea aparatul în echilibru într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, s-a agăţat de coadă în chip de contragreutate, şi foarte repede a reuşit să facă aparatul să-şi reia poziţia normală.

Cum nu se afla în bătaia puştii, Omar el Khebir şi oamenii lui n-au putut face altceva decât să se uite la el cum îi salută cu un gest al mâinii, în timp ce dădea foc grămezii de bidoane din plastic, care având încă resturi de combustibil în ele, s-au aprins pe loc şi au

scos o perdea groasă de fum.

— Canalie nenorocită!... a exclamat Yusuf indignat, neputând să facă altceva. Le semnalează poziţia noastră celor care ne caută. N-a fost un accident, a fost o capcană.

Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească spusele, slăbănogul Ameney, cu un rânjet maliţios şi satisfăcut, şi-a scos din buzunarul de la piept al cămăşii o havană enormă, pe care a aprins-o cu un calm studiat.

— Ce facem? a întrebat nervos Tufeili. Dacă rămânem aici, până la urmă o să ne omoare pe toţi, unul câte unul.

Şeful lui s-a uitat dispreţuitor la el şi a spus:

— Să fii mercenar şi să pretinzi să nu încerce nimeni să te omoare e ca şi cum ai fi frizer şi ai pretinde să nu te umpli de păduchi.

În ceea ce-l privea, lunganul de somalez a mai rămas o vreme să fumeze cu exagerată delectare, atât cât a crezut că e prudent, apoi a intrat la loc în cabină şi a pornit motorul. Zgomotosul aparat a început să se mişte în linie dreaptă, ridicând în urma lui un nor de praf care îngreuna şi mai mult vizibilitatea, iar după puţină vreme a cotit spre dreapta, a luat viteză şi, trasând un semicerc, a ajuns lângă Gacel Mugtar, care şi-a făcut apariţia dintre stâncile unde stătea ascuns.

De îndată ce tuaregul a urcat la bord şi a închis uşa, pilotul a accelerat la maximum, iar veterana avionetă, de-acum mai uşoară, s-a ridicat imediat în aer, trasând câteva cercuri la mare înălţime înainte de a se îndrepta spre vest.

Când nu se mai vedea decât un mic punct în zare, Omar el Khebir a dat ordin să fie îngropaţi morţii şi s-a urcat în vârful unei dune, unde s-a aşezat să reflecte o vreme la situaţia în care îi adusese un justiţiar implacabil, care fusese în stare să-i doboare

şapte oameni fără ca ei să afle măcar cum arată.

Nu apucaseră să-l vadă decât de departe şi din spate înainte să urce în avion, ducând cu el arma sofisticată de mare calibru, cu amortizor şi lunetă, o armă ce făcea ravagii îngrozitoare şi cu care nu se puteau înfrunta.

Dar în momentele acelea, nu cel care trăgea îl îngrijora, şi nici arma lui, ci mulţimea de beduini care ar fi putut vedea tromba de fum şi care probabil îi căutau, vrând să îi distrugă pe cei care îi omorâseră pe senaudiţi.

De asemenea era posibil – de fapt, era sigur de asta – ca pilotul să le fi comunicat prin radio poziţia, aşa că n-ar fi fost de mirare ca dintr-o clipă în alta să apară un avion de vânătoare francez adăpostind oameni gata să-i omoare.

Nici măcar Yusuf, care cunoştea bine regiunea, nu era în stare să-şi dea seama dacă trecuseră deja frontiera, şi se ştia că francezii luaseră foarte în serios conflictul din Mali, ca de altfel şi protejarea minelor de uraniu din Niger, căci trimiseseră în regiune un contingent numeros de trupe.

Iar Omar el Khebir aflase în mod dureros că piloţilor francezi le plăcea să tragă cu mitralierele, şi că nu de puţine ori lansau fără ezitări rachete asupra a tot ce mişca.

După părerea lui, sosise momentul să strige: „Scapă cine poate!” şi, cum era un om prin excelenţă pragmatic, n-a şovăit să o recunoască atunci când s-a întors la oamenii săi.

— De aici încolo trebuie să ne despărţim şi fiecare să aibă grijă de sine... a început el să spună, fără ocolişuri şi cu o lăudabilă sinceritate. N-am reuşit să-i împiedic să ne masacreze, prin urmare nu mă mai consider şeful vostru.

— Şi unde să ne ducem?

— Fiecare unde se simte mai în siguranţă. Dar sfatul meu e să

mergeţi la galop până crapă cămilele, apoi să le lăsaţi şi să încercaţi să vă ascundeţi cât puteţi mai bine.

— E foarte greu să supravieţuieşti în deşert fără cămile, a spus Tufeili.

— Aşa e, dar te dau de gol de la mare distanţă şi cel mai bine e să le daţi drumul, pentru că instinctul lor le va conduce spre apă şi cei ce ne urmăresc se vor lua după ele... a spus, şi apoi s-a bătut cu pumnul în piept ca şi cum ar fi vrut să arate cât e de sincer. Ăsta e sfatul meu, dar fiecare poate să facă ce vrea, pe răspunderea lui.

N-a primit niciun răspuns, căci toţi păreau să rumege ce vor face când vor fi singuri, aşadar, considerând că întrunirea e încheiată, a bătut de câteva ori din palme şi a precizat:

— Şi acum vom împărţi în mod egal apa şi proviziile, dar înainte trebuie să împrăştiem maţele cămilelor moarte.

— De ce?... a întrebat unul strâmbându-se scârbit.

— Pentru că asta o să atragă imediat vulturii şi atenţia celor ce ne caută, care o să dea fuga până aici; dar când o să ajungă ei aici, noi o să fim departe.

— Urăsc vulturii!... a mormăit Yusuf.

— Toată lumea urăşte vulturii, prietene, i-a răspuns el calm. Dar acum sunt cei mai buni aliaţi ai noştri, căci până şi piloţii îi urăsc, pentru că provoacă accidente. Şi, învârtindu-se deasupra cadavrelor, vor atrage toate păsările de pradă din zonă, ceea ce o să le împiedice să zboare pe deasupra noastră şi să ne dea de gol când o să umblăm pierduţi prin nisipurile astea blestemate, a mai adăugat, apoi a zâmbit ca şi cum ce voia să spună i se părea foarte hazliu: În general vulturii preferă un cadavru sigur în locul unui mort, probabil.

Umpluseră rezervorul cu combustibilul din bidoane, cărora Ameney le dăduse apoi foc în felul acela atât de provocator, aşa că

atunci când Gacel s-a aşezat comod pe locul lui, aparatul, uşurat acum de greutate, s-a ridicat cu o iuţeală surprinzătoare, încât abia dacă a avut timp să-şi ia binoclul şi să observe cu atenţie grupul de oameni care-l ameninţau cu pumnul, arătându-şi furia, teama şi neputinţa.

Au zburat din nou pe deasupra mercenarilor, suficient de sus cât să nu se teamă că îi vor atinge împuşcăturile acestora, dar la o distanţă ce-i permitea lui Gacel să distingă cu oarece claritate chipul singurului mercenar care rămăsese impasibil şi fără să se acopere cu vălul, întorcându-i privirea într-un gest sfidător.

Şi-a dat seama că este Omar el Khebir, care parcă îi spunea că într-o bună zi o să îi vină de hac în ciuda faptului că nu ştie cine e, unde-l poate găsi sau cum arată, pentru că adevăraţii tuaregi îşi scot vălul numai în faţa prietenilor intimi şi a celor mai mari duşmani, ca să le arate că nu se tem de ei.

Gacel Mugtar îl ura pe nemernicul care-şi trădase neamul şi masacra oameni nevinovaţi, dar nu putea să nu-i respecte calităţile de lider, având în vedere că ştiuse să-şi conducă oamenii până la limita imaginabilului.

Se afla acolo, chiar în inima celui mai pustiu loc de pe planetă, încercuit de duşmani şi riscând să fie împuşcat din aer, şi cu toate astea îşi păstra calmul, de parcă l-ar fi provocat la o înfruntare faţă în faţă.

— Trebuia să fi adus grenade, a spus somalezul, trăgând un fum din havana lui puturoasă. Mi-ar fi plăcut să arunc câteva şi să-i văd fugind ca nişte iepuri.

— Nu mi-au plăcut niciodată grenadele, a bombănit pasagerul său.

— Mie cu atât mai puţin, pentru că de la una am cicatricea asta, i-a răspuns celălalt, arătându-i antebraţul. Dar tocmai de-aia

recunosc că de obicei sunt eficiente. Unde mergem?

— Spre vest.

— Asta înseamnă „încotro mergem”, nu „unde mergem”, a precizat pilotul. Şi vreau să ştii că, în momentul în care i se termină combustibilul unui aparat ca ăsta, are prostul obicei să cadă, şi atunci n-o să mai fie vorba de niciun fals accident.

— Şi *unde* am putea merge? a întrebat imediat Gacel.

— Dacă o luăm spre nord-vest, am putea ateriza la Kidal; dacă o luăm spre sud-vest, la Timbuktu. Dar dacă continuăm să mergem în linie dreaptă vom sfârşi probabil în vârful unei dune, pentru că spre vest totul e „pământ gol”.

— Cât timp am să mă hotărăsc?

— O jumătate de oră...

Abia dacă trecuse jumătate din timpul acesta, când în faţa elicei a apărut un masiv de stânci negre, de vreo trei sute de metri, ce se înălţau abrupt în mijlocul unei întinderi cenuşii.

Într-una din trecătorile înguste dintre ele creşteau arbuşti, aşa că tuaregul şi-a îndreptat binoclul spre ei şi, curând, a zărit în partea cea mai adâncă, desenată cu destulă claritate, o baltă verzuie.

— Ai putea să aterizezi pe aici? a întrebat.

— De ce?

— Dacă e apă, vor veni s-o caute.

— Apa care se scurge de pe astfel de costişe nu e aproape niciodată bună de băut.

— Ştiu. Dar un bun beduin – şi Omar el Khebir este unul – ştie şi în ce proporţie trebuie s-o amestece cu rezerva lui de apă dulce ca să poată să o îndoiască.

Negrul s-a mulţumit să ridice din umeri în timp ce înclina botul aparatului, făcându-l să vireze lent ca să caute un loc de aterizare.

Când era gata s-o facă a spus:

— Dacă te gândeşti să rămâi aici să-i aştepţi, eşti mai nebun decât îmi închipuiam.

Manevra de aterizare a fost perfectă, motorul s-a oprit la mai puţin de trei sute de metri de intrarea în trecătoare şi împreună s-au apropiat să cerceteze balta, care nu avea mai mult de opt metri lungime şi trei lăţime, şi o adâncime ce nu trecea de patruzeci de centimetri.

În timp ce-şi aprindea una dintre havanele lui groase, somalezul şi-a înălţat privirea ca să studieze masivul abrupt.

— E un loc bun pentru o ambuscadă, dar dacă te înconjoară, până la urmă te prind.

— Niciodată n-ar reuşi să mă înconjoare... a spus tuaregul sigur pe el.

— De unde ştii?

— Pentru că o să vină unul câte unul, şi un singur om nu-l poate înconjura pe altul, oricât de tare s-ar strădui, a glumit celălalt.

— Şi de unde ştii tu că o să vină câte unul?

— Pentru că în general tuaregul care se simte urmărit preferă să umble singur, îşi abandonează animalul, se ascunde ziua şi merge noaptea.

— E logic cumva, având în vedere cât de întinse sunt aici spaţiile, şi că un om poate fi văzut de foarte departe.

— E cât se poate de logic, pentru că din momentul în care te reperează eşti un om mort. Fii sigur că, dacă vreunul din oamenii lui Omar reuşesc să ajungă până aici, o s-o facă pe întuneric. Şi în cazul ăsta eu o să am un dublu avantaj, pentru că pot să-l văd, dar el pe mine, nu.

Pilotul a dat de câteva ori din cap, s-a aşezat pe o piatră, a fumat în tăcere o vreme şi, după ce a studiat terenul abrupt, a murmurat:

— Eşti ca un şarpe din ăştia împuţiţi care întotdeauna par să ştie

ce-o să facă prada lor, şi nu mi-ar plăcea să-mi fii duşman. Ce simţi când omori pe cineva ştiind că nu se poate apăra?

— Încerc să nu simt nimic, pentru că fac ce mi s-a spus să fac, aşa cum li s-a spus milioanelor de soldaţi de-a lungul istoriei.

— Dar nici nu mi-ar plăcea să fiu în pielea ta, a spus celălalt cu acreală.

— Tu crezi că mie îmi place? a întrebat deranjat cel care-l însoţea. De fiecare dată când trebuie să apăs pe trăgaci mi se întoarce stomacul pe dos. Şi ai face bine să pleci, pentru că începe să se însereze.

Somalezul s-a împotrivit cu convingere.

— Prefer să-mi petrec noaptea aici, pentru că dacă decolez acum risc să se întunece înainte să ajung la Kidal, unde e cel mai apropiat aeroport. O să plec în zori şi-o să profit cât mai e lumină să arunc un ochi la motor. Tot tuşeşte din când în când şi-mi dă impresia că nu i-a plăcut să stea atâta timp cu capu'-n jos.

— Dar dacă o să vină vreunul din oamenii lui Omar în noaptea asta, o să fii în pericol.

— Ce prostie! i-a răspuns el dispreţuitor. Am străbătut aproape optzeci de kilometri, şi nici la galop nu n-ar putea ajunge înainte de mâine la prânz.

S-au întors împreună la avionetă şi, observând cu câtă îndemânare umblă negrul în măruntaiele maşinăriei care lui i se părea foarte complicată, Gacel nu s-a putut abţine să comenteze:

— Nu îmi explic cum de eşti în stare să-ţi petreci jumătate din viaţă într-un aparat care poate să se prăbuşească oricând i se slăbeşte un şurub.

— De aia, singurul lucru important e ca şuruburile să fie bine strânse, i-a răspuns simplu pilotul, în timp ce îşi ştergea grăsimea de pe mâini cu o cârpă murdară. Şi ţine cont că acum cincizeci de

ani un Cessna ca ăsta a zburat şaizeci şi şase de zile fără să atingă pământul.

— Şaizeci şi şase de zile a zburat fără să se oprească? a întrebat neîncrezător cel care-l observa. Aşa ceva e absolut imposibil!

— Ba e posibil, a spus celălalt sigur pe el, concentrându-şi din nou atenţia asupra motorului. A bătut recordul mondial de zbor ca să facă reclamă unui cazinou din Las Vegas.

— Asta chiar mi se pare o prostie nemaipomenită.

— Pe americani îi încântă genul ăsta de prostii, şi uneori mai şi servesc la ceva; nu ştiu dacă i-a convins pe jucători să vină la cazinou, dar a convins milioane de călători de fiabilitatea unui motor capabil să funcţioneze încontinuu vreme de o mie cinci sute de ore.

— Şi de unde lua combustibil?

— Se schimbau doi piloţi la comenzi şi din când în când zburau pe deasupra unei şosele, de unde o maşină le trimitea combustibil, apă şi mâncare.

Gacel n-a mai întrebat nimic, ci s-a mulţumit să se aşeze ceva mai încolo şi să se gândească la cât de absurdă poate să fie o lume în care mii de copii muriseră de foame în timpul acelor şaizeci şi şase de zile în care blestemata aia de avionetă s-a învârtit prosteşte în aer.

Când, după o cină frugală, şi deja la lumina unei luni aflate în primul pătrar, i-a menţionat asta negrului slăbănog, acesta i-a răspuns:

— De ce crezi că am plecat din Somalia? Am ajuns la un moment dat să nu mai suport să văd cum se cheltuieşte de o mie de ori mai mult pentru armament decât pentru apă, în timp ce noi treceam printr-una dintre cele mai mari secete din istorie.

— Şi aici suportăm din ce în ce mai multe secete şi de fiecare

dată se cheltuiesc mai mulţi bani pentru arme.

— Diferenţa e că Somalia are un litoral foarte întins şi s-ar putea folosi vântul care suflă cu putere în zonă aproape tot timpul ca să urce apa de mare pe marele lanţ muntos din nord şi s-o lase să cadă, astfel încât să producă energie electrică. În felul ăsta s-ar desaliniza apa şi s-ar recupera o regiune imensă, în care majoritatea somalezilor ar putea trăi din agricultură şi din creşterea animalelor. Dar nimeni nu face nimic şi jihadul islamic a avertizat că va omorî pe oricine va încerca să facă ceva, pentru că tehnologiile moderne sunt împotriva voinţei lui Allah. Ticăloşii ăştia nu ezită să folosească rachete teleghidate, dar refuză să accepte că o moară care urcă apa în munţi şi de care se ştie din vechime poate împiedica moartea a mii de copii. De aceea m-am oferit voluntar când am auzit că luptaţi împotriva lor.

— Păi te-ai înhămat la o luptă tot atât de inutilă ca a mea, căci cu fiecare jihadist pe care-l eliminăm apar alţi şase.

— Ştiu, dar diferenţa e că eu pot renunţa să mai lupt când am chef, pe când tu nu poţi... Negrul cu chip aproape cadaveric şi-a mai scos una dintre veşnicele sale havane, apoi a întrebat: Ce simţi când ştii că orice aţi face nu veţi învinge niciodată?

— Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Şi reuşeşti?

Răspunsul s-a lăsat aşteptat, dar a fost foarte sincer:

— Nu! Bineînţeles că nu. Visam să-mi cumpăr un camion, să mă căsătoresc şi să am copii, dar bunicul meu m-a avertizat că distanţa ce separă visele de realitate e de obicei mai mare decât cel mai întins deşert.

10

A fost o noapte lungă, plăcută şi instructivă, căci somalezul participase la o mulţime de operaţiuni militare, avusese o mulţime de îndeletniciri şi călătorise prin multe locuri din lume, aşa că ştia multe despre arta de a trăi şi a zbura, ba chiar şi despre arta de a te prăbuşi cu avionul.

— În realitate e foarte simplu, îi explicase atunci când încerca să-l convingă să-i întindă o capcană lui Omar el Khebir. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să opreşti avionul în locul potrivit, să aşezi elicea perfect orizontal ca să nu atingă pământul, şi să sapi o groapă sub motor. Apoi ridici coada cu un cric hidraulic şi pui opritori la roţi, astfel încât, dacă e văzut de departe, nimeni nu se îndoieşte că avionul a căzut în bot şi că nu mai e bun de nimic. În Somalia foloseam metoda asta pentru a prinde bandiţi, până când s-au prins de truc şi au început să se ocupe de piraterie, care li se părea mult mai rentabilă.

Fireşte, rezultatul acestei stratageme simple a fost eliminarea a trei mercenari şi, probabil, sfârşitul domniei lui Omar el Khebir asupra unei bande înarmate, deşi în noaptea aceea Gacel n-a avut de ales şi a trebuit să admită că în timp ce stătea ascuns pentru a-i lăsa pe duşmani să se apropie, era măcinat de îndoieli serioase în privinţa eficacităţii metodei.

— La un moment dat m-am temut că se vor hotărî să atace, a spus. În cazul ăsta situaţia noastră s-ar fi complicat foarte tare.

— Ţine cont că atunci când cineva moare de foame, luptă ca să-ţi ia bucata de pâine, dar dacă e mort de sete, nu luptă ca să-ţi ia sticla cu apă, pentru că s-ar putea vărsa. Preferă să ajungă la o

înţelegere, şi asta ţi-o spune unul care s-a născut în ţara celor mai teribile secete.

— Şi aici ştim destule despre sete, a spus tuaregul. Nu uita că trăim în cel mai întins deşert.

— Nu uit, a recunoscut fără rezerve Ameney. Dar voi, tuaregii, v-aţi adaptat la traiul în deşert cu mii de ani în urmă şi densitatea populaţiei e foarte mică, în timp ce Somalia avea regiuni foarte fertile pe care seceta a început să le lase fără recolte, iar locuitorii ei n-au ştiut să facă faţă unei asemenea situaţii catastrofale. Şi cel mai trist în cazul ăsta e că numai cu jumătate din banii pe care îi cheltuiesc marile puteri pentru a întreţine o flotă de nave de război care luptă contra pirateriei pe coastele noastre, s-ar sfârşi cu problema secetei şi, prin urmare, şi a pirateriei.

— Şi de ce n-o fac?

— Fiindcă se câştigă mai mult trăgând cu tunul decât purificând apa, sau construind crucişătoare decât cultivând orz...

Ca unui bun tuareg, lui Gacel îi plăcea să asculte pe oricine era în stare să povestească istorii interesante, să recite o poezie frumoasă sau să-l înveţe ceva, aşa că ar fi fost în stare să-şi petreacă toată noaptea punând întrebări, dacă nu şi-ar fi dat seama că tocmai se încheiase o zi foarte grea şi că în ziua următoare pe însoţitorul său îl aşteptau ore lungi de zbor.

— Du-te să te odihneşti, a spus el în cele din urmă, cu mare părere de rău. Eu rămân să fac de gardă, că mâine am toată ziua la dispoziţie să dorm.

— Cât timp ai de gând să stai aici? a întrebat pilotul.

— Cred că vreo patru sau cinci zile.

Ameney s-a încruntat, a numărat pe degete şi la urmă a precizat cu un zâmbet perfid:

— Azi e marţi. Aşa că pot să zbor până la Timbuktu, stau trei

nopţi la Tombuc-Fotbal Club, pentru că în mijlocul săptămânii e mai ieftin, şi mă întorc vineri să te iau. A făcut o pauză serioasă înainte de a adăuga: Dacă mai trăieşti, te duc unde vrei, iar dacă ai murit, o să te îngrop.

— Şi ai de gând să-ţi petreci trei nopţi jucând fotbal?... a întrebat celălalt surprins. Tu nu eşti sănătos la cap!

— Chiar că eşti tâmpit, i-a răspuns amuzat negrul. La Tombuc-Fotbal Club nu se joacă fotbal. E cel mai bun bordel din Mali, şi e considerat unul dintre cele mai bune din Africa.

— Un bordel? s-a mirat celălalt. Şi de ce i-au pus un nume aşa de absurd?

— Nu e deloc absurd, pentru că în felul ăsta, când un bărbat îi spune nevesti-sii că se duce la fotbal, nu minte. Şi fetele au nume de jucători, astfel încât clienţii să poată vorbi în public de calităţile fiecăreia fără să se scandalizeze careva.

Tuaregul a rumegat mult timp răspunsul acela surprinzător, pentru ca în cele din urmă să facă un gest care nu însemna nimic precis.

— N-am fost niciodată la un bordel şi habar n-am de fotbal, aşa că mai bine te-ai duce la culcare, dar nu lângă apă, că o să te deranjeze animalele care o miros de departe, cu toate că după ce-şi bagă botul în ea n-o mai beau... Apoi a făcut o pauză, după care a adăugat: S-ar putea chiar s-o bea vreunul şi să supravieţuiască.

În vreme ce somalezul se ducea să se odihnească, Gacel s-a îndepărtat cale de vreo cinci sute de metri, s-a aşezat pe o mică movilă, a scrutat un timp împrejurimile prin binoclul cu infraroşu şi, când a văzut că nu e niciun pericol, s-a relaxat, şi-a îndreptat privirea spre cer şi şi-a amintit de un vechi proverb: „Tuaregii prind stele în vârful lăncilor ca să-şi lumineze cu ele drumul”.

Într-un fel, era adevărat: cei din rasa lui învăţau de mici copii

care e drumul pe care-l urmează fiecare constelaţie în funcţie de anotimp şi care avea să îi conducă vii şi nevătămaţi la destinaţie.

Uneori îşi făceau apariţia două stele care mergeau împreună, clipind neîncetat şi urmând mereu aceeaşi direcţie, iar după puţină vreme se auzea în tăcerea nopţii zumzetul stins al motoarelor unui avion ce zbura foarte sus.

Continua să stea cu ochii-n patru, şi abia trecuseră vreo trei ore, când a început deodată să adulmece aerul ca un copoi care simte mirosul vânatului. S-a ridicat neliniştit, şi-a încordat atenţia, a rămas câteva clipe nemişcat ca o statuie, mirosind din nou, iar în cele din urmă a început să alerge spre locul unde sforăia pilotul, pe care l-a zgâlţâit fără menajamente.

— Ce se întâmplă? a întrebat alarmat somalezul, frecându-se la ochi.

— Poţi să decolezi pe întuneric? l-a întrebat.

— Aici? Acum? Mama mă-sii! De ce te grăbeşti aşa?

— Pentru că atunci când o să se lumineze o să înceapă să sufle vântul dinspre răsărit, şi te asigur că o să fie foarte puternic. Dacă nu plecăm acum, s-ar putea să n-o mai putem face niciodată; cel puţin nu cu avioneta asta, fiindcă nisipul poate să o acopere până la elice.

Buimăcit, Ameney s-a uitat la ceas, a făcut un calcul scurt în minte şi la urmă a negat.

— Va trebui să aşteptăm, dacă vrem să ajungem pe lumină la Kidal, a spus el. Dacă ar trebui să zburăm până se luminează, am rămâne fără combustibil.

— Asta nu i s-ar întâmpla niciodată unei cămile, a răspuns cu un aer firesc tuaregul, care încerca să nu dramatizeze situaţia. Cât timp?

— Suficient cât să pregătesc făclii pentru decolare, adică să tai

câţiva arbuşti şi în timpul acesta să studiez terenul. Fir-ar să fie! Şi eu care-mi făcusem iluzii că o să petrec trei zile „jucând fotbal”.

— Bănuiesc că şi în Kidal sunt curve.

— Nu-i acelaşi lucru; fetele de la Tombuc-Fotbal Club nu sunt curve, sunt artiste.

Au urmat câteva ore de muncă asiduă, în timpul cărora Gacel a continuat să adulmece aerul, în vreme ce observa cum spre răsărit stelele încep să-şi piardă strălucirea, semn că îşi făcea deja apariţia praful plutitor care preceda furtuna.

Au fost nevoiţi să ducă avioneta la locul în care aterizase, ca să încerce să decoleze pe aceleaşi urme, apoi au pus un rând de arbuşti pe toată lungimea pistei improvizate.

Când au terminat, s-au aşezat să se odihnească, şi după ce s-a mai uitat încă o dată la ceas, somalezul a spus:

— Mai avem de aşteptat încă douăzeci de minute.

— Vântul nu aşteaptă.

— Dar soarele, da, şi ai spus că vântul o să înceapă în zori.

— Cred că pe acolo prin spate începe deja să se lumineze.

— Dacă hărţile nu mint, în perioada asta a anului soarele ar trebui să răsară dinspre Sudan. Du-te la capătul pistei, roagă-te Domnului să ne dea o mână de ajutor, şi când auzi că pornesc motorul, dai foc la arbuşti, urci la bord şi plecăm...

Omar el Khebir a îngenuncheat, mulţumind Domnului că i-a trimis vântul.

La căderea nopţii, cămila lui era aproape deşelată, aşa că i-a dat drumul să se descurce singură.

Animalul vlăguit nici măcar nu s-a mişcat, dar se vedea că dacă-şi va reface forţele, instinctul îl va purta pe drumul corect; dacă va reuşi să ajungă sau nu la destinaţie, asta era cu totul altceva şi, la drept vorbind, pe stăpânul lui asta nu-l interesa absolut deloc.

Începând din momentul acela, singurul lucru care-l preocupa era să se salveze, ceea ce nu era uşor, căci oricât de abil ar fi fost când era vorba să-şi şteargă urmele, mereu s-ar fi găsit un beduin în stare să-l urmărească, şi oricât de bine s-ar fi ascuns, mereu ar fi existat un beduin care să dea de el.

Cei care-l urmăreau, mulţi probabil, cunoşteau regiunea mai bine decât el, şi dacă exista pe o rază de o sută de kilometri un puţ din care să iasă un amărât de strop de apă, acolo îl aşteptau.

După ce a dat drumul animalului, a mers preţ de aproape patru ore căutând la lumina lunii un loc unde să poată săpa o groapă mică, în care să se bage cu faţa în sus, acoperindu-se din nou în aşa fel încât să-i rămână afară doar nasul şi gura.

Când în sfârşit a crezut că descoperise un loc suficient de sigur, s-a aşezat să se odihnească, dar după o oră, în clipa când voia să înceapă să sape groapa, a adulmecat aerul şi a hotărât să îngenuncheze, ca să-i mulţumească Domnului că îi trimite furtuna.

Ajungea în zori, de asta era sigur, şi a zâmbit, ştiind că cei care-l urmăreau o să-şi dea seama că ar fi o pierdere de vreme să-l caute, căci nisipăria a fost dintotdeauna marea amantă a vântului, muzica lui o înălţa la ceruri, dansau împreună, şi când o făceau, pământul se întuneca.

Complici şi amanţi, bărbat poruncitor şi femeie supusă, vântul folosea adesea nisipăria pentru a pedepsi orgoliul oamenilor, acoperind cu ea câmpiile, templele, mormintele şi oraşele, îngăduindu-şi capriciul de a o îndepărta după secole întregi, pentru a lăsa din nou la vedere splendoarea şi bogăţiile unor culturi pierdute în timpuri îndepărtate.

Nisipul şi vântul au fost mereu cei mai nemiloşi duşmani ai tuaregilor, şi doar în rare ocazii deveneau principalii lor aliaţi.

În ziua aceea, păreau să se bucure la gândul că-l vor salva pe

Omar el Khebir de cei care juraseră să-l omoare şi, cum fugarul părea să aibă mai multă încredere în capacitatea sa de a rezista unui vânt puternic decât unei ploi de gloanţe, a decis să schimbe strategia iniţială şi să caute o stâncă înaltă, înclinată spre apus, ca să se apere de teribilul duşman care avea să sosească dinspre răsărit.

Restul era doar aşteptare.

Aşteptarea a fost lungă, căci ziua a întârziat să-şi facă apariţia mai mult decât prevăzuse şi părea că se trezeşte fără chef, mormăind, căscând şi fără să se hotărască să lumineze un peisaj care parcă se transformase într-un piure moale de năut, fără vreo diferenţă între cer şi pământ sau între o stâncă şi o dună.

Doar atunci când şi-a dat seama că face parte dintr-o lume fără formă, în care totul era praf în suspensie, Omar el Khebir s-a simţit complet în siguranţă, şi-a acoperit capul cu *haik-ul* şi a închis ochii.

A visat ziua cea mai fericită din viaţa lui.

Colonelul Gaddafi îl alesese să facă parte din escorta lui, au plecat în Italia cu avionul prezidenţial şi i-au permis să-şi ia câteva ore libere, cât timp dictatorul se întâlnea cu Silvio Berlusconi.

Un portar de la ambasadă s-a oferit să-i arate Roma, şi a rămas fascinat de ruinele Colosseumului, de vizita la Capela Sixtină sau când a văzut turiştii aruncând monede în Fontana di Trevi.

Pe înserat, portarul descurcăreţ i-a propus să petreacă clipe de neuitat împreună cu o femeie minunată.

— Cunosc multe femei, i-a răspuns Omar el Khebir. Dar nu ştiu niciuna care să merite să-mi pierd timpul pe care aş putea să-l petrec contemplând minunăţiile acestui oraş.

Portarul, un tip isteţ, roman get-beget şi de vocaţie codoş, i-a mulţumit pentru amabilitate, dar nu s-a putut abţine să facă o observaţie caustică:

— Poate că ai cunoscut multe femei, dar se vede că încă n-ai întâlnit-o pe cea potrivită. Zece minute cu Angelina, doar zece minute, o să te facă să-ţi schimbi părerea, pentru că balconul dormitorului ei se deschide exact deasupra fântânii din Piaţa Navona.

A fost într-adevăr o experienţă care l-a făcut să-şi schimbe părerea, şi peştele acela neruşinat părea foarte satisfăcut, căci primea un comision pentru fiecare client pe care-l ducea la Angelina, pe când, pentru fiecare turist pe care-l ducea la Colosseum, nu-i dădea nimeni niciun cent.

L-a trezit liniştea, pentru că vântul nu a mai şuierat când s-a lăsat înserarea, şi cu toate astea n-a mişcat niciun muşchi, ci a rămas aşa, acoperit de nisip. Doar când, după cum obişnuia să-şi spună, „nu mai puteai să distingi un fir alb de unul negru”, şi-a părăsit minusculul refugiu, a băut o gură de apă şi a luat o cină frugală, căci corpul său nu făcuse niciun efort toată ziua, şi nu avea, deci, dreptul să-i pretindă prea multe.

Dacă lumina soarelui abia reuşise să pătrundă prin pătura groasă de praf din aer, cu atât mai puţin putea s-o facă lumina stelelor sau a lunii, aşa că întunericul era atât de dens, că a decis că cel mai bine ar fi să rămână unde era.

În împrejurări aşa de dificile, niciun drum nu ducea nicăieri, şi un simplu pas l-ar fi putut apropia de mormânt mai mult decât de orice alt loc, aşa că n-a făcut decât să-şi umezească degetul mic ca să se cureţe în nas şi să-şi sprijine palma de pământ, încercând să-şi păstreze toate simţurile treze.

Ştia că are nevoie şi de acel al şaselea simţ pe care nimeni nu l-a descris vreodată prea bine, şi care să-l ajute să presimtă dacă se află în pericol.

A lăsat ca orele să treacă fără să facă alt efort decât acela de a-şi

întoarce din când în când capul, încercând să capteze fie şi cel mai mic zgomot, dar nu auzul a fost acela care l-a obligat să apuce zdravăn patul puştii de pe genunchii lui, ci un miros ce i se părea cunoscut.

Doar Tufeili era în stare să-şi aprindă o ţigară sub *haik* fără să vadă cineva flacăra, şi doar Tufeili era în stare să fumeze ţinând ţigara cu vârful degetelor în palma închisă, în aşa fel încât să nu se poată zări mucul aprins nici de la un metru distanţă.

Acela era un obicei prost, tipic fumătorilor inveteraţi care erau obligaţi să facă de gardă ore întregi, şi Tufeili fusese dintotdeauna o bună santinelă.

Omar el Khebir nu s-a putut abţine să râdă, amintindu-şi că în urmă cu doar câteva ore fusese unul dintre cei mai buni oameni ai lui, un mercenar energic pe care avea obligaţia să-l apere chiar cu preţul vieţii.

Dar asta fusese în urmă cu câteva ore.

În momentele acelea nu mai era unul dintre subordonaţii lui, ci doar un beduin, nici măcar un tuareg, care nu învăţase ultima lecţie pe care le-o dăduse la despărţire: „De acum înainte, fiecare va trebui să aibă grijă de el însuşi.

Dar dacă nu ştia să aibă grijă de el însuşi, primul pe care-l va întâlni în cale nu va rezista tentaţiei de a-i fura banii, proviziile şi mai ales *girba,* pentru că o raţie dublă de apă putea însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Tufeili avea într-adevăr mare ghinion, căci primul pe care-l întâlnea în cale era fostul lui şef, Omar el Khebir, care a ridicat cu multă grijă puşca grea şi a ţintit în direcţia în care bănuia că se află.

11

Suilem Balade era un bărbat educat, meticulos, afabil şi înţelegător, care se purta la fel şi cu negustorul bogat care venea la el să-i ceară părerea în legătură cu forma cea mai nimerită în care să redacteze o cerere pompoasă pentru un ajutor oficial, şi cu servitoarea sărmană care voia să îi citească scrisoarea de la iubitul ei, emigrant în vreo ţară europeană.

De la prima oră a dimineţii, clienţii se aşezau pe banca din lemn pusă de-a lungul peretelui ce dădea în curtea din faţa casei, respectând cu stricteţe ordinea sosirii şi, când vedeau că cel de dinainte a terminat şi iese din micul birou al scriitorului, lăsau câteva minute să treacă, pentru ca acesta să se poată duce să vadă dacă soţia sa, despre care ştiau că nu stă bine cu sănătatea, are nevoie de el.

Doar când le făcea un semn prietenos din mână decideau să intre şi să ia loc de cealaltă parte a mesei.

Aproape jumătate din populaţia din Kidal era analfabetă sau nu ştia deloc cum să se exprime în scris, drept care se duceau la Suilem Balade, ştiind că el scria cu o claritate uimitoare, căci se născuse cu darul de a înţelege ce dorea să transmită fiecare prin scrisori.

Era, de asemenea, o adevărată plăcere să-l asculţi citind o scrisoare şi modificându-şi intonaţia sau chiar vocea în funcţie de tipul de document, căci după părerea lui nu era acelaşi lucru să soliciţi o tonă de natron[16] cu plata după livrare sau să descrii

[16] Carbonat de sodiu hidratat natural.

momentele de extaz pe care le trăiesc două corpuri ce se unesc pe dune la lumina stelelor.

Scriitorul, cu toate că mai potrivit, dar mai lipsit de respect, ar fi fost să i se spună *scribul,* îşi câştigase dragostea şi admiraţia comunităţii nu numai datorită purtării şi a muncii sale excelente, ci mai ales pentru că, în ciuda faptului că era considerat un fel de asesor economic şi sentimental, niciodată n-a făcut vreun comentariu în legătură cu nenumăratele lucruri pe care le ştia despre viaţa şi păţaniile unui mare număr de concetăţeni de-ai săi.

Orice secret, fie el de alcov sau de negoţ, era în siguranţă după ce se încuia biroul, şi nici măcar acolo nu rămânea vreo urmă din el, fiindcă nu păstra niciodată copii după documente.

Suilem înmagazina totul în minte, iar mintea sa fusese un seif inviolabil.

Pe masa lui erau înşiruite într-o ordine perfectă diferite tipuri de hârtie, pentru ca fiecare să o poată alege pe cea pe care o considera mai potrivită cu subiectul sau care era mai pe gustul său; când se întorcea spre dreapta, putea scrie la o maşină cu alfabet arab, în timp ce atunci când se întorcea spre stânga scria la una cu alfabet occidental.

Avea şi computere, dar prefera să le folosească doar pentru a imprima pliante, afişe sau invitaţii, pentru că în Kidal lumina avea prostul obicei nu „să se stingă” ci „să nu se aprindă” când era mai mare nevoie de ea, şi nu-l putea face pe client să aştepte ore întregi pentru o simplă scrisoare pe care, la bătrâna lui maşină Underwood, o redacta în cinci minute.

Scrisorile de dragoste sau pe cele cu caractere *tifinagh* le scria direct de mână, în primul caz pentru că era o chestiune de respect faţă de îndrăgostiţi şi, în al doilea, pentru că nu reuşise să facă rost de o maşină de scris cu care să se simtă comod în momentul când

trebuia să imprime cât se poate de corect caracterele neobişnuite şi complicate ale scrierii tuarege.

Îi dispreţuia atât pe jihadişti, cât şi pe tuaregii renegaţi, care le făceau jocul cu revendicările lor naţionaliste absurde, aşa că pentru el a fost ca o gură de aer proaspăt momentul când Gacel Mugtar s-a aşezat de cealaltă parte a mesei şi a spus:

— M-a trimis Hassan.

Încă mai erau bărbaţi dispuşi să se opună unui destin care începea să fie considerat inevitabil.

— Când ai venit? a vrut el să ştie.

— În zori şi printr-o minune, pentru că dacă am mai fi întârziat un pic, ne-ar fi prins furtuna şi ne-ar fi târât până-n Mauritania, a spus tuaregul arătându-i o mânecă şi adăugând fără cea mai mică urmă de jenă: Mi-am vomitat până şi sufletul şi acum put al dracului.

— Poţi să faci un duş aici şi o să-ţi dau şi alte haine, i-a răspuns el zâmbind înţelegător. Cum a decurs călătoria?

— Normal; trei mercenari n-au avut aşa mare noroc, dar cu vântul ăsta blestemat mi-a fost imposibil să lucrez în continuare.

— În Kidal o să ai destul de muncă atâta vreme cât nu află nimeni c-ai venit. Ţi-au cerut să te legitimezi când ai sosit?

Cel întrebat a negat imediat.

— La ora aia şi cu tot praful ăla nu era nimeni pe pistă, aşa că m-am strecurat printre primele case, iar pilotul o să jure că zbura singur şi s-a văzut obligat să facă o aterizare forţată.

În timp ce-l asculta, scriitorul profitase de ocazie să redacteze, pe o hârtie roz împodobită cu flori şi inimioare, o scrisoare mişcătoare de dragoste unei presupuse amante.

După ce-a terminat, i-a înmânat-o, pusă într-un plic de aceeaşi culoare.

— Asta în caz că te întreabă cineva ce făceai aici, i-a explicat. Când ieşi, ia-o la dreapta, ocoleşte grupul de case, intră pe poarta verde şi încearcă să nu fii văzut, pentru că atât extremiştii, cât şi renegaţii şi francezii au spioni în toate părţile.

La puţin timp după aceea, Gacel a ieşit din birou ţinând într-o mână sacul în care avea arma şi în cealaltă un plic roz, şi fluturând presupusa lui „scrisoare de dragoste" cu o faţă de tăntălău, de parcă ar fi fost cel mai fericit bărbat de pe lume.

A mulţumit încă o dată în sinea lui că puşca modernă şi minunată pe care i-o adusese Hassan se demonta şi putea s-o ia cu el peste tot fără să trezească bănuieli, a ieşit pe o stradă cu nisip unde nu se zărea nici ţipenie, şi pe care oricum aproape că nu se vedea nimic din cauza vântului, şi a urmat instrucţiunile pe care i le-a dat Suilem Balade, astfel că zece minute mai târziu se delecta cu un duş reconfortant.

Îi era o foame de lup, dar l-a doborât oboseala şi s-a întins o clipă în pat, adormind înainte să apuce să pună capul pe pernă.

Când l-a trezit un miros irezistibil de friptură de miel, primul lucru pe care l-a văzut în faţa ochilor a fost silueta stăpânului casei, care tocmai ce intrase în cameră cu o tavă cu picioare scurte.

— E cea pe care o foloseşte nevastă-mea când n-are putere să se scoale... a spus acesta în timp ce-i punea tava pe genunchi. Dar să nu te obişnuieşti aşa.

— Pot să mănânc şi la masă, i-a răspuns tuaregul.

— Ştiu, dar aici nu e decât un scaun şi am nevoie de el, i-a spus gazda în timp ce lua loc în faţa lui, privindu-l cum începe să mănânce cu o poftă nebună. Cât timp mănânci, şi fă-o cu calm, pentru că o să-ţi stea în gât, o să încerc să te pun la curent cu mersul lucrurilor pe aici...

Singurul răspuns pe care l-a primit a fost un mârâit însoţit de un

gest afirmativ, căci interlocutorul său avea gura plină, aşa că a insistat:

— În mod oficial, Kidal continuă să fie sub controlul Mişcării Naţionale pentru Eliberare a Azawadului, cu aprobarea trupelor franceze care încearcă să evite un război civil, ţinând trupele armatei maliene în afara oraşului, dar teroriştii fac tot ce le stă în putere ca acest război să izbucnească... Omul a suflat cu putere şi a negat din cap de câteva ori, de parcă şi lui îi venea greu să accepte: Acum cincisprezece zile, o bombă a sfârtecat o biată femeie căreia obişnuiam să-i scriu scrisori pentru băieţii ei, şi ştiu că se pregătesc noi atentate, pentru că jihadul islamic cel mai intransigent a hotărât să-şi impună legea, de la luxul din Turnurile Gemene din New York, până la un oraş atât de prăpădit ca ăsta. Nu se vor opri niciodată şi vor absolut tot, ceea ce ne obligă să reacţionăm violent, oricât de neutri şi de pacifişti am vrea să fim.

— Şi ce crezi că am făcut eu, dacă nu că am folosit violenţa? a întrebat celălalt, care s-a oprit preţ de o clipă din a mai muia pâine în sosul de la miel. Înţeleg că, nefiind tuareg, ai nevoie de o justificare a faptelor tale, dar mie nu trebuie să-mi explici toate astea. Pe cine trebuie să omor?

— Eu nu sunt cel mai în măsură să-mi spun părerea despre asta sau despre orice altceva, a răspuns scriitorul, vădit tulburat, ba s-ar putea zice chiar deranjat. Eu am primit ordin să te ajut cu tot ce ai nevoie şi să am grijă ca nimeni să nu ştie că se află în oraş un justiţiar din *ettebel.*

Tuaregul, care părea să îşi fi potolit foamea tot înghiţind cu repeziciune, a pus tava jos, şi în timp ce muşca dintr-o prăjiturică, a spus:

— Asta am înţeles, o să-mi fac treaba mai bine dacă nu mă cunoaşte nimeni dar, din câte am auzit eu vorbindu-se, eşti un om

foarte inteligent, care e în general bine informat, aşa că mi-ar plăcea să-ţi ştiu părerea.

Interlocutorul său a ieşit preţ de o clipă din cameră ca să ducă tava, s-a întors cu două pahare cu ceai şi, după ce i-a dat unul lui Gacel şi a sorbit un pic din celălalt, a răspuns cu o naturaleţe deconcertantă:

— Istoria ne învaţă că luptele se pierd destul de des din pricina părerii câte unuia care a demonstrat că nu are o pregătire corespunzătoare. A arborat un zâmbet încântător, terminând ce avea de spus: S-ar putea să ştiu eu câte ceva, dar nu cred că ştiu suficient.

— Uneori, şi câte ceva poate fi suficient... i-a răspuns celălalt firesc. Şi, bineînţeles, ar fi mai bine decât nimic. Ce poţi să-mi spui despre acest Sad al Mani din ce nu ştiu ceilalţi?

— Că e prea tânăr pentru postul pe care-l ocupă în ierarhia jihadistă, şi că-l dor măselele.

Gacel Mugtar a rămas uimit, cu paharul cu ceai, pe care-l ţinea suspendat în aer cu degetul mare şi arătătorul, s-a scărpinat în barba neîngrijită, neştiind sigur dacă să râdă sau să tragă o înjurătură, şi la urmă a întrebat:

— Cum ai zis?

— Că e vorba de un băiat care s-ar părea că nu are spaţiu suficient în gură să-i iasă cum trebuie măselele de minte, din care cauză îl apucă uneori nişte dureri insuportabile. Ştiu asta pentru că pe Midani, dentistul, l-au scos într-o noapte din casă şi l-au dus într-o peşteră din Adrar des Iforas, unde un tinerel cu chip de pasăre, din ăştia care au bărbia foarte teşită, scotea nişte urlete îngrozitoare şi blestema în engleză. Când un om suferă aşa de tare, de obicei se vaită în limba lui maternă şi, din câte ştiu eu, în Mali nu e niciun extremist de origine engleză.

— Sad al Mani e canadian.

— Dacă vorbim de jihadişti, sunt toţi nişte gunoaie. Avea un flegmon mare cât un ou, aşa că Midani, înspăimântat, i-a făcut doar o injecţie cu morfină şi l-a sfătuit să se ducă undeva unde au instrumentarul necesar ca să-i opereze mandibula, pentru că ceea ce avea el nu se rezolva cu o simplă extracţie.

— Nu-mi vine să cred, ţinând cont că e vorba de un terorist.

— De ce? Pe tine nu te-au durut niciodată măselele? Oricât am vorbi de spirit, corpul îşi impune mereu legile lui, şi cea mai bună dovadă e că, oricât ar fi el de important, trupul oricărui om sfârşeşte prin a putrezi. Dacă ni se pare normal că unii au un nas prea mare, la fel de normal ar trebui să ni se pară şi că alţii au bărbia foarte teşită.

— Avantajul năsoşilor e că niciodată n-o să le crească o măsea înăuntru... a răspuns cu haz tuaregul, care se ridicase în picioare şi se plimba prin cameră, făcând un efort să asimileze argumentele neobişnuite ale interlocutorului său. Înţeleg că nu şi-a dat seama cât de gravă e problema până n-au început să-i iasă măselele de minte, dar cred că eşti de acord cu mine că e destul de caraghios să i se întâmple asta unui lider sângeros care-i convinge pe imbecili să se sinucidă.

— Şi cum ar trebui să arate un lider sângeros? l-a întrebat celălalt pe un ton insidios. Crezi că a existat vreodată un lider mai sângeros şi cu o mutră mai ridicolă ca Adolf Hitler, cu mustaţa aia minusculă şi tunsoarea aia absurdă? Cel puţin, Sad al Mani şi-a lăsat o barbă enormă, care-l face să nu se deosebească de liderii Al Qaeda.

— Mi-e greu să mi-l imaginez ţinându-şi o mână pe flegmon, în timp ce grohăie: „Mâine o să-ţi pui o centură cu bombe la brâu şi-o să te sacrifici în piaţă în numele lui Allah, dar în noaptea asta

trebuie să-mi sechestrezi un dentist”. Sună ridicol.

— Dar morţii rămân aceiaşi şi cu siguranţă că pe ei nu i-a amuzat câtuşi de puţin să fie omorâţi, să ştie cine i-a omorât, în numele cui au fost omorâţi sau ce imbecil a dat ordin să fie omorâţi.

— Aici ai perfectă dreptate. Câţi dentişti ar putea fi în Kidal?

— Adevăraţi, sau simpli bărbieri?

— Adevăraţi.

— Niciunul, pentru că Midani s-a speriat aşa de tare, că a fugit la Bamako, iar altul a plecat demult, căci nu era de acord să se impună *sharia* într-un stat independent.

— Crezi că o s-o impună?

— Nu ştiu, dar nu mi-ar plăcea ca într-o bună zi execuţiile publice să fie o practică obişnuită, să li se taie mâna hoţilor sau să fie omorât cineva pentru o chestiune atât de personală cum sunt homosexualitatea sau infidelitatea. De aceea părerea mea e că, dacă măselele unuia care pretinde să ne impună asemenea norme pot să ne conducă până la el, atunci trebuie să mergem pe urmele lui, oricât ar fi de absurd.

— Începe să nu mi se mai pară chiar atât de absurd, a recunoscut Gacel Mugtar. Când poliţia urmăreşte un criminal rănit, supraveghează spitalele, ceea ce înseamnă că dacă am de gând să-l omor pe Sad al Mani, trebuie să ţinem sub observaţie toţi bărbierii.

— Deocamdată n-ai primit ordin să-l omori... a precizat scriitorul.

— Bineînţeles că l-am primit, pentru că porunca *imajeghan-ilor* spune foarte clar că noi, tuaregii, trebuie să contribuim la eliminarea celor care atentează la onoarea noastră, iar eu, înainte de orice, sunt un tuareg.

Primul glonţ s-a pierdut în noapte, dar sclipirea împuşcăturii i-a permis să distingă silueta, să-şi corecteze ţinta şi să nimerească din plin cu a doua împuşcătură, astfel că Tufeili, luat prin surprindere, a căzut pe spate scoţând un urlet de durere.

Omar el Khebir s-a aruncat asupra lui, a scos cuţitul şi, înainte să-l reducă la tăcere pentru totdeauna, a îngăimat cu furie:

— Te-am avertizat să ai grijă...

I-a furat sacul cu provizii şi burduful cu apă şi, în timp ce-l scotocea peste tot căutându-i banii, a dat peste un pachet de ţigări pe care l-a aruncat cât colo, adăugând:

— Şi să nu mai fumezi atâta...

S-a îndepărtat cu paşi greoi, conştient că împuşcăturile i-ar fi putut pune în gardă pe cei ce s-ar afla prin apropiere, dar mai ştiind şi că să tragă într-o ţintă în mişcare într-o noapte atât de întunecoasă era un risc enorm pe care nici măcar propriii lui oameni nu îndrăzneau să şi-l asume.

Din fericire, cel mai mare duşman al lui, nemernicul de lunetist, cu arma lui cu vizor cu infraroşu, se afla probabil foarte departe.

S-a împiedicat de câteva ori, s-a lovit la un genunchi şi s-a zgâriat la mâna stângă, care a sângerat puţin, şi cu toate astea nu a încetinit pasul până nu a ajuns la o dună.

Cele mai elementare reguli ale prudenţei recomandă să ai grijă să nu laşi vreo urmă a trecerii tale printr-un loc dar, cum ştia că vântul avea să se întoarcă în zori şi să le şteargă imediat, a hotărât să urce pe ea. Manualele despre arta războiului puneau de obicei accent pe faptul că este necesar să ai întotdeauna o strategie pregătită, dar manualele despre arta luptei de gherilă spuneau că cea mai bună strategie este să schimbi strategia în funcţie de moment şi de teren.

Omar el Khebir cunoştea mai bine decât oricine terenul acela, de

aceea, atunci când, odată cu răsăritul soarelui, lumea s-a transformat din nou într-un fel de piure de năut, deşi de data aceasta nu atât de consistent, s-ar fi putut spune că dispăruse din nou de pe faţa planetei.

A stat două zile ascuns şi protejat de vânt, dar în a treia noapte stelele au reapărut, arătându-i calea, şi puţin mai târziu lumina palidă a lunii l-a ajutat să-şi facă drum printr-o mare interminabilă de dune, cu toate că încerca mereu ca silueta lui să nu se profileze pe cer.

Consumase deja jumătate din apa pe care-o căra cu el, ceea ce însemna că dacă nu l-ar fi omorât pe Tufeili s-ar fi aflat acum în mare primejdie, aşa că i-a mulţumit în gând fumătorului că nu fusese în stare să renunţe la meteahna lui, deşi ştia că îi pune viaţa în pericol.

„Binecuvântat viciu...”, a îngăimat el zâmbind şi şi-a văzut în continuare de drum.

A patra zi a început liniştită, pe parcursul dimineţii resturile de praf din aer au început să se risipească şi, când în sfârşit vizibilitatea a devenit acceptabilă, a văzut că în faţa lui se înălţa un masiv stâncos de circa trei sute de metri înălţime.

A aşteptat ca soarele să se ascundă în spatele stâncilor şi, când a constatat că razele nu se mai reflectă în lentilele binoclului, l-a îndreptat într-acolo, iar prin ultimele scăpărări de lumină ale zilei a văzut că la poalele masivului se aflau arbuşti şi tufişuri.

Acolo avea să găsească apă; amară şi sălcie fără îndoială, dar oricum, apă, cu toate că dacă îl aştepta blestematul acela de justiţiar care-i ucisese şapte oameni, era posibil să aibă parte şi de un glonţ în cap.

Şi-a făcut rugăciunile în vreme ce se înnopta, şi pe urmă a început să mestece curmale cu o încetineală exasperantă, care

părea să-l ajute să gândească şi să-şi cântărească posibilităţile.

Un câmp lat şi cenuşiu se întindea de la duna pe care se afla până la poalele masivului, aşa că şi-a dat seama că, dacă lunetistul îşi găsise o poziţie pe înălţimi, se afla la mâna lui, mai ales dacă încerca să se apropie pe timp de noapte.

Astfel, cu puţin înainte de-a închide ochii, a ajuns la o concluzie simplă dar derutantă: cel mai bun lucru pe care putea să îl facă era să „atace în goană şi fără nicio apărare imediat ce se ivea soarele, pentru că, avându-l în spate în clipele acelea, primele raze ar da de gol pe loc luneta duşmanului său.

Şi singura lui speranţă de salvare era să afle poziţia acelei lighioane alunecoase.

Şi-a dus la îndeplinire planul întocmai cum prevăzuse: a pornit la goană cu ochii ţintă spre masivul stâncos, cu speranţa că va zări o reflexie puţin înainte ca lunetistul să apese pe trăgaci din ascunzătoarea lui, dar nu a descoperit decât că cineva făcea exact acelaşi lucru la vreo trei sute de metri în stânga lui.

S-a oprit brusc înainte să se afle în bătaia armei puternice a posibilei ambuscade şi a strigat:

— Yusuf!

Fostul lui subaltern s-a oprit dintr-odată din fugă, s-a întors să-l privească şi nu s-a putut stăpâni să-şi lovească zgomotos palmele de coapse, în timp ce scotea un hohot de râs.

— Fir-ar să fie, Omar!... a exclamat el amuzat. Ne-am gândit la acelaşi lucru.

— Ţi-au folosit la ceva sfaturile mele.

— Ai apă?

— Puţină... Tu?

— Cât îmi trebuie.

Amândoi ştiau că orice înfruntare viitoare avea să se producă

din cauza apei şi că cel mai bun mijloc de a evita să se omoare între ei era să nu aibă cu ce să se ucidă.

Urmând un vechi ritual al oamenilor care practică meseria lor periculoasă, cel mai înalt în rang, în cazul acela Omar, a ridicat puşca pentru ca celălalt s-o vadă, a descărcat-o, a scos cartuşele şi a pus-o jos.

Yusuf a făcut la fel.

A făcut acelaşi lucru cu revolverul, întocmai ca Yusuf.

De-abia atunci s-au apropiat, s-au îmbrăţişat cu afecţiune sinceră şi după aceea fiecare s-a dus să ia armele celuilalt. Era o modalitate veche, practică şi sigură de a menţine pacea, căci ştiau amândoi că folosesc muniţie de calibru diferit, aşa că armele celuilalt nu slujeau la nimic fără gloanţele potrivite.

Fiecare îşi păstrase hangerul, dar erau suficient de inteligenţi şi de buni profesionişti cât să-şi dea seama că o luptă corp la corp cu arme albe nu ar fi avut alt rezultat decât să se rănească amândoi.

Şi a fi rănit în mijlocul deşertului, cu apă puţină la tine, era o condamnare la moarte.

Faptul că au făcut schimb de pistoale şi puşti le permitea să rămână împreună fără umbra vreunei suspiciuni şi, în acelaşi timp, îi transforma într-o celulă solidă, căci în cazul unui atac din afară n-aveau altceva de făcut decât să-şi înapoieze armele.

Acesta era unul dintre avantajele de a fi beduin care nu face parte dintr-o armată, pentru că în anumite războaie erau mai mulţi ofiţerii care cădeau doborâţi de un glonţ în ceafă tras de unul dintre subordonaţi decât cei ucişi de un glonţ în frunte tras de unul dintre duşmani.

S-au aşezat unul lângă altul cu faţa spre stânci şi Yusuf a făcut primul semn spre cele două *girba* pe care le ducea pe umăr fostul său şef.

— A cui e cealaltă?

— A lui Tufeili. Şi asta?

— A lui Ahmed.

— Nu bagă la cap, oricât le-ai explica... s-a plâns Omar el Khebir pe un ton sincer resemnat, ca apoi să facă semn cu capul spre grupul de arbuşti şi să întrebe: Crezi că găsim apă?

— S-ar putea.

— Şi crezi că ticălosul ăla ne aşteaptă?

— S-ar putea.

— Cum putem să verificăm?

— Alergând în acelaşi timp şi în paralel, deşi după cât de bine a demonstrat că trage blestematul ăsta, presupun că numai unul o să ajungă până la stânci. Pe celălalt n-o să-l mai intereseze, fiindcă o să fie mort.

— Mă consolează faptul că eşti mai înalt şi eşti o ţintă mai bună. Mergem?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine...

S-au ridicat în picioare, s-au îndepărtat unul de altul vreo douăzeci de metri şi au început să fugă cu acelaşi elan, astfel că în scurtă vreme au ajuns la adăpostul stâncilor, unde s-au trântit fericiţi la pământ, pentru că era clar că dacă nu trăsese nimeni asupra lor când se aflau în câmp deschis, nu era nimeni acolo hotărât să-i împuşte.

12

Preşedintele Nigeriei a declarat stare de urgenţă în teritoriile din nord după un val de atacuri letale atribuite miliţiei radicale islamice.

Teroriştii jihadişti au asasinat patruzeci şi doi de elevi în oraşul Potiskum, unde au luat cu asalt o şcoală, au dat foc clădirii cu elevi şi profesori înăuntru şi au tras în cei ce încercau să fugă.

A fost cel mai brutal atac dintre cele trei care au avut loc împotriva şcolilor de când, în mai, armata a pornit o ofensivă împotriva grupării teroriste Boko Haram, al cărei nume înseamnă „educaţia occidentală este un păcat”.

Ofensiva militară n-a reuşit să frâneze atacurile grupării Boko Haram, care luptă pentru instaurarea unui stat islamic în nordul Nigeriei. Majoritatea victimelor sunt creştini. Numai în ultima lună au avut loc alte două atacuri împotriva unor şcoli, unul în Maiduguri, unde au fost asasinaţi nouă elevi, şi altul în Damaturu, care s-a soldat cu şapte morţi.

„Ultimele evenimente ne obligă să luăm măsuri extraordinare pentru restaurarea stării de normalitate. După numeroase consultări, declar stare de urgenţă”, a anunţat preşedintele într-un discurs transmis la radio şi televiziune, precizând că i se ceruse şefului Statului Major al Forţelor Armate să desfăşoare dispozitive de trupe în statele respective, pentru operaţiuni de siguranţă internă.

„Aceste trupe şi alte agenţii de securitate au ordin să ducă la capăt toate acţiunile necesare, în cadrul protocolului lor de luptă, pentru pedepsirea insurgenţilor şi a teroriştilor.”

Aceste norme „includ arestarea şi închiderea suspecţilor, punerea sub control a oricărui edificiu folosit în scopuri teroriste, izolarea oricărei zone de operaţiuni teroriste, percheziţii şi arestarea persoanelor care deţin arme în mod ilegal”.

Totuşi, spre deosebire de alte declaraţii din trecut ce anunţau şi destituirea tuturor celor aleşi în funcţii de conducere din statele afectate, s-a decis ca de data aceasta guvernatorii să rămână pe posturile lor, pentru a îşi îndeplini sarcinile ce le revin. Pentru preşedintele nigerian, rebeliunea ce avea loc în nordul ţării, majoritar musulman, reprezenta o ameninţare serioasă la adresa integrităţii Nigeriei.

„Aceşti terorişti şi insurgenţi par hotărâţi să exercite controlul total asupra unor zone ale naţiunii noastre şi să le izoleze de restul ţării. Au atacat clădiri guvernamentale, au asasinat cetăţeni nevinovaţi şi au incendiat case, luând ostatici femei şi copii.”

„Aceste acţiuni sunt echivalentul unei declaraţii de război. Nu le vom tolera”, a atras atenţia mandatarul, care încearcă să organizeze discuţii cu integriştii, pentru a le acorda amnistie celor care vor să renunţe la violenţă, dar integriştii au refuzat oferta.

Gacel Mugtar a pus ziarul pe masă şi s-a uitat la Suilem Balade, care îşi savura cafeaua de dimineaţă deşi, din cauza proastei aprovizionări a oraşului, cea mai mare parte din boabele de cafea au fost înlocuite cu cicoare.

— Niciodată n-am avut habar de politică, spus el ridicând din umeri. Dar dacă Nigeria, care e unul dintre cei mai mari producători de petrol de pe continent şi care dispune de o armată puternică, are probleme cu islamiştii, mă îndoiesc că Maliul, care e una dintre ţările cele mai sărace din lume, va reuşi să le rezolve pe-ale sale.

— Armatele americană, franceză sau engleză sunt şi mai

puternice, şi nici ele nu pot evita ca teroriştii să-i ţină cu sufletul la gură. Acum nu demult, doi tineri islamişti au decapitat în Londra un soldat, apoi au rămas în stradă cu macetele în mână, stând de vorbă cu cei ce treceau pe-acolo şi spunându-le că în curând va începe un război ce va sfârşi cu toţi cei care nu-L preaslăvesc pe Allah. Această atitudine demonstrează că jihadiştii continuă să folosească tactica Bătrânului de pe Munte, ceea ce înseamnă că le sunt de-ajuns nebunii lor sinucigaşi şi că nicio armată nu va reuşi să-i învingă până ce nu va folosi aceeaşi tactică.

— Mă îndoiesc că există prea mulţi evrei, creştini, budişti sau animişti care s-ar lăsa convinşi să se arunce în aer ca să-şi impună credinţele, a remarcat cel care-l însoţea la micul dejun. Nici chiar mie, care sunt musulman şi ştiu că voi muri în războiul ăsta stupid, nu mi-ar plăcea să ştiu că o să strângă alţii cu făraşul ce-a mai rămas din mine.

— Problema nu sunt cei pe care i-am putea „convinge, ci cei care ştiu cum „să-i convingă, s-a plâns scriitorul. Filfizonul ăsta canadian, care n-are ce căuta aici, vine de la capătul celălalt al planetei să îmbărbăteze nişte sărmani analfabeţi cărora trebuie să le scriu eu scrisorile, asigurându-i că dacă se sinucid îi aşteaptă paradisul. Nu e decât un mizerabil şi un împuţit de două parale, care şi-a dat seama că în Toronto-ul lui natal nu-l aşteaptă decât un viitor anost, aşa că a preferat să devină liderul religios al unei ţări africane uitate de lume... Suilem Balade a pus deoparte ceaşca de cafea-cicoare, goală deja, şi a schiţat o umbră de zâmbet când a adăugat: Dacă mă gândesc bine, cum nu ştim dacă Omar el Khebir a reuşit să supravieţuiască, mi se pare o idee bună să încerci să-l omori pe Sad al Mani.

— Îmi pun capul că Omar a reuşit să supravieţuiască, dar în situaţia asta mi-e egal dacă e unul sau celălalt... a spus

interlocutorul său. Problema e că nu ştim unde se află nici unul, nici altul.

— Despre primul nu pot spune nimic, dar de Sad al Mani ştim că se ascunde în Adrar des Iforas, de unde, în cazul în care s-ar vedea încolţit, va trece în Algeria, şi că, la fel ca toţi psihopaţii autentici, îi place să se grozăvească cu ceea ce face.

Tuaregul l-a privit pe scriitor, care în clipa aceea îşi umplea din nou ceaşca cu poşirca ce lui i se părea dezgustătoare, s-a încruntat vădit nemulţumit şi, după o uşoară ezitare, a sfârşit prin a-şi recunoaşte ignoranţa.

— Nu ştiu prea bine ce e un psihopat, deşi îmi imaginez că o fi un fel de nebun maniac, aşa că nu am nici cea mai vagă idee la ce naiba te referi. Poţi să mă lămureşti şi pe mine?

— Mă refer la faptul că mult-slăvitului Sad al Mani îi place să-şi lase cartea de vizită în atentatele pe care le pune la cale.

— Ce fel de carte de vizită?

— O frunză de arţar.

— O frunză de ce?

— De arţar, un copac care nici măcar nu creşte în deşert.

— Şi de ce face asta?

— Pentru că frunza de arţar este simbolul Canadei, iar canadienii sunt foarte indignaţi din pricina asta, şi guvernul lor e hotărât să trimită un batalion din forţele lor speciale ca să-l omoare pe Sad al Mani.

— Dar Canada nu e ţara aia în care e aproape tot timpul frig?... În faţa gestului mut de aprobare al celuilalt, Gacel Mugtar n-a făcut decât să adauge pe un ton vădit neîncrezător: Păi o să facă rahatul praf forţele lor speciale aici.

— Bănuiesc că o să le dea un echipament adecvat.

— Niciun echipament nu e adecvat dacă cel care-l foloseşte nu e

persoana adecvată... a precizat tuaregul, sigur pe ce spunea. Ăsta e deşertul şi noi, oamenii deşertului, trebuie să-l lichidăm pe cel care a venit de atât de departe ca să ne distrugă.

— În privinţa asta sunt de acord... a admis scriitorul, ca şi cum aceea ar fi fost o realitate incontestabilă. Marea problemă a Africii e că întotdeauna vin străinii ca să încerce să ne rezolve problemele, şi până la urmă devin ei cea mai mare problemă pentru noi. Englezi, francezi, nemţi, portughezi, spanioli sau belgieni au tot venit de zeci de ori ca să ne „salveze”, şi de zeci de ori n-au făcut decât să ne distrugă. După câte se pare, acum a venit rândul extremiştilor de toate naţionalităţile.

— Păi oricât de extremişti ar fi ei, o să aibă de înfruntat o situaţie şi mai extremă, pentru că dacă au făcut greşeala să se ascundă în Adrar des Iforas, o să aibă o mie şi una de probleme în vremurile acestea de secetă. Cămilele, maşinile şi chiar avionetele pot să-i aprovizioneze cu arme şi alimente, dar ca să se aprovizioneze cu apă au nevoie de camioane cisternă. Ai vreo idee pe unde e Ameney?

— În Timbuktu.

— Puteam să jur... Poţi să-l faci să vină aici?

— Pentru ce?

— E unul dintre tipii cei mai deştepţi din câţi cunosc. E foarte descurcăreţ, şi dacă o să fie nevoie m-ar putea duce la Adrar des Iforas.

Scriitorul s-a gândit la ce să-i răspundă, s-a frecat de câteva ori la nas, ceea ce probabil îl ajuta să gândească, şi în cele din urmă i-a venit, se pare, o idee pe care o credea fezabilă.

— Dacă ar face un zbor ca să aducă medicamente, nu cred că francezii ar avea vreo obiecţie, dar mi-e teamă că s-ar putea să-l aresteze un inspector vamal, despre care ştiu că se lasă mituit de

jihadişti.

— Spune-mi cine e şi n-o să mai fie o problemă pentru tine.

— Aşa de simplu?

— Aşa de simplu, a răspuns celălalt cu acreală. Niciodată n-am vrut să fac lucrul ăsta, dar dacă trebuie să-l fac, îl fac, şi e de-ajuns ca cineva să colaboreze cu islamiştii ca eu să-l consider duşman.

— Nu doar colaborează, ci e şi unul dintre principalii traficanţi de copii din regiune. Îi ia promiţându-le părinţilor că o să lucreze ca mecanici sau chelneri, dar se ştie că sfârşesc prin a munci ca nişte sclavi pe plantaţiile de cacao din Coasta de Fildeş.

— Şi dacă părinţii ştiu, de ce le dau copiii?

— Pentru că un copil de opt ani mănâncă cât doi de trei ani, şi asta e ţara cu cel mai mare indice de mortalitate infantilă din lume, vreau să zic că de câte ori o familie trimite un băiat la „cacao, îşi imaginează că salvează doi fraţi de-ai lui. Suilem Balade a făcut un gest prin care voia să arate că era o problemă imposibil de rezolvat şi a adăugat: Copiilor care încearcă să scape li se taie o mână, şi stăpânul plantaţiei spune că a fost un accident, care se întâmplă adesea, pentru că sunt mici şi folosesc macete ascuţite ca să desfacă fructul de cacao... A răsuflat din greu şi a conchis: Dacă dai o raită prin piaţă, ai să vezi câţiva dintre cei pe care i-au adus înapoi părinţilor pentru că au rămas ciungi.

A lăsat să treacă ceva timp, pentru a fi sigur că nu-i urmăreşte nimeni, apoi a întrebat:

— Ce părere ai?

— Că ori şarpele ăsta e o şopârlă, ori noi suntem ridicoli, pentru că mă doare deja curul... i-a răspuns Yusuf, care nici măcar nu se mişcase din locul în care se ascunsese. Nemernicul ăsta nu e acolo sus, şi dacă e, prefer să mă împuşte decât să mai stau pe piatra asta blestemată.

— Păi hai să mergem acolo! *Inshallah!*

Acolo nu era nimeni, aşa că s-au băgat repede în baltă, bălăcindu-se ca nişte copii, dar atenţi în continuare, cu capul deasupra apei, pentru a se relaxa după zile întregi de încordare.

Apa nu era bună de băut, dar amândoi ştiau în ce proporţie trebuia amestecată cu cea pe care o aveau pentru a nu se supune la vreun risc, căci să bei apă foarte sărată îţi potolea setea pe moment, dar imediat ţi se făcea şi mai sete, iar gustul ei amar îi avertiza că sunt în pericol să facă brusc o diaree şi să se deshidrateze.

Pe marginea bălţii creşteau plante pe care ei le cunoşteau, *amayil* şi *tibunuar,* şi pe care nici măcar caprele nu le mâncau, pentru că erau veninoase; rădăcinile lor erau cele care înveninau apa.

Îşi ţineau tot timpul capul deasupra apei, ca să nu-i usture ochii, şi singurul lucru care îi frământa era să încerce să scape cu viaţă de pe muntele acela uitat de lume.

— Unde crezi tu că suntem aici... a întrebat dintr-odată Yusuf, aşa, într-o doară.

— La şase sau şapte zile de mers până la Kidal. Bănuiesc.

— Ai fost vreodată la Kidal?

— Nimeni n-a fost vreodată la Kidal... a venit răspunsul derutant al celuilalt. Cel puţin, cred că nimeni cu mintea întreagă, pentru că se spune că e unul dintre oraşele cele mai îndepărtate, mai violente şi mai călduroase de pe planetă.

— Or fi jihadişti pe-acolo?

— Cu siguranţă.

— Şi oameni din *ettebel*?

— De asemenea.

— Şi de ce nu se omoară între ei şi să ne lase pe noi în pace?

Omar el Khebir s-a ridicat, sprijinindu-se în cot ca să se uite la adjunctul său de parcă nu i-ar fi venit să creadă că pusese o

întrebare atât de stupidă.

— Se omoară între ei, de asta nu mă-ndoiesc, a spus. Dar cum sunt dintre cei care omoară pe gratis, tot le mai rămâne energie.

— Tu niciodată nu omori pe gratis?

— Nu, dacă pot să evit.

— Cunosc o grămadă de oameni care ar merita să fie omorâţi pe gratis, a spus Yusuf.

— Asta e o chestie de gust...

S-a ridicat în picioare, a început să se îmbrace cu o încetineală studiată, s-a uitat la cer încercând să calculeze câte ceasuri cu lumină mai aveau din zi, şi la urmă a spus:

— Şi acum singurul lucru pe care-l putem face e să ne înapoiem unul altuia armele şi să ne despărţim, căci o să sosească o clipă când o să mă doboare somnul, şi nu cred că aş dormi prea liniştit ştiindu-te pe-aproape.

— De şase ani suntem împreună şi încă n-ai încredere în mine? s-a plâns adjunctul său, jignit.

— N-am încredere în tine tocmai pentru că suntem de şase ani împreună, iubitule, i-a răspuns el cu neruşinare. Te apreciez atât de mult, încât nu vreau să fiu tentat să-ţi iau apa, şi cu atât mai puţin să te fac pe tine să cazi în ispita de a mi-o lua pe-a mea.

Când soarele a ajuns la linia orizontului, nu se mai zăreau unul pe altul. Pe înserat, Omar el Khebir a început să meargă mai repede, şi doar când s-a înnoptat de tot s-a oprit să se gândească ce strategie trebuia să urmeze.

Dacă era vorba de o împuşcătură de la mare distanţă, Yusuf avea un avantaj mai mare, căci era considerat un trăgător excelent, deci prudenţa cea mai elementară recomanda să nu se afle în raza lui de acţiune.

Una e un război declarat, şi cu totul altceva e un război de

gherilă, dar acum erau implicaţi într-o vânătoare nebunească de oameni, în care toţi păreau să aibă o ţintă pe spate.

Gândindu-se la asta l-a străbătut senzaţia neplăcută că devenise cel mai singur om de pe planetă; cel mai urât, cel mai urmărit şi unicul pe care până şi cel mai bun prieten al său părea hotărât să-l omoare.

Şi, ca şi cum toate astea nu erau de ajuns, era pierdut în inima celui mai mare deşert din lume, cu provizii de apă foarte sărăcăcioase.

Avea, asta da, aşa de mulţi bani că îi ajungeau şi chiar îi prisoseau, să cumpere tot ce putea să vadă cu ochii, dar ce vedea cu ochii era doar nisip, care nici măcar nu era de vânzare.

Avea atâţia bani, că i-ar fi ajuns să trăiască mulţi ani la Roma şi să se ducă în fiecare noapte acasă la Angelina, dar acum banii aceia nu-i serveau nici să cumpere un amărât de suc.

Ajunsese la o concluzie evidentă şi jalnică: banul e ceva inventat de oameni pentru uzul exclusiv al oamenilor şi, dacă pe coclaurile acelea blestemate nu exista niciun om, singurul lucrul pe care-l putea face cu banii erau bărci de hârtie care oricum nu-i foloseau la nimic, pentru că nu se găsea pe acolo nici măcar o baltă amărâtă pe care să poată pluti.

13

Să-l numeşti aeroport era ca şi cum i-ai spune transatlantic unei bărci cu vâsle.

Cu o barcă cu vâsle, cu noroc, cu răbdare şi nişte braţe puternice, ai putea trece oceanul, iar cu multă îndemânare, noroc şi curaj ai putea ateriza pe pista de nisip din Kidal fără să sfârşeşti înfipt în vreuna dintre maghernițele care o flancau, formând un unghi în vârful căruia se înălţa clădirea mică a aeroportului.

De trei zile nu mai aterizase acolo niciun avion în afară de cele ale armatei franceze, astfel că posacul Ibrahim Musa a plecat de la biroul său întrebându-se cu ce dracului avea să îşi întreţină familia dacă mai continua încurcătura aia blestemată.

Dacă nu soseau avioane, nu intra marfă, şi nici nu avea ce să le spună jihadiştilor.

Şi, dacă în regiune se menţinea alerta roşie, nu se puteau trimite nicicum copii la „cacao".

Rivalii lui din sud puteau să trimită în continuare copii, pentru că era de ajuns să-i treacă frontiera din apropiere, dar Kidal se afla destul de departe de Coasta de Fildeş şi nu putea risca să închirieze un camion, pe care atât militarii francezi cât şi cei malieni l-ar fi interceptat imediat.

Cunoştea oameni care ştiau să profite de pe urma războiului, dar el nu învăţase încă să o facă, şi dacă Sad al Mani n-ar fi pus stăpânire pe oraş şi nu l-ar fi plătit pentru serviciile pe care i le făcea, nevestele şi copiii lui ar fi trăit foarte strâmtoraţi, căci alimentele se tot împuţinau, iar preţurile creşteau vertiginos.

Pe timp de pace, soseau din când în când avioane ale

organizaţiilor umanitare încărcate cu orez, făină, ulei, lapte praf sau medicamente, şi aproape întotdeauna reuşea să facă în aşa fel încât ceva din toate astea să ajungă şi în cămara lui, dar de vreo şase luni francezii controlau tot, şi o pocitanie de sergent îl ameninţase că îl biciuieşte în public dacă îl mai prinde o dată că bagă mâna unde nu trebuie.

Porci francezi! Se credeau din nou stăpânii ţării.

A mai zăbovit o vreme stând de vorbă cu un vecin care ieşise să ia aer în poarta casei, şi se înnoptase de-a binelea când şi-a scos cheile ca s-o descuie pe a lui.

În clipa aceea, din întuneric a apărut un necunoscut care a întrebat:

— Ibrahim Musa?...

A dat din cap afirmativ, iar ăsta a fost ultimul lucru pe care l-a făcut în viaţa lui.

Auzind împuşcătura, vecinul, prudent, şi-a luat scăunelul şi a dispărut în casă, pentru că nu erau vremuri în care să te apuci să pui întrebări, şi mereu bănuise că într-o bună zi, când se aştepta mai puţin, un tip aşa de antipatic şi de viclean ca Ibrahim Musa avea să fie lichidat.

Aceea fusese ziua aleasă, pentru că vremurile tulburi sunt de obicei vremuri de răzbunare.

Ecoul împuşcăturii nu se stinsese încă şi Gacel se şi pierduse în întuneric, astfel că după nici zece minute se afla în compania soţiei lui Suilem Balade, căreia îi mai rămăsese încă multă treabă de făcut.

Tuaregului îi plăcea să stea de vorbă cu femeia aceea delicată despre viaţă şi despre moarte, cu complicitatea şi naturaleţea cu care pot să o facă doar cei care ştiu că aşa-zisa moarte le dă târcoale îndeaproape.

Ghalia Mendala era ca o floare căreia briza blândă, dar caldă şi persistentă, îi smulsese una câte una toate petalele, transformând-o într-un boboc stilizat, cu tulpina lungă, care păstra încă toată frumuseţea fascinantă şi parfumul ameţitor din tinereţe.

Cu pielea neagră ca antracitul, ochi migdalaţi, gură perfectă şi mâini lungi, părea că trăieşte ruşinată că nu i-a dăruit copii scriitorului, devenind astfel o povară, şi nu un ajutor.

Îşi iubea şi admira soţul, care nu numai că muncea şi avea grijă de ea, dar era în stare şi să-i citească ore întregi istoriile fabuloase din *O mie şi una de nopţi,* pe voci şi cu intonaţii aşa de diferite încât, atunci când închidea ochii, îşi imagina că dormitorul i s-a umplut de o trupă de actori fantastici.

Era foarte mândră de originea ei songhai[17], dar mai ales de mama ei, care avusese curajul să se înfrunte cu femeile din sat pentru ca fiica ei să nu suporte supliciul ablaţiunii.

— Acum treizeci de ani, o astfel de atitudine era considerată aproape o erezie, a spus ea cu o voce caldă, dar abia perceptibilă. Dar mama şi-a menţinut hotărârea şi, când şi-a dat seama că bunica voia să-mi extirpe clitorisul îndată ce se ivea prilejul, am fugit şi nu ne-am mai întors niciodată. Am suferit de foame, dar a reuşit ca atunci când am devenit femeie să mă pot bucura din plin de dragostea lui Suilem şi el de a mea. Dumnezeu s-o aibă în pază!

A fost singura persoană cu care a îndrăznit Gacel să vorbească despre ce simţise el pentru Alina, şi singura căreia i-a recitat un poem pe care îl compusese în onoarea lui Zair: „M-ai luat de mână şi m-ai condus până în cer, şi cu aceeaşi mână m-ai coborât în

---

[17] Grup etnic din Africa Occidentală, care în secolele al XV-lea şi al XVI-lea a creat şi dezvoltat unul dintre cele mai mari imperii islamice din istorie.

infern; acum ştiu că niciodată n-o să mă întorc în vreunul din aceste locuri, pentru că nu mai eşti aici să mă duci de mână”.

— I-ar fi plăcut să i-l reciţi tu, a spus bolnava. Nouă, femeilor, ne plac asemenea lucruri.

— Lui Zair nu... a răspuns el cu convingere. Ar fi râs.

— În cazul ăsta, n-ar fi fost demnă de poemul tău, a spus ea. Şi, din câte mi-ai povestit, cred că e. Când o s-o întâlneşti din nou, să i-l reciţi, şi o să vezi că n-o să râdă.

— Aş prefera să n-o mai văd, pentru că e singura care m-ar împiedica să continui lupta.

— Nu mi-ai spus că s-ar opune.

— Şi nu se opune.

— Atunci?...

— „Însoţitorul de caravane care îşi pierde vremea gândindu-se la oaza pe care a lăsat-o în urmă riscă să n-o vadă pe următoarea.”

— Îmi e foarte greu să te înţeleg, căci toată viaţa mea e o continuă privire înapoi, dar încerc... a spus femeia aceea minunată, a făcut o pauză şi până la urmă şi-a făcut curaj să întrebe: Ai putea să-mi scrii un poem la fel de frumos ca să i-l recit lui Suilem?

— Suilem n-are nevoie să-i reciţi poeme... a răspuns el sincer. Îi e de-ajuns să te vadă.

— Ceea ce mi-ai spus acum e de asemenea, într-un fel, un poem... a spus ea, apoi a adăugat susurând: De multe ori mă întreb de ce, dacă oamenii sunt atât de nefericiţi, iar noi ne mulţumim cu atât de puţin ca să fim fericiţi, se străduieşte Domnul să mă ia la El aşa de repede.

— Din gelozie.

Era o vale largă, poate albia pe unde curgea râul Niger înainte ca Timbuktu, răzbunătorul tăietor de lemne, să-i devieze cursul şi, fără să poată fi considerată o oază autentică, întrucât lipseau

palmierii, era acoperită de un strat gros de vegetaţie ce contrasta cu restul peisajului compus numai din dune înalte care păreau să o strângă într-o îmbrăţişare, ca pentru a o ascunde privirilor străine.

În mijlocul ei se înălţau o *jaima* peticită, o grădină apărată de un gard dărăpănat şi ghizdul unei fântâni lângă care se zărea o fetiţă aparent cufundată într-o conversaţie animată cu o păpuşă jegoasă din cârpe, în vreme ce, în faţa ei, un măgăruş stătea aşezat pe picioarele din spate, ca o persoană care ascultă cu atenţie.

Vreo treizeci de capre, patru dromaderi şi trei măgari păşteau bâzâiţi de tăuni, iar insectele au fost primele care au simţit prezenţa intrusului şi s-au grăbit să-şi completeze cu sânge de om meniul zilnic de sânge de animale.

Nici măcar un tip aşa de de tăbăcit precum era Omar el Khebir, obişnuit să supravieţuiască în cele mai dificile condiţii, nu s-a putut abţine să se întrebe cum putea cineva să aleagă un asemenea loc în care să-şi ducă viaţa.

A stat câteva minute să se gândească ce pericole l-ar fi putut pândi dacă se apropia mai mult, şi în cele din urmă a decis să strige, ca să îi atragă atenţia fetiţei.

Aceasta s-a uitat speriată la el, de parcă ar fi văzut o fantomă, a început să strige şi ea, şi aproape imediat a apărut la intrarea în *jaima* un negru uriaş, cu faţa desfigurată de o cicatrice lungă, şi acoperit doar cu o bucată de pânză în faţă, dar ţinând în mână o puşcă veche cu două ţevi care probabil era mai primejdioasă pentru cel care o folosea decât pentru cel ce se afla în bătaia ei.

Omar el Khebir a hotărât că nu e momentul să se bage într-o încăierare cu deznodământ nesigur, aşa că s-a aşezat şi a întins mâinile, aşteptând ca celălalt să se apropie.

— *Salam aleikum!*

— *Salam aleikum!*

— Vii cu gânduri paşnice?

— După cum se vede, de vreme ce ai putea să mă omori.

— Şi la ce mi-ar folosi să te omor? i-a răspuns celălalt nu fără oarecare logică. Unii susţin că strămoşilor mei le-ar fi plăcut carnea de om, dar a trecut mult timp de atunci şi a ta nu pare tocmai apetisantă.

— Am bani.

— S-ar putea ca strămoşii mei să fi fost canibali, dar hoţi n-au fost niciodată, l-a avertizat stăpânul *jaimei,* în vreme ce se aşeza alături de el. De unde vii?

Omar el Khebir a arătat cu degetul în spate.

— Din deşert.

— Totul în jurul nostru e deşert... i-a răspuns uriaşul. Dar din partea aia n-a venit nimeni niciodată.

— M-a prins o furtună şi mi-a murit cămila.

— Rareori se întâmplă ca în timpul unei furtuni să moară cămila înaintea călăreţului, dar cine sunt eu să-mi dau cu părerea! Cu ce te pot ajuta?

— Ai putea să-mi vinzi apă, capre şi un măgar.

— Apa e gratis, dar animalele mele nu sunt de vânzare.

Omar el Khebir a scos dintr-o tolbă un teanc gros de bani, pe care i-a îngropat pe jumătate în nisip.

— Îţi plătesc de douăzeci de ori mai mult decât fac.

Negrul a prins cu o mişcare rapidă un tăun care încerca să-l pişte şi l-a strivit între degetele enorme în vreme ce întreba:

— Şi ce să fac eu cu banii tăi aici?

— Aici, nimic... i-a răspuns celălalt firesc. Dar în orice alt loc pe care-l cunoşti ai putea să-ţi cumperi două sute de capre şi douăzeci de măgari.

— Păşunea asta nu e îndeajuns de mare pentru două sute de

capre şi douăzeci de măgari... a spus omul cu cicatricea înspăimântătoare, zâmbind încurcat. Ar muri de foame.

— În cazul ăsta ai putea să-ţi cumperi o *jaima* mai mare, o puşcă nouă, rochii frumoase pentru nevasta ta şi o păpuşă din acelea care vorbesc pentru fetiţă.

Interlocutorul lui a dat din cap de mai multe ori, semn că propunerea i se părea rezonabilă, şi după ce a mai prins un tăun, vădindu-şi încă o dată îndemânarea uimitoare, a comentat:

— Asta ar fi bine, deşi Kalia nu cred că ar vrea să schimbe păpuşa, pentru că şi-au petrecut toată viaţa împreună. Şi oricum, păpuşile care vorbesc o fac în franceză, pe care ea n-o înţelege.

— Poate că le-ar plăcea amândurora să aibă altă prietenă... a îndrăznit Omar el Khebir să spună, pe un ton egal. Şi dacă nu-i place, poate să o arunce în puţ.

— Asta n-ar fi bine, pentru că sunt foarte multe fetiţe care nu au păpuşi.

— Ceea ce-ai spus arată că eşti un om milos.

— Singurul lucru pe care-l arată e că nu obişnuiesc să arunc nimic... i-a răspuns celălalt, apoi a adăugat: De acord! S-ar putea să accept oferta dacă-mi spui pentru ce-ţi trebuie caprele şi măgarul, când de-aici încolo n-o să găseşti decât nisip.

— Ca să merg la Kidal. Ştii pe unde e?

Negrul a făcut un gest vag, în semn că nu era prea sigur.

— Cred că în direcţia aia, dar foarte departe, a spus, apoi a ezitat înainte de-a întreba: Nu ţi-ar fi mai de folos o cămilă? *Mehari*[18]*-ul* alb e magnific şi ar suporta o călătorie lungă.

Cel care stătea alături de el a negat vehement:

---

[18] Dromader domesticit, folosit în Africa pentru călătorii rapide (în ar., în orig.).

— Un om călare pe un *mehari* alb magnific atrage atenţia, şi nu sunt toţi aşa de cinstiţi ca tine. În schimb, un biet păstor care mână nişte capre costelive nu trezeşte instinctele josnice din oameni.

— Caprele mele nu sunt costelive, a protestat stăpânul lor.

— O să fie când o să ajungem la Kidal.

— Asta e cât se poate de adevărat. O să ajungă acolo într-un hal fără de hal... a spus, apoi a tăcut un moment, după care a adăugat cu scepticism: Asta dacă ajung. Kaliei i-ar părea foarte rău de ele, pentru că a fost de faţă când s-au născut şi îi place să le domesticească. Ştie să se poarte cu animalele, şi uneori cred că le şi înţelege.

— Vrei să spui că accepţi oferta mea?

— Cu o condiţie.

— Care?

— Să mărturiseşti că în realitate eşti un proscris şi îţi imaginezi că ţi-ar fi mult mai uşor să te strecori trecând drept un păstor sărman de capre decât un bandit bogat.

— Pari a fi un negru foarte înţelept, mai ales dacă ţinem cont că trăieşti într-un asemenea loc, a spus Omar el Khebir cu evidentă ironie.

— Trăiesc într-un asemenea loc tocmai pentru că sunt un negru foarte înţelept, a precizat celălalt. Aici, singurii care te deranjează preţ de trei luni pe an sunt tăunii. În alte părţi, oamenii te deranjează tot timpul anului. A arătat cu bărbia spre banii care continuau să stea pe jumătate îngropaţi în nisip şi a adăugat: Dacă-mi spui de cine fugi, îţi aduc apa, măgarul şi caprele.

Omar el Khebir a rămas tăcut o vreme înainte de a răspunde, s-a mirat din nou de îndemânarea cu care prindea interlocutorul său insectele, a încercat să scornească o minciună acceptabilă, dar la urmă a hotărât că nu merită efortul.

— Fug de tuaregi, care mă acuză că am comis toate crimele din lume, aşa că au pus un preţ pe capul meu.

— Eu nu sunt tuareg.

— Ştiu, dar mai sunt şi membrii câtorva triburi care vor să mă omoare, şi recunosc că au şi de ce.

— De asta sunt sigur, dar în ce mă priveşte eşti doar un călător, pentru că până acum te-ai purtat foarte corect...

— Dovedeşti că eşti un om drept.

Uriaşul s-a ridicat în picioare, apoi şi-a luat arma şi banii, în timp ce comenta amuzat:

— În decurs de câteva minute mi-ai spus că sunt cinstit, milos, deştept şi drept. Mă duc să-ţi aduc animalele înainte să începi să mă vezi şi frumos...

14

Nigerul s-a confruntat cu nenumărate atacuri teroriste, dar niciodată cu atentate ca cele care au luat viaţa a douăzeci şi doi de militari dintr-o cazarmă din Agadez şi a unui angajat al multinaţionalei franceze ce exploata mina de uraniu din Arlit. S-au înregistrat de asemenea mai bine de şaizeci de răniţi.

Dubla explozie a maşinilor capcană la Agadez şi Arlit, urmată de un schimb de focuri în care au murit trei atacatori, a fost revendicată de gruparea extremistă care sechestrase în sud-vestul Algeriei doi voluntari spanioli şi o italiancă. După câteva ore, jihadiştii au anunţat că supervizaseră atacurile îndreptate împotriva duşmanilor islamului din Tanger, iar preşedintele francez a reacţionat, promiţând să apere interesele ţării sale şi să coopereze cu Nigerul în lupta contra terorismului.

Parisul de-abia dacă are interese în Mali, unde a intervenit militar, dar cu siguranţă are în Niger, unde exploatează principalele mine de uraniu. Din minele nigeriene se extrage în prezent opt la sută din producţia mondială de uraniu, dar când cea de la Imuraren va funcţiona la capacitate maximă, va ocupa locul al doilea între producătorii mondiali.

Franţa este ţara cea mai nuclearizată din lume, şi tot uraniul pe care îl consumă provine din Niger, în consecinţă, după ce au fost sechestraţi şapte angajaţi, şi-a întărit dispozitivul de securitate în zonă; însă, patru luni mai târziu, alţi doi francezi capturaţi de terorişti au fost asasinaţi când forţele speciale ale ţării lor au încercat să-i elibereze.

Parisul desfăşoară în prezent Operaţiunea Serval, menită să-i

expulzeze pe jihadişti din nordul Maliului, şi de asemenea a trimis soldaţi din forţele speciale cu misiunea de a proteja uraniul din Niger. În ciuda acestor măsuri de prevedere, teroriştii au reuşit să comită un alt atac, soldat numai cu victime nigeriene. Conform primelor cercetări, jihadiştii au intrat în Niger prin Mali.

Gacel Mugtar a pus ziarul la loc pe masă şi s-a uitat din nou la Suilem Balade, care îi aştepta reacţia, cu ceaşca lui de cafea-cicoare în mână.

— Şi ce vrei să-ţi spun?... l-a întrebat. Concluzia e că noi le rezolvăm treburile murdare francezilor.

— Ca de obicei... a recunoscut scriitorul. Francezii au ştiut să convingă ţările din jurul lor să nu folosească energia nucleară, susţinând că e foarte periculoasă, în timp ce ei construiesc neîncetat centrală după centrală, şi cu fiecare dintre ele se apropie tot mai mult de frontiere. Fac o afacere nemaipomenită vânzând energie, şi e clar că dacă una dintre centralele astea face explozie, radiaţiile o să-i afecteze şi pe vecinii lor.

— Crezi că guvernele ţărilor învecinate sunt cretine? — În unele cazuri, da, iar în altele s-au lăsat mituite, asta nu mai ştiu... i-a răspuns celălalt cu asprime.

Suntem băgaţi într-un război blestemat în care se înfruntă interese economice, politice şi religioase, şi e clar că loviturile ne vin din toate părţile.

Dezvăluirile despre interesele Franţei în regiune l-au făcut pe Gacel să se gândească din nou la cât de iraţional era tot ce se întâmpla şi la crimele aparent inutile pe care era obligat să le comită.

După cum vedea el lucrurile, cei pe care îi executase meritau să moară, dar se tot întreba de ce trebuia să fie pus un amărât de camionagiu să facă dreptate. Simplul fapt că se născuse tuareg

începea să nu i se mai pară un motiv suficient, şi i-a mărturisit asta răbdătoarei şi înţelegătoarei Ghalia Mendala, când a găsit-o din nou singură.

— Facem parte din rase diferite, iar tuaregii şi songhaii nu s-au înţeles întotdeauna bine. Vreau să zic că eu sunt poate ultimul om din lume care te-ar putea sfătui, a spus ea. Dar dacă, din ce mi-ai povestit, ai de ales între viaţa ta şi cea a unor mercenari împuţiţi, îmi închipui că nu ai nicio vină. Mai mult chiar... a adăugat cu un zâmbet abia schiţat, nevinovaţii pe care i-ar fi omorât canaliile astea îţi vor rămâne îndatoraţi pe veci.

— Şi cine ştie asta?

— Allah.

Gacel Mugtar s-a gândit la ce i-a spus femeia aceea excepţională, s-a minunat încă o dată de frumuseţea şi de inteligenţa ei, apoi a zis:

— Poate o să ţi se pară cumplit ce-o să-ţi spun, dar uneori cred că boala a creat între tine şi Suilem nişte legături atât de strânse, cum n-ar fi putut crea nici naşterea a şase copii.

— S-ar putea... a recunoscut ea. Sunt nişte legături minunate, dar ce-o să se întâmple în ziua când Suilem n-o să mai aibă cui să-i citească din *O mie şi una de nopţi?*

— Cred că o să citească în continuare cu glas tare, ştiind că oriunde ai fi îl asculţi.

A ieşit din încăpere incapabil să suporte lacrimile care ameninţau să inunde ochii aceia negri fascinanţi şi asta l-a liniştit, dar mai ales l-a liniştit faptul că pe hol a dat de bizarul Ameney, care l-a salutat cu afecţiune sinceră, trăgându-l de barbă cu amândouă mâinile.

— Ce mai face tuaregul meu favorit? a exclamat el bucuros.

— Mai bine acum, că-mi văd pilotul favorit.

— Câţi ticăloşi ai omorât în absenţa mea?

— Doar unul.

— Puţin, ţinând cont cât sunt de mulţi... i-a spus celălalt cu dezinvoltură. În ritmul ăsta nu rezolvăm nimic.

Se vedea că e fericit şi exuberant, pentru că o şedere lungă şi foarte activă la Tombuc-Fotbal Club părea să fi avut puterea de a-l scăpa de unele dintre multele sale manii, cu toate că, în seara aceea, când s-au văzut cu scriitorul, atitudinea lui s-a schimbat imediat.

— Am adus ulei, zahăr, orez, ceai şi cafea, dar n-am reuşit să fac rost de prea multe medicamente, s-a scuzat. Dar sunt autentice, pentru că mi le-au procurat înşişi „onorabilii contrabandişti", cu care am relaţii excelente.

— În schimbul căror servicii?...

— Am mai zburat de câteva ori pentru ei.

— Asta nu mi-ai spus... i-a reproşat Gacel Mugtar.

— Mi-ar trebui luni întregi să-ţi povestesc toată viaţa mea, i-a răspuns zeflemitor negrul. Important e că mă consideră unul de-a lor şi, cum sunt foarte stricţi când e vorba să-şi vândă mărfurile, mi-au spus ceva ce m-a pus pe gânduri.

— Crezi că fac minuni?... a întrebat tuaregul surprins.

— Lasă-te de cioace, că asta e o chestie foarte serioasă, a bolborosit celălalt. Săptămâna trecută li s-a părut ciudat că au primit o comandă mare din partea unei organizaţii umanitare.

— Au sosit mai multe, a precizat scriitorul. Şi, din câte aud, fac o treabă minunată în taberele de refugiaţi...

— Ştiu... a spus pilotul. Dar logic ar fi ca o organizaţie umanitară să dispună de propriile provizii de medicamente, şi să nu fie nevoită să recurgă la contrabandă, aşa că prietenii mei, temându-se că ar putea fi vorba de o capcană, au luat legătura cu furnizorii lor obişnuiţi...

A făcut o pauză cu scopul de a le stârni celor ce-l ascultau interesul, până ce în sfârşit unul dintre ei l-a îndemnat să continue:

— Şi?...

— Şi i-au asigurat că organizaţia aceea umanitară e de fapt condusă de egipteni simpatizanţi ai Fraţilor Musulmani, şi se ştie că pe aceştia îi finanţează emiri fundamentalişti din Golful Persic.

— Nu mă surprinde, s-a văzut obligat să recunoască Suilem Balade. Banii din petrol servesc la fel de bine pentru a cumpăra iahturi, curve şi echipe de fotbal, cât şi pentru a finanţa jihadul islamic. Din când în când, recrutează voluntari care nici măcar nu ştiu pentru cine fac treabă, aşa încât unii sfârşesc prin a-şi plăti cu viaţa bunele intenţii. Fanatici împuţiţi!...

— Fanatici şi împuţiţi cât cuprinde, dar nu ne foloseşte la nimic să pierdem vremea insultându-i... a spus Ameney neliniştit. Important e că o să plece un convoi din Timbuktu spre taberele de refugiaţi din nord şi, dacă nu mă-nşel, o parte din încărcătură o să cadă în mâinile lui Sad al Mani.

— Cu medicamente sau fără medicamente?... s-a interesat Suilem Balade.

— Cu medicamente, pentru că prietenii mei le-au vândut lor, bănuind că dacă le-au cumpărat pentru uz personal, n-or fi atât de proşti cât să le falsifice. De aceea n-au putut să-mi dea mie mai mult.

— Ai văzut camioanele alea? a întrebat Gacel, care în faţa gestului mut de aprobare a adăugat: Câte sunt?

— Cinci Mercedesuri Benz enorme încărcate cu făină, mei, ulei şi orez, şi două furgonete tip ambulanţă foarte bine echipate.

— Echipamentul ăsta include şi instrumentar odontologic? s-a grăbit să întrebe Suilem Balade.

Pilotul somalez s-a uitat la el perplex, apoi i-a răspuns ridicând

din umeri:

— Habar n-am!...

— Păi ar fi foarte important să afli.

— De ce?...

Scriitorul i-a explicat ce ştia în legătură cu problemele stomatologice ale lui Sad al Mani, iar reacţia somalezului n-a fost foarte diferită de cea pe care o avusese tuaregul cu câteva zile în urmă.

— Pare ridicol.

— Sunt întru totul de acord, dar o infecţie în gură poate să te facă să înnebuneşti până la urmă şi, dacă Sad al Mani nu îndrăzneşte să iasă din ascunzătoarea lui, logic e să-i trimită pe cineva care să-i rezolve problema cu măselele.

— Îmi imaginez că aşa aş face şi eu... a recunoscut Ameney fără nicio reţinere. Când ai un motiv pentru care nu te poţi duce la doctor, doctorul e cel care trebuie să vină la tine acasă.

— Şi să nu fii prins şi spânzurat sunt motive foarte întemeiate, a recunoscut Suilem Balade la rândul său. Prietenii tăi din Timbuktu ar putea să se intereseze dacă vreuna dintre furgonetele astea transportă material odontologic?

— Bănuiesc că da.

— Şi dacă între specialiştii trimişi e şi vreun dentist?

— Bănuiesc că şi asta.

Cu toate acestea, nu prevăzătorii prieteni contrabandişti din Timbuktu ai lui Ameney, ci destrăbălatele lui prietene de la Tombuc-Fotbal Club au fost cele care i-au confirmat că în ultimele zile le vizitaseră numeroşi clienţi generoşi, „nu obişnuiţi de-ai casei”, printre care şi o grămadă de militari din forţele de intervenţie, funcţionari ai diverselor ambasade care veniseră să încheie acorduri de pace între grupurile aflate în conflict, şi chiar

membri ai organizaţiilor umanitare care ştiau că vor fi nevoiţi să suporte o abstinenţă prelungită începând din clipa în care vor intra în deşert.

Una dintre fete a spus că îşi petrecuse două nopţi cu un egiptean foarte pedant şi spilcuit, care a sfătuit-o cum să-şi îngrijească dantura şi cum să se ferească de infecţii după ce practică sexul oral, cu toate că i-a fost imposibil să-şi dea seama dacă era militar sau civil, căci şi-l amintea doar în pielea goală.

Ideea de a călători pe un măgar, însoţit de zece capre, cu intenţia de a trece drept un umil păstor pentru ca nimeni să nu-l asocieze cu grupul mercenarilor care-i masacraseră pe senaudiţi a dat rezultate până în clipa când caprele au început să nu mai fie de acord.

Omar el Khebir era obişnuit ca ordinele să-i fie ascultate imediat, dar acum nu îl urmau credinciosul Yusuf sau răposaţii Tufeili sau Almalarik, ci nişte animale îndărătnice, care cum vedeau un arbust, cum fugeau spre el, iar strigătele şi ameninţările lui erau inutile, mai ales că treceau aproape numai prin zone în care nu se găsea nici măcar o amărâtă de piatră cu care să arunci în ele.

Imaginea bucolică a unui om voinic, răbdător şi cu pielea tăbăcită care, fără vreun alt ajutor în afară de toiagul, fluierăturile şi câinii lui bine dresaţi, avea grijă de turmele care păşteau pe păşunile verzi de pe un munte acoperit de ceaţă nu se asemăna deloc cu cea a beduinului asudat şi obosit ale cărui animale se tot împrăştiau care încotro, sperând să găsească vreo tufă prăpădită pe care s-o mănânce.

Pe coclaurile acelea pierdute prin nord-estul Maliului, o capră are nevoie de o suprafaţă de o mie de ori mai mare ca să facă rost de hrană decât în orice altă regiune din Europa şi, dacă intrau în

marea de dune care îi înconjurau, chiar de zece mii de ori mai mare.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, nu exista nici urmă de vreun pârâu, nicio fântână, baltă sau izvor cale de kilometri întregi în jur.

În primele zile, atât Omar el Khebir cât şi animalele îşi potoleau setea cu lapte de capră amestecat cu câţiva pumni de mei, dar curând s-a dovedit că, oriunde s-ar fi aflat Kidal, părea cu fiecare zi tot mai departe, căci de fapt nu înaintau într-o direcţie precisă, ci umblau aiurea în căutarea unor fire de iarbă.

Era ca şi cum un plan de bătaie inteligent conceput de un general s-ar fi soldat cu un eşec categoric, din pricina totalei indiscipline a trupei aflate sub comanda sa. Drept răspuns la blestemele lui primea behăituri şi răgete, aşa că la un moment dat şi-a dat seama că, dacă punea la socoteală apa şi energia pe care le consuma urmărind animalele acelea împuţite, de unul singur ar fi putut ajunge chiar şi la Roma.

În a patra zi, acceptându-şi eşecul total în postura de păstor improvizat, şi-a lăsat în plata Domnului turma neastâmpărată pe care dezertarea lui nu părea s-o intereseze nici cât negru sub unghie, şi a continuat drumul călare pe măgar, până ce şi acesta a început să dea semne de oboseală. Era cât pe ce să-l abandoneze şi pe el când, urcând un dâmb, a zărit la orizont ceea ce părea a fi o limbă de teren care se pierdea în depărtare.

Asta şi era şi, când s-a apropiat şi a cercetat cât nisip se strânsese în urmele de roţi din zonă, a dedus că în urmă cu vreo săptămână trecuse pe acolo un anumit tip de vehicul greu.

S-a aşezat să se gândească în ce direcţie s-o ia şi a rămas surprins să vadă cum măgarul se aşază alături de el.

Logic ar fi fost să plece să-şi caute de mâncare, să rămână liniştit

în picioare sau chiar să se întindă şi să se odihnească, dar el se aşezase în fund, sprijinindu-se pe picioarele din faţă şi privind înainte de parcă se gândea şi el la situaţia dificilă în care se aflau.

S-a întors să se uite la el, şi animalul n-a făcut decât să scoată un răget scurt, arătându-i limba foarte uscată.

— Asta-i culmea! a exclamat. Am făcut mii de kilometri prin deşert şi acum vii să-mi sufli în nas cu respiraţia ta puturoasă. Ce naţie de lighioană eşti?

Şi-a amintit atunci de scena în care fetiţa de lângă fântână vorbea cu păpuşa ei în vreme ce măgarul o asculta aşezat în acelaşi fel, aşa că s-a gândit că s-ar putea să fie vorba de acelaşi măgar sau poate, după cum spunea taică-său, copila chiar avea darul de a dresa animalele.

Oricum ar fi fost, adevărul e că scena era cumva pitorească aşa că, atunci când a zărit penisul enorm al însoţitorului său, Omar el Khebir nu s-a putut abţine să izbucnească în râs.

— Îmi închipui că n-o să-ţi treacă prin cap să mă violezi, a spus. Asta mi-ar mai lipsi!

Măgarul i-a mai arătat o dată limba aspră, iar el, deşi ştia că trebuie să-şi drămuiască apa, i-a vărsat un pic în gură în timp ce bombănea:

— Ia şi bea, dar nu te obişnui. Şi, dacă ai instincte adevărate de măgar, ar trebui să hotărăşti dacă trebuie s-o luăm spre nord sau spre sud.

De parcă ar fi înţeles, sau de parcă ar fi vrut să facă paradă de faimoasa pricepere a celor din specia lui în a găsi drumul cel mai scurt, animalul s-a ridicat în picioare şi a luat-o spre nord pe urmele lăsate de maşini.

Omar el Khebir l-a urmat ridicând din umeri, şi astfel au mers fără grabă până la apusul soarelui, când măgarul a hotărât să se

întindă cât era de lung, vrând parcă să spună că ziua lui de muncă s-a terminat.

A încercat să-l oblige să se ridice, dar a fost inutil, şi, după ce s-a întunecat, şi-a dat seama că animalul neascultător avea dreptate, căci dacă nu puteau să vadă erau în pericol să se îndepărteze de pistă şi să se piardă din nou.

S-a hotărât să se întindă alături de el în timp ce bombănea:

— Până la urmă, s-ar zice că eu sunt mai măgar decât tine.

Spre dimineaţă, ca de obicei, frigul s-a înteţit, aşa că s-a trezit tremurând şi s-a speriat că animalul nu era lângă el, dar când au apărut primele raze de lumină l-a văzut lingând foarte concentrat roua de pe o grămadă de pietre şi, după câteva minute, rămânând nemişcat, cu urechile ciulite şi privirea fixă în direcţia din care veniseră.

Norul de praf şi zgomotul unui motor i-au confirmat îndată că se apropia o maşină, şi când a văzut că era vorba despre un camion din acelea enorme care traversau de obicei deşertul încărcate cu baloturi şi pasageri, Omar el Khebir şi-a îngropat puşca în nisip, şi-a chemat măgarul şi l-a obligat să se aşeze alături de el.

Împreună compuneau o imagine cu adevărat surprinzătoare şi hazlie şi, după cincisprezece minute, când maşina ce se bălăbănea într-o parte şi-n alta s-a oprit lângă el, pasagerii râdeau în hohote, iar unul dintre ei s-a hotărât să-l întrebe:

— Din ce trib sunteţi?

— Măi vere!... a răspuns el cu neruşinare. Chiar nu-ţi mai aduci aminte de noi? Am copilărit împreună, deşi ne-am schimbat mult. Tu în rău.

Şoferul se dăduse jos din maşină să-şi dezmorţească oasele, socotind că sosise momentul să ia o binemeritată pauză.

— Ce faci aici? l-a întrebat.

— Aş putea să-ţi răspund că mă ocup cu dirijatul circulaţiei, dar adevărul e că îmi duceam caprele să căutăm alte păşuni şi m-am rătăcit. Seceta asta blestemată distruge tot. Unde mergeţi?

Celălalt a arătat în faţă:

— La Kidal.

— Şi cât mai e până acolo?

— Vreo opt ore de mers... i-a răspuns apoi a făcut o scurtă pauză şi a adăugat, de parcă ar fi fost ceva de care trebuia să ţină cont mereu: Dacă avem noroc.

Câţiva pasageri au profitat de ocazie să se dea jos să-şi facă nevoile sau să-şi dezmorţească picioarele, ba unii chiar s-au apropiat să se uite mai bine la măgarul care nu se clintise din poziţia aceea, de parcă şi-ar fi dat seama de importanţa sa.

Un băieţel a adus un pumn de mei, pe care i l-a dat să-l mănânce din căuşul palmei în timp ce întreba:

— Cum l-ai învăţat să stea aşa?

— Nu l-am învăţat, a răspuns el. Acum vin aşa din fabrică... În faţa nedumeririi băieţelului, Omar el Khebir a adăugat, făcându-i cu ochiul: Nu ştiu, fiule; ştiu doar că e foarte deştept. S-a întors din nou spre şofer, căruia i-a arătat două bancnote mototolite şi câteva monede: Ajunge ca să ne luaţi până la Kidal?... E tot ce am.

Cel întrebat a numărat banii şi a dat din cap, deşi nu foarte convins.

— Cum am făcut deja mai mult de jumătate din drum, o să-mi plăteşti doar jumătate de bilet, dar te avertizez că biletul pentru măgar o să te coste ceva mai mult decât face. Aproape nimeni nu mai cumpără măgari.

— Păi foarte rău, că dac-ar face din ei politicieni ar avea o grămadă de avantaje. Avem dreptul la apă?

— O jumătate de găleată de fiecare, dar grăbeşte-te, că pierdem

vremea.

Mai mulţi pasageri i-au dat o mână de ajutor să urce măgarul în camion şi, după vreo zece minute de mers, un pasager care moţăia între nişte saci l-a atins pe umăr pe Omar el Khebir şi i-a spus în şoaptă şi fără să se uite la el:

— Văd că acum ţi-ai făcut alţi prieteni.

Recunoscându-i vocea, acesta a răspuns pe acelaşi ton:

— Ticălos blestemat!... Cum ai ajuns pân-aici?

— La fel ca tine, doar că fără măgar.

15

De multă vreme nu mai avusese loc o nuntă cu atâta fast şi atâţia invitaţi importanţi, căci mirele era băiatul proprietarului celor mai mari zăcăminte de natron din ţară, iar dacă s-ar fi înşirat cămilele tatălui miresei una după alta, s-ar fi pierdut în zare.

Natronul se extrăgea în plăci mari pe care chiar cămilele acelea le transportau la sute de kilometri distanţă, ceea ce însemna că succesul în afaceri al tatălui miresei depindea de succesul în afaceri al tatălui mirelui.

Şi invers.

Vechii egipteni numeau natronul „sarea zeilor”, întrucât era absolut necesar pentru mumificarea morţilor; în vechile legende se povesteşte cum un faraon a poruncit ca de la zăcămintele din Mali să pornească şase sute de cămile încărcate cu plăci mari, pe care după un drum de cinci luni să le îmbarce în Sudan, pentru ca Tatăl Nil să le conducă până în Valea Regilor.

Acum, după mii de ani şi cu cele două familii unite, întreaga afacere rămânea în familie, iar fiul cel mare devenea unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară.

Locul ales pentru acea sărbătoare cu nenumăraţi invitaţi a fost o mică oază în care s-au ridicat aproape o sută de *jaima* de diferite culori şi cu diverse modele, în funcţie de triburile din care făceau parte oaspeţii, iar pe marginea lagunei s-a instalat o scenă pe care muzicanţii, dansatorii, iluzioniştii, povestitorii şi poeţii să se întreacă toată ziua şi o parte din noapte.

Cum mirii voiau ca ceremonia să se facă după obiceiurile străvechi, s-a interzis prezenţa vehiculelor cu motor, care trebuia să

fie parcate la vreo doi kilometri, sub nişte corturi mari şi înclinate cu mare iscusinţă, ca să le apere nu numai de soare, ci mai cu seamă de un vânt care în zona aceea sufla din nord-est purtând grăunţe fine de nisip, ce altfel ar fi intrat în motoare şi în angrenaje.

Nu erau permise nici radiourile cu tranzistor, computerele sau telefoanele mobile, iar iluminatul nocturn se făcea cu făclii, focuri de lemn aromatic şi lămpi cu uleiuri parfumate.

Cine hotăra să accepte invitaţia, cu a cărei redactare fusese însărcinat Suilem Balade, care se pricepea de minune să nu rănească sentimentele sau sensibilităţile nimănui, ştia dinainte că trebuie să vină călare pe dromaderi înşeuaţi care îi aşteptau la locul unde aveau să-şi lase vehiculele, îmbrăcaţi cu haine de ceremonie conform rangului fiecăruia, fără arme, fără să consume droguri şi fără să vorbească de politică sau religie câte zile dura fastuoasa petrecere.

Datorită influenţei pe care o aveau şi a unei sume generoase de bani împărţită cui trebuia, cele două familii reuşiseră ca atât activiştii din Azawar, cât şi guvernul central, trupele de intervenţie şi fundamentaliştii islamici să accepte un armistiţiu, argumentând că sunt împrejurări în care înţelegerea, pacea şi dragostea trebuie să fie mai presus de politică, ură şi violenţă.

Aşa cum poruncea tradiţia, ceremonia fusese oficiată într-o moschee din Kidal de către un imam prieten cu cele două familii, onorabilul şi generosul marabu Songo Babangasi, dar fără ca mirii să fie prezenţi întrucât, cu toate că vremurile se schimbaseră şi îşi aleseseră ei înşişi perechea, beduinilor le plăcea să păstreze aparenţele, chiar dacă doar în semn de respect faţă de cei mai în vârstă.

Cum părinţii îi învăţaseră să supravieţuiască în condiţii aşa de ostile precum cele din deşert, prima lor obligaţie era să le

mulţumească, şi cel mai bun mod de a o face era să recunoască faptul că atâta vreme cât deşertul acela nu avea să se schimbe, ba chiar dădea semne că se va extinde, şi nu că va deveni mai fertil, singura moştenire de care trebuia să ţină cont era experienţa valoroasă pe care le-o transmiseseră părinţii lor.

Conform ritualului, mireasa şi prietena ei cea mai bună ocupau o mică *jaima* pe care o strângeau în fiecare dimineaţă, ca să o monteze din nou, făcând-o mai mare şi mai comodă, prin care demonstrau că ştiu să facă muncile unei femei nomade şi au convingerea că viaţa în doi va fi aşa de prosperă şi de fericită, încât de fiecare dată vor avea nevoie de mai mult spaţiu pentru tot mai mulţi copii.

La rândul lor, bunicile mirilor se ocupau cu anevoioasa îndeletnicire de a-i alunga pe temuţii *gri-gri,* spiritele rele veşnic invidioase pe fericirea oamenilor şi pentru care o nuntă era locul cel mai potrivit să îşi pună în practică intenţiile perfide.

Iscusiţii artizani saharieni au modelat nenumărate amulete din argint, cu scopul de a le îndepărta de oază pe aceste creaturi nedorite din infern, despre care se spunea că în atari ocazii sunt capabile să facă bărbaţii impotenţi şi femeile frigide.

Iar o noapte a nunţii în care cei doi nu se bucură din plin unul de celălalt prevesteşte un viitor sumbru, nu doar pentru ei, ci şi pentru urmaşi.

La urma urmei, aceşti *gri-gri* erau doar rodul imaginaţiei, şi bătrânele ştiau că imaginaţia poate să ne joace renghiuri în cele mai nepotrivite momente.

Preţioasele amulete şi efortul bătrânelor avuseseră fără îndoială un efect benefic extraordinar, căci în a treia zi, în oază totul era încă râset şi veselie, astfel că, atâta vreme cât cerul a fost luminat, invitaţii s-au distrat în întreceri pe cămile, înfruntări ce stârneau

nori de praf şi meciuri de fotbal în care tinerii jucători din clubul al cărui proprietar era tatăl mirelui făceau paradă de talentul lor cu mingea chiar şi pe nisip.

La căderea nopţii şi după ce invitaţii s-au delectat cu un apus de soare fascinant, cu cerul brăzdat de stoluri întregi de păsări migratoare care se îndreptau spre nord, s-au aprins focurile şi, după o cină pantagruelică, în care mieii, iezii, iepurii şi puii s-au fript în văzul invitaţilor, majoritatea invitaţilor s-au aşezat comod în faţa scenei, aşteptând nerăbdători recitalul unui poet celebru, ce venise tocmai de la Meca, leagănul Profetului.

La început au apărut pe scenă magi, umorişti, muzicanţi şi balerini, apoi s-a luat o pauză în decursul căreia s-au servit fel şi fel de dulciuri şi, în cele din urmă, bărbatul care se bucura de imensa onoare de a se fi născut în umbra Kaabei în Oraşul Sfânt a început să cânte faptele minunate ale celui mai nobil şi mai glorios dintre regii săi:

Călare pe cămile călare pe-armăsari, iviţi ca din neant, fără nimic în mână, aşa s-au arătat.

Cu credinţa drept spadă, cu verdele stindard şi privirea curată, aşa s-au arătat.

De unde-au apărut? Din negurile vremii, din tristul lor măcel, din moarte şi durere.

Şi merg pe-acelaşi drum către-nzecită moarte şi durere, căci nici treizeci nu sunt şi ceilalţi mult mai mulţi.

Ai turcilor galbeni pe trădător l-au cumpărat, ai turcilor galbeni şi tunuri au plătit, dar aurul turcesc nu cumpără iubirea, căci în Arabia toţi pe domnul lor iubesc.

Pe Gacel Mugtar îl încânta epopeea aceea, dar mereu se întrebase cum a fost posibil ca în mai puţin peste un secol să se fi pierdut spiritul acelui om, care nu numai că vădise o inteligenţă

incredibilă, dar demonstrase şi că iubeşte profund libertatea, pacea şi dreptatea.

Era tatăl a în jur de o sută de copii, iar aceştia au zămislit la rându-le o pleiadă de „prinţi” parazitari, care risipeau fără rost uriaşele bogăţii obţinute de pe urma petrolului, în timp ce impuneau în ţara eroicului lor străbunic un regim dictatorial feroce, fără să ţină cont de moştenirea acelui strămoş excepţional căruia îi datorau totul.

Fioroşi sunt turcii şi crud aliatul lor, dar ei nu se-nspăimântă deşi duşmanii-s prea mulţi.

Cu verdele stindard şi credinţa-n loc de spadă, aşa pleacă Saud pe albu-i armăsar.

Vine să recucerească împărăţia furată, vine să redobândească onoarea pătată.

Şi-ajunge aşa Saud pe albu-i armăsar, turcii nu-l iau în seamă fiindcă sunt mult prea mulţi.

Însă Saud aleargă pe albu-i armăsar, fiindcă nicicând vrăjmaşii nu vor fi foarte mulţi.

După părerea lui Gacel, Saud al Arabiei merita să fi fost tuareg şi, cu toate că prin venele lui nu cursese vreodată sângele Poporului Vălului, al Lăncii şi al Spadei, era evident că aveau acelaşi fel de a vedea lumea, anume prin prisma austerităţii şi a frăţietăţii impuse de faptul că se născuseră într-un mediu extrem de ostil. Poporul tuareg a fost singurul capabil să rămână veacuri de-a rândul legat de nisipuri, şi s-a comportat ca sămânţa de *acheb*[19], ce refuză să crească în câmpuri cultivate sau lângă un puţ,

---

[19] Vegetaţie efemeră (mai ales graminee) care răsare spontan în deşertul saharian după o ploaie torenţială, în urma unei perioade îndelungate de secetă (în ar., în orig.).

dar când începe să plouă se trezeşte brusc la viaţă şi acoperă tot spaţiul din jur cu verdele ei, transformând un peisaj arid în cel mai frumos din lume, şi înfloreşte doar preţ de câteva zile, ca apoi să se cufunde iar într-un nou şi lung somn, până la următoarea ploaie torenţială, care ar putea să cadă şi peste cincisprezece ani.

Acel luptător legendar, înalt de aproape doi metri, care de pe vremea când era doar un băieţandru s-a ambiţionat să recupereze tronul care-i fusese luat cu forţa tatălui său, merita cu adevărat să se fi născut tuareg, pentru că fusese în stare să se înfrunte cu atotputernicul Imperiu Otoman şi chiar cu clericii, ce încercau să-şi impună ideile fundamentaliste şi rigide.

Cu toate acestea, frumoasa lui moştenire se topise într-o mare de aur negru.

Era istoria unui personaj despre care preşedintele Roosevelt a spus că a fost conducătorul cel mai inteligent din câţi a cunoscut o eră atât de lungă, aşa că, ştiind cât de mult se întindea poemul ce-i cânta isprăvile, Gacel Mugtar şi-a spus că acela era momentul să se strecoare, prefăcându-se că vrea să meargă la closet, şi să se piardă pe o potecă între dune, fără să-i observe cineva absenţa.

Elegantul, dichisitul şi pomădatul egiptean care făcea drumul acela de două ori pe zi pretextând că trebuie să-şi pornească maşina, căci altfel i se descărca bateria, se bucura în momentul acela de petrecere şi spera că o să se distreze toată noaptea în compania exuberantei matroane senegaleze ce stătea lângă el.

Singurul lucru pe care îl avea la el tuaregul era vizorul cu infraroşu pe care-l ataşa la luneta puştii sale şi, când a considerat că se află la o distanţă adecvată, s-a întins cât era de lung în vârful unei movile, ca să se uite spre locul unde erau parcate vehiculele. Încă o dată a trebuit să apeleze la infinita sa răbdare, întrucât nu era tocmai uşor să localizeze maşina care-l interesa, şi cu atât mai

puţin locul unde stăteau santinelele ce supravegheau parcarea.

Şi-a fixat în minte fiecare detaliu al locului, calculând că mai are încă mult timp la dispoziţie, aşa că a decis să facă un ocol, apropiindu-se prin spate, dar oprindu-se din când în când, prevăzător, ca să verifice dacă n-a intervenit nimic.

Când s-a aflat în spatele prelatei ce o apăra de vânt, a dat la o parte cu grijă piatra care o ţinea locului, s-a strecurat de partea cealaltă şi s-a felicitat văzând că a calculat bine, căci la circa zece metri în stânga lui era parcată furgoneta pe care o căuta.

Era încuiată, deşi geamurile de la ferestrele cu zăbrele din spate erau deschise pentru a lăsa aerul să circule, aşa că s-a uitat pe furiş înăuntru şi a văzut un bărbat dormind pe un pat înalt.

S-a aşezat să aştepte.

La fel ca în celelalte două nopţi, la douăsprezece fix au început focurile de artificii care marcau punctul final al activităţilor din ziua respectivă şi, aşa cum şi-a închipuit, santinelele s-au întors să le vadă.

A învelit o piatră în turban, a spart cu ea un geam din faţă, a băgat mâna, a deschis portiera şi, deşi omul din pat continua să doarmă, l-a lovit în cap cu aceeaşi piatră.

Ani în şir îşi câştigase pâinea lucrând ca şofer, şi dobândise experienţă în tot ce era legat de mecanică aşa că, ştiind că spectacolul avea să mai continue vreo zece minute, a căutat fără grabă firele cu care se pornea motorul, care abia dacă a scos un zumzet uşor.

Cascade de lumini colorate împodobeau cerul în depărtare, zgomotul artificiilor se auzea cu putere şi oamenii de pază continuau să privească fascinaţi spectacolul, neobişnuit prin locurile acelea pustii, aşa că niciunul n-a sesizat că, în spatele lor, o furgonetă cu farurile stinse s-a pus în mişcare, a întors pe loc şi s-a

pierdut în depărtare.

Au ajuns la Kidal pe înserat, iar Omar el Khebir tocmai dădea să o ia pe una din străduţe când cineva l-a strigat:

— Hei, prietene!... Ţi-ai uitat măgarul!

— Ţi-l fac cadou.

— Şi ce să fac eu cu un măgar?...

— Ce-am făcut şi eu.

Zâmbind, Yusuf s-a apropiat de el trăgând animalul de-o ureche şi i-a pus în mână căpăstrul, în timp ce spunea cu vădită maliţiozitate:

— Ar trebui să ai mai multă grijă, căci dacă te-ai prefăcut că eşti un păstor sărman ce a dat „până şi ultimul bănuţ pe care-l mai avea" ca să-şi salveze singurul animal care-i mai rămăsese, nu-l poţi lăsa aşa, deodată, fără să trezeşti bănuieli. Aminteşte-ţi că suntem căutaţi.

Fostul său şef şi-a dat seama că are dreptate, dar a încercat totuşi să se dezvinovăţească:

— Nu de el voiam să scap, ci de tine, deşi la urma urmei e acelaşi lucru. Tu ştii că am o grămadă de bani la mine.

— Şi tu ştii câţi am eu... a spus fostul său adjunct în timp ce mângâia uşor animalul pe spate, de parcă ar fi vrut să-i câştige astfel încrederea. De aceea, ar fi mai bine să avem grijă unul de altul în locul ăsta mizerabil unde nu cunoaştem pe nimeni.

— În privinţa asta s-ar putea să ai dreptate, a recunoscut cel ce îi dăduse ordine ani de-a rândul.

— Şi ca să nu ne mai bănuim unul pe celălalt, pentru că se ştie că prietenii sunt cu atât mai prieteni cu cât sunt mai puţine interesele care îi despart, cred că cel mai bine ar fi ca în noaptea asta fiecare să ascundă unde vrea ce are mai de preţ şi să ne vedem din nou aici mâine.

— Cu cât tentaţia e mai mică, cu atât scade şi pericolul, a recunoscut interlocutorul lui în timp ce se îndepărta, deşi înainte de a se pierde în noapte a ridicat mâna ca să-l avertizeze: Şi ai grijă de măgar, că în noaptea asta este singurul care o să aibă grijă de tine!

Omar el Khebir a rămas prin urmare singur, întrebându-se ce dracului căuta în piaţeta aia, când până şi ultimul pasager din camion plecase, şi imediat şi-a dat seama că în curând totul avea să se scufunde în beznă în oraşul acela ca un labirint, în care se decretase stare de urgenţă. În orice moment putea să-l oprească o patrulă, să-l interogheze, să-l percheziţioneze ca să vadă dacă are vreo armă, şi să aibă surpriza să-i găsească centura lată de pânză cu aproape două sute de mii de dolari pentru care cu greu ar fi găsit o justificare.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-şi ascundă „averea câştigată pe drept”, şi nu de frică să nu i-o fure careva, ci mai ales de frică să nu fie întrebat de unde o are. Dacă îl acuzau de furt şi de jaf era rău; dar dacă spunea că o obţinuse lucrând pentru tiranul Gaddafi, era şi mai rău.

Orice-ar fi spus, mai devreme sau mai târziu îl aştepta spânzurătoarea, prin urmare în noaptea aceea cel mai mare duşman al lui erau banii şi singurul său aliat, un măgar mulţumită căruia putea trece drept cerşetor, şi care se înfrupta după pofta inimii cu frunzele unui copac ale cărui crengi se aplecau dintr-o curte din apropiere.

I-au ajuns la urechi, foarte slab, acordurile unui vechi cântec de dragoste, şi asta l-a făcut să-şi dea seama că de luni de zile nu mai ascultase muzică, şi că de luni de zile nu mai dormise într-un pat bun şi nici nu se mai bucurase de un prânz decent.

Luminile unor faruri au şters faţada unei case din apropiere şi,

când a văzut că erau ale unei maşini militare, şi-a spus că nu mai poate rămâne acolo, oricât de puţin îl atrăgea ideea de a se băga într-un labirint încâlcit de străduţe tăcute, unde orice hoţ, chiar şi Yusuf, i-ar fi putut tăia calea.

A pus mâna pe revolver gata să tragă în orice ar fi mişcat, şi după ce-a oftat din rărunchi a intrat pe o străduţă îngustă, printre nişte ziduri înalte de chirpici, nici măcar văruite, cu toate că din loc în loc se vedeau porţi groase, bine încuiate. Era clar că de la o anumită oră, în agitatul oraş Kidal nimeni nu mai îndrăznea să scoată capul din casă dacă nu avea absolută nevoie.

N-a trecut mult şi a observat că un alt vehicul cu oameni înarmaţi înainta foarte încet pe o străduţă laterală, astfel că dolarii săi au devenit o povară tot mai grea, de care trebuia să se descotorosească rapid.

S-a oprit, încercând să se orienteze sau să distingă în întuneric vreun loc care să-l apere cât de cât şi, auzind în urma lui zgomotul amortizat de nisip al unor paşi ce călcau cu grijă, s-a lipit de perete şi s-a lăsat să alunece până a rămas făcut ghem.

A stat aşa câteva clipe, presimţind că pericolul e aproape, a tras piedica revolverului şi s-a întors încet, doar pentru a se înfrunta cu nişte ochi căprui enormi şi nişte dinţi îngălbeniţi arhicunoscuţi.

— A dracului lighioană!... a murmurat indignat. Mi-ai tras o sperietură! Ce naiba faci aici?

N-a obţinut niciun răspuns, de parcă animalul ar fi înţeles că nu este momentul să facă zgomot, deşi a continuat să-l urmeze docil până ce, câteva minute mai târziu, au ieşit în faţa a ceea ce pe vremuri fusese probabil un depozit de fier vechi, acum cu acoperişul complet prăbuşit.

Era un loc bun în care să-şi petreacă noaptea, şi mai ales un loc excelent unde să-şi îngroape într-un colţ mai izolat tot ce ar fi putut

să-l coste viaţa, inclusiv revolverul.

S-a trezit flămând, şi-a recuperat din „economiile sale câţiva dolari care să-i permită să supravieţuiască o vreme fără prea mari greutăţi, a părăsit locul acela încercând să nu fie văzut de nimeni şi s-a întors în piaţetă urmat de măgar, care din nou a început să mănânce frunze din copac.

De la o tarabă ambulantă care nu era acolo cu o seară înainte a cumpărat nişte frigărui pline de grăsime, o bucată de pâine şi o răcoritoare şi, deşi pâinea era tare, răcoritoarea caldă şi carnea putea fi de orice alt animal numai de miel nu, i s-au părut delicioase, aşa că s-a sprijinit comod de un zid care încă mai ţinea umbră şi a început să se uite cum se încărca din nou camionul cu care venise şi care părea că o să plece iar în deşert, după ce legionarii francezi aveau să facă controlul pasagerilor, verificându-le de câteva ori identitatea.

În timp ce aştepta ca aceştia să-şi termine treaba minuţioasă, şoferul s-a aşezat lângă el, i-a oferit o ţigară şi, cum a fost refuzat, şi-a aprins-o pe a lui în timp ce întreba, arătând spre măgar:

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— Cred că până la urmă o să-l mănânc.

— Dacă i-l vinzi bătrânului cu frigăruile, scapi de-o belea... i-a răspuns celălalt răutăcios. Ce-ai mâncat tu cred că era pisică, şi bănuiesc că măgarul are carnea mai gustoasă. A scos un rotocol de fum şi apoi a pufăit în timp ce murmura: Te sfătuiesc s-o întinzi cât mai repede din Kidal, pentru că locul ăsta blestemat nu e curul lumii, ci ultima baligă care-a căzut din curul lumii şi în curând Sad al Mani o să-l arunce în aer.

— Cine e Sad al Mani?

— Unul care crede că Dumnezeu a făcut lucrurile rău şi se consideră capabil să le îndrepte. N-ai auzit niciodată vorbindu-se

de el? a întrebat, apoi în faţa negaţiei mute a celuilalt a adăugat: Mai bine pentru tine.

— De ce?

— Dacă o să mai stai o vreme aici, o să afli, a spus, apoi s-a ridicat în picioare şi a schiţat un gest de despărţire cu mâna, adăugând: Acum trebuie să plec. Noroc, şi ai grijă de măgar!

Curând după aceea, a pornit zgomotosul vehicul înţesat cu nefericiţii care voiau să plece din oraşul acela pe deasupra căruia părea că zboară moartea întocmai cum se rotesc vulturii pe deasupra unui animal rănit şi, după ce s-a împrăştiat norul de praf pe care l-a ridicat trecând, dintr-o margine a pieţei şi-a făcut apariţia Yusuf, agitat dar aparent foarte satisfăcut de sine.

— Vino!... i-a spus lui Omar trăgându-l de mânecă. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Ce?...

— Prefer să vezi tu singur.

— Ştii că nu mi-au plăcut niciodată surprizele.

— Asta o să-ţi placă.

— Mă îndoiesc; în ultimul an, de fiecare dată când am avut vreo surpriză, am dat de cine ştie ce necaz sau m-a costat viaţa unui om de-al meu.

Au mers cu pas grăbit, cu măgarul care acum aproape că alerga pe urmele lor şi, când după câteva minute au ajuns la o esplanadă largă, fostul său adjunct a întins mâna într-un gest de triumf, în timp ce întreba cu un zâmbet larg:

— O recunoşti?...

16

A condus încet şi fără să aprindă farurile, cu mâna dreaptă pe volan şi ţinând în stânga vizorul cu infraroşu, încercând să înainteze pe urmele roţilor altor maşini ca ale sale să se amestece cu celelalte şi doar când strălucirea focurilor din oază a dispărut în spatele său a schimbat traseul îndreptându-se direct spre est.

A oprit de câteva ori şi a luat-o înainte pe jos, ca să studieze terenul şi să aleagă zone cu nisip bătătorit pentru a evita ca maşina să rămână împotmolită sau ca o piatră ascuţită să-i spargă vreun cauciuc. După atâtea mii de kilometri străbătuţi prin tot felul de deşerturi, învăţase că e de preferat să piardă jumătate de oră uitându-se pe unde ar trebui să meargă decât să se vaite jumătate de zi că nu fusese atent pe unde ar fi trebuit să meargă. Iar acolo nu conta pe ajutorul eficientului Abdul, nici pe inimoşii pasageri care puteau să-i dea o mână de ajutor dacă era nevoie să împingă maşina, să sape o groapă sau să schimbe o roată în toiul nopţii.

Singurul său pasager, destul de slăbănog din câte a putut să-şi dea seama, continua să fie inconştient şi, când mai târziu l-a auzit scoţând un vaiet răguşit, l-a lovit din nou cu piatra în cap, un remediu eficace împotriva surprizelor neplăcute.

Începea să se lumineze când în sfârşit a zărit marea de dune pe care o căuta, şi s-a bucurat să vadă că, după cum îşi imaginase, erau aşa-numitele *barjan*[20]*-e,* pentru că un vânt care bătea mereu în aceeaşi direcţie le împingea inexorabil, astfel că pe măsură ce

---

[20] Dune mişcătoare în formă de semilună, cu partea convexă spre direcţia din care bate vântul.

treceau secolele ajungeau să acopere oaze, sate şi chiar oraşe întregi.

Un ocean de *barjan*-*e* este ca un monstru de neîmblânzit care se întinde uneori pe aproape o sută de kilometri, şi pe care nicio fiinţă omenească nu a reuşit să îl învingă, dat fiind că nu are inimă, are un trup format din milioane de firicele de nisip, iar forţa i-o dă un vânt constant, care nu se va opri până în ziua când pământul va hotărî definitiv să nu se mai învârtă.

Cine îşi petrecea o noapte în inima oricăreia dintre ele căpăta singura dovadă că sunt vii, o melodie dulce care izvora chiar din măruntaiele lor şi lua naştere prin frecarea neîncetată a miliardelor de firişoare de nisip. De grosimea şi compoziţia chimică a acestui nisip depindea tonalitatea sunetului, care putea trece de la un de major obişnuit în cazul dunelor uriaşe din deşerturile americane, la sol minor la cele sahariene.

Trăsătura ce diferenţia aceste *barjan*-*e* de oricare altă dună era forma lor, de „C” foarte închis, cu creste înalte ce-şi apropiau „braţele”, unindu-le aproape de nivelul solului. Cele mai înalte rămâneau în picioare zeci de ani şi rareori se prăbuşeau din cauza unei mişcări seismice, a câtorva picături de ploaie sau a bubuitului unui tunet, cu toate că în mod normal în zori, din cauza schimbării bruşte de temperatură, partea concavă începea să alunece ca o avalanşă nestăvilită care îngropa tot ce-i stătea în cale.

În plină zi deja, Gacel a oprit maşina în semicercul unei dune a cărei creastă se afla la vreo şaizeci de metri deasupra lui, a mâncat şi a băut până s-a săturat căci nu ducea lipsă de nimic în furgonetă şi, după ce şi-a făcut rugăciunea, s-a dus să-şi vadă prizonierul de aproape.

Era probabil fiinţa cea mai respingătoare din câte văzuse; nu numai că era în sine urât din cauza nasului ascuţit şi a bărbiei

turtite, aproape inexistente, ci mai ales fiindcă avea faţa plină de vânătăi, umflată şi cu cearcăne adânci, iar pe la colţurile gurii i se scurgea un lichid verzui şi gros care puţea a câine mort.

Fără îndoială că psihopatul acela afurisit trecea printr-un adevărat calvar care, deşi binemeritat, nu era mai puţin dureros, şi tuaregul, pe care cuvântul „psihopat" îl impresiona foarte tare, s-a întrebat până unde pot merge capriciile destinului: un camionagiu sărac, născut într-un sat prăpădit din Niger, avea în puterea lui un terorist sângeros, născut într-o mare capitală de la capătul celălalt al planetei, graţie unui amănunt aparent neînsemnat, cum sunt nişte măsele de minte care în general ajung să cauzeze oarece indispoziţii majorităţii oamenilor.

Două dintre ele – sau poate că nu erau cele de minte, asta nu ştia să spună – se aflau pe o tavă din metal, şi după cât erau de mari şi cât de lungi le erau rădăcinile ai fi zis că sunt mai degrabă dinţi de cal decât de om, de parcă natura înţeleaptă hotărâse să-l pedepsească într-un fel foarte dureros pe cel căruia îi oferise toate şansele în viaţă, şi care nu ştiuse să fie recunoscător.

Era ceva la fel de cumplit de stupid ca şi posibilitatea ca natura să decidă să pedepsească cu hemoroizi pe un ciclist campion, dar uneori lucrurile acestea se întâmplă, căci necunoscute sunt căile Domnului.

Tuaregul a folosit curelele de la targă ca să-l imobilizeze pe prizonier şi s-a cufundat într-un somn adânc din care l-a trezit un urlet; Sad al Mani se zbătea, încercând să scape din curelele cu care era legat, avea ochii aproape ieşiţi din orbite şi îşi înfigea unghiile în palme, făcând spume la nas şi la gură în timp ce urla cerând morfină.

S-a aşezat alături de el, a aplecat uşor capul ca să-l observe mai bine şi după puţin timp l-a întrebat cu un calm studiat:

— Înţelegi acum ce simte un nefericit căruia una din bombele tale îi smulge picioarele?

— Cine eşti? a întrebat cel legat într-o arabă acceptabilă.

— Călăul tău.

— Şi cine te-a numit în funcţia asta?

— *Ettebel-ul.*

— În cazul ăsta, fă-ţi treaba.

— Ai vrea tu!... i-a răspuns celălalt cu dispreţ. Nu mă obligă şi să fiu rapid, ci doar eficient, aşa că înainte de „a-mi face treaba" mi-ar plăcea să mă lămureşti de ce dracului ai venit aici să ne complici nouă viaţa, când aveam deja o grămadă de probleme?

După cum se aştepta, nu a primit răspuns, aşa că a ridicat din umeri, a întins mâna, a luat de pe o etajeră o cutie cu fiole şi i-a arătat-o.

— Asta vrei?... l-a întrebat pe un ton apăsat. Morfină? Când celălalt a confirmat pe muteşte, a adăugat: Eu nu sunt în stare să torturez pe cineva, dar cum durerea nu ţi-am provocat-o eu, nu sunt obligat nici să ţi-o uşurez, şi nu mă consider torţionar pentru asta. Singurul lucru pe care pot să-l fac e să-ţi injectez un pic de morfină, dar asta e o hotărâre care depinde de tine.

— Dezleagă-mă şi te omor, a bâiguit canadianul cu mare efort.

— Tu nu omori, cretinule, tu comanzi să se omoare, ceea ce e cu totul altceva.

Gacel a deschis câteva sertare, până a găsit o seringă pe care i-a arătat-o ca pe un trofeu de mare valoare.

— Aici am tot ce-ţi trebuie, a spus. O să-mi spui ce vreau să ştiu.

— Am venit pentru că Allah mi-a poruncit să vin... a bălmăjit celălalt repezit.

— Allah n-are nevoie să recurgă la asasini, i-a răspuns el cu asprime. Asasinii sunt cei ce recurg la Allah. Şi-apoi, nu sunt aici să

vorbesc de Dumnezeu, ci de oameni.

— Mi-e sete...

— Apa e singurul lucru pe care nu i-l pot refuza nici celui mai mare duşman... a spus tuaregul în timp ce-i apropia o ploscă de gură şi-l ajuta să bea, adăugând aproape imediat, pe un ton foarte serios: N-o să-ţi folosească prea mult, pentru că azi se va executa sentinţa dictată împotriva ta, cu toate că de tine depinde cum vrei să mori: rapid şi fără dureri, sau după ce suferi o agonie cumplită.

— Nimic nu poate fi mai rău decât ceea ce sufăr...

— Cred că te înşeli.

Gacel Mugtar detesta ceea ce făcea şi îi era ruşine că trebuia să recurgă la procedee atât de inumane, dar nu mai era o chestiune de a îndeplini un ordin, ci de a salva vieţi. Lepădătura aceea care se zvârcolea cu vaiete răguşite nu era doar un terorist ce se considera domn şi stăpân pe vieţile altora; era liderul unui grup de fanatici care aveau să se creadă în continuare stăpâni pe vieţile altora, chiar şi după ce el dispărea de pe faţa pământului.

Extremismul islamic se hrănea din două surse la fel de abominabile: aşa-numiţii „lupi singuratici", nebuni care apăreau dintr-odată ca o ciupercă veninoasă în mijlocul unei grădini şi sfârşeau prin a se sacrifica, şi celulele independente, care se bazau pe o reţea cu o conducere perfect structurată.

Să-l omoare cu sânge rece pe canadian putea fi bine sau rău, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia, dar să-l omoare fără să afle cine i-ar urma la conducere ar fi fost o nesăbuinţă, căci tuaregul ştia că omorându-l pe Sad al Mani nu termina cu violenţa jihadistă din nordul Maliului, pentru că îndată ce se afla de dispariţia lui, oricare din subalternii săi ar fi putut să revendice şefia.

— Vreau să-mi spui numele oamenilor tăi din Kidal... a spus în

cele din urmă.

De astă dată a obţinut doar o privire dispreţuitoare, aşa că după ce s-a mai gândit un pic a decis să-l oblige pe prizonier să-şi întoarcă privirea, ca să-i arate zidul de nisip ce se ridica la vreo douăzeci de metri mai încolo.

— Vezi duna asta?... a întrebat. Orice ai spune şi orice ai face, va fi mormântul tău, dar ai de ales între două posibilităţi: să se întâmple după ce mori, sau tot nisipul ăsta să cadă peste tine şi să te îngroape de viu... A făcut o pauză în care a dat din cap de câteva ori înainte de a preciza: Te asigur că ştiu cum să fac să-ţi rămână aer suficient cât să agonizezi două, trei zile.

Teama de a rămâne îngropat de viu înăuntrul furgonetei în care s-ar fi asfixiat puţin câte puţin părea a fi mai mare decât durerea, căci canadianul a murmurat tremurând:

— N-ai îndrăzni... Allah te-ar trimite direct în infern.

— Allah are deja destule motive s-o facă, aşa că unul în plus nu mai contează, i-a răspuns călăul său cu vădită indiferenţă. Oameni ca tine m-au împins în situaţia asta extremă, aşa că dacă-mi spui un nume o să-ţi injectez o doză de morfină; încă un nume şi-ţi mai pun un pic, şi cu al treilea cred că îţi trece durerea de tot... A făcut o pauză, apoi a spus pe un ton atât de hotărât, că nu te puteai îndoi de sinceritatea lui: Îţi promit că după al patrulea nume o să se termine tot.

Teroristul a întârziat puţin până să-i răspundă, a strâns pumnii încercând să învingă o nouă durere biciuitoare care pornea direct de la dantura lui distrusă, s-a întors să se uite din nou la înălţimea dunei, şi la urmă a murmurat:

— Cizmarul Shalim.

Gacel Mugtar şi-a ţinut promisiunea şi i-a injectat o cantitate mică din fiolă, iar Sad al Mani a aşteptat cu ochii închişi să înceapă

să-şi facă efectul, apoi a oftat din rărunchi.

După puţin timp a adăugat:

— Un oarecare Bachar, despre care ştiu doar că e bărbier.

Următoarea doză i-a uşurat durerea aproape de tot.

— Ibrahim Musa, care lucrează la aeroport, a spus, acum vizibil relaxat.

— Ăsta nu-mi e de folos... i-a răspuns prompt celălalt. Era doar un turnător şi a murit deja.

— L-ai omorât tu?

— Cu modestie, da... Altul? Şi dă-mi nume importante, că dacă nu, rup învoiala.

— Songo Babangasi.

Acum tuaregul a fost cel ce părea să fi rămas fără grai, ba chiar să fi avut nevoie de morfină ca să suporte lovitura venită pe neaşteptate.

— Nu se poate! a exclamat neîncrezător.

— Ba da...

— Songo Babangasi? Imamul?

— Ăsta e cel mai rău, o jivină josnică ce abia aşteaptă să-mi ia locul.

— La asta chiar nu m-aşteptam! a murmurat Gacel în timp ce-i injecta puţinul care-i mai rămăsese în seringă. I-auzi la bunul Baba! Cine-ar fi crezut?

— Ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai lichida, că e un ipocrit şi un lingău.

— O să facem ce-o să putem... Mai lipseşte unul; dacă e cel pe care-l bănuiesc, ceea ce-mi va demonstra că nu minţi, o să se sfârşească tot.

Bărbatul care se ştia în pragul morţii şi părea că nu îşi mai doreşte decât ca ea să sosească înainte să înceapă din nou durerea

insuportabilă a oftat din nou, a ridicat din umeri, vrând parcă să arate că nu-l mai interesează nimic, şi la urmă a spus:

— Mulay Massuri...

Era acolo, parcată nu departe de două aparate ale forţelor de intervenţie, aşa că nu s-a putut abţine să tragă o înjurătură.

— Curva dracului!

A dat să se apropie, dar Yusuf l-a oprit, arătându-i grupul de paraşutişti care făceau de gardă pe pistă.

— Nici să nu te gândeşti!... l-a sfătuit. Trag în oricine se apropie şi fără avertisment, pentru că ştiu că în oraş sunt o grămadă de extremişti dispuşi să se sacrifice dacă astfel reuşesc să distrugă avioanele.

— Dar trebuie să facem ceva!... s-a văicărit el.

— Nu-i decât o avionetă.

— Ai dreptate, a recunoscut Omar el Khebir, pe care vederea odioasei Cessna îl scosese din sărite. Nu-i decât o avionetă, dar pilotul ei nu cred că-i prea departe de aici, şi aş da doi ani din viaţă să-l pot omorî pe porcul ăsta.

— Spui asta pentru că ştii că nu ţi-au mai rămas doi ani de trăit, i-a răspuns ironic Yusuf. Dar îţi promit că o să-l omorâm, chiar de-ar fi să fie ultimul lucru pe care-l facem.

Şi-au amintit că cel care le-a întins capcana mârşavă cu falsul accident e foarte negru, foarte înalt şi foarte slab, dar nu reuşiseră să se apropie de el suficient cât să-i distingă trăsăturile, şi în Kidal, la fel ca în restul Maliului, numărul negrilor îl întrecea pe cel al albilor.

Ştiau de asemenea că în momentele acelea Kidalul era unul dintre cele mai periculoase oraşe din lume, nu numai pentru cetăţenii cinstiţi, ci mai ales pentru delincvenţi. Patrulele forţelor de ocupaţie franceze îi legitimau pe toţi cei pe care-i suspectau a fi

colaboratori ai jihadiştilor şi, deşi atât Omar el Khebir cât şi fostul lui adjunct nu colaboraseră niciodată cu ei, arătau destul de mult a suspecţi.

Şi ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, fuseseră condamnaţi la moarte de tuaregi, iar aceasta era una dintre puţinele condamnări care nu ţin cont de graniţe, şi chiar era posibil ca acel călău care se strecura nevăzut şi fusese însărcinat să-i omoare să fie prin apropiere.

Urmăriţi, fără acte şi dezarmaţi, într-un oraş necunoscut, canicular şi controlat de elemente ostile, nu păreau să se afle într-o situaţie tocmai prielnică pentru a încerca să omoare un necunoscut, aşa că au decis să se îndepărteze de paraşutişti şi s-au aşezat pe vine la umbra unui gard de piatră, să se gândească la slabele lor şanse de a se putea răzbuna, în timp ce măgarul, care devorase tot ce întâlnise cât de cât comestibil în cale, s-a aşezat alături de ei în felul lui caracteristic.

— Ce naiba ai de gând?... s-a răstit la el stăpânul lui, în timp ce-i trăgea un pumn în cap, cu care însă nu a izbutit decât să se lovească el la degete. Vrei să atragi şi mai mult atenţia? Întinde-te ca un măgar normal!

După obiceiul ancestral al celor din rasa lui, animalul nici nu l-a luat în seamă, şi văzându-l, Yusuf nu s-a putut abţine să zâmbească în timp ce dădea din cap.

— Cine ai fost şi ce-ai ajuns... a comentat el. Nici măcar măgarii nu te mai respectă.

— Prefer să nu mă respecte măgarii decât să nu mă respecte oamenii, i-a răspuns celălalt cu asprime. La urma urmei, din câte îmi amintesc, niciodată n-am omorât vreunul din rasa lui şi bănuiesc că el ştie asta.

— Tu crezi că animalele gândesc?

— Ăsta da. În privinţa asta n-am nicio îndoială, deşi cred că mai mult simte decât gândeşte. Dacă a crescut într-o familie unde nu-i făcea nimeni niciun rău, n-are de ce să-i fie teamă.

— Bine!... a recunoscut fostul său adjunct prefăcându-se că acceptă explicaţia. Iată-ne aici, ştiind că în orice moment putem fi executaţi fără o judecată prealabilă, dar purtând o interesantă şi ilustrativă discuţie în legătură cu sentimentele unui animal chipurile lipsit de raţiune. Îmi imaginez că o exista vreun cuvânt care să exprime sensul acestei situaţii, dar eu nu-l cunosc.

— Absurdă?... a spus Omar el Khebir nu foarte sigur pe el.

— E ceva mai mult de-atât, dar nu e cazul, pentru că trebuie să hotărâm dacă continuăm să fim de râsul trecătorilor, căci membrul animalului ăstuia atrage toate privirile, sau mergem să-l omorâm pe ăla care i-a lichidat pe tovarăşii noştri.

— Doar dacă-l omoară ăsta cu copitele, că n-avem cu ce altceva... i-a amintit Omar el Khebir, care a adăugat imediat, convins de ceea ce spune: Şi dacă mă gândesc bine, faptul că atrage atenţia e cel mai bun mod de a trece neobservaţi.

— Asta e foarte adevărat... a recunoscut celălalt fără pic de ruşine. Nimănui n-o să-i treacă prin cap că o asemenea pereche de imbecili ar putea fi periculoşi, şi dacă am învăţat ceva în meseria asta, e că e mai bine să pari imbecil dar să fii periculos, decât să pari periculos dar să fii imbecil, vreau să spun, că...

S-a întrerupt, pentru că un băiat se aşezase pe vine la colţ, acoperindu-şi picioarele cu *haik-ul* şi încercând în zadar să ascundă faptul că urina în plină stradă şi că, în timp ce-o făcea, pusese pe jos un mic radio din care se auzeau strigăte şi împuşcături, în timp ce un crainic nervos şi aproape afon încerca să se facă auzit în hărmălaia aceea.

— Ce se întâmplă?... a întrebat arătând spre aparat.

— A avut loc o lovitură de stat şi l-au dat jos pe preşedintele Morsi, a răspuns copilul.

— Morsi?... Al Egiptului? a intervenit surprins Omar el Khebir. Cum e posibil? N-avea niciun an de când era la putere şi l-au ales în mod democratic. Cine l-a dat jos?

— Habar n-am... a răspuns repezit băiatul, care îşi terminase de făcut nevoile, apoi a aruncat un pic de nisip peste băltoaca de urină şi şi-a luat aparatul. S-ar părea că au băgat prea mulţi Fraţi Musulmani în guvern şi se ştie că ticăloşii ăştia extremişti distrug orice ating. Omoară ca să ajungă la putere, şi când ajung, se cacă pe ei.

S-a îndepărtat lovind o cutie goală cu piciorul; îndată ce a dispărut după următorul colţ, Yusuf a întrebat:

— Îţi aminteşti când Gaddafi ne antrena ca forţe de elită care într-o bună zi îi vor ajuta pe Fraţii Musulmani să-l răstoarne pe preşedintele Mubarak ca să instaureze o „democraţie islamică” în Egipt? Cum interlocutorul său a încuviinţat fără să şovăie, a adăugat pe un ton neîncrezător şi ironic: Au trecut trei ani de atunci şi acum Gaddafi e mort, Mubarak în puşcărie, democraţia islamică a Fraţilor Musulmani se prăbuşeşte şi aşa-zisele forţe de elită află de ce se întâmplă mulţumită unui împuţit care se pişă pe stradă... Ca să vezi ce întorsături ia viaţa!

— Când ceva ia o întorsătură, poate şi să se întoarcă la punctul de plecare, lucru care nu se întâmplă niciodată dacă lucrurile merg mereu în linie dreaptă, a zis Omar el Khebir de parcă ceea ce spusese ar fi fost un adevăr incontestabil. E drept că ne aflăm în locul şi în momentul cele mai grele, dar la fel de adevărat e şi că tot ce ne înconjoară e un haos, şi se presupune că noi suntem nişte profesionişti obişnuiţi cu situaţiile haotice.

17

— Ce vrei să spui cu „a dispărut?

— Exact ce-am spus: că atât furgoneta, cât şi Sad al Mani au dispărut şi n-am nici cea mai vagă idee cum s-a întâmplat sau unde ar putea fi. Probabil au profitat...

Mulay Massuri a simţit că-l lasă sfincterele şi a trebuit să dea fuga la baie, lăsându-şi interlocutorul cu vorba în gură; când s-a întors, era negru la faţă şi părea că îmbătrânise brusc, de parcă toate spiritele rele, perfizii *gri-gri* pe care până în momentul acela reuşise să-i ţină departe, se năpustiseră peste mica oază anulând orice speranţă ca mirii să fie fericiţi.

Cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla s-a întâmplat, pentru că li se încredinţase paza unui important lider al jihadului islamic, „îl pierduseră” şi, dacă nu reuşeau să-l găsească, vieţile lor nu făceau nici cât rahatul pe care abia îl slobozise cuprins de panică.

— Doamne, ai milă de noi... a murmurat printre dinţi, ca apoi să ridice tonul pentru a întreba: Ce s-a întâmplat?

— Încă nu ştiu... a răspuns celălalt sincer şi aproape plângăreţ. Patru oameni de mare încredere făceau de gardă, şi dentistul, înfumuratul ăla de egiptean, care în treacăt fie spus dedică mai mult timp femeilor decât pacientului său, m-a asigurat că Sad al Mani e sedat şi nu trebuie deranjat toată noaptea.

— Tu l-ai văzut?...

— Dormind, şi jur că arăta ca un monstru. Pentru o intervenţie de felul ăsta era nevoie de o sală modernă de operaţie şi nu de o furgonetă, şi se pare că rezultatul e că l-au cam măcelărit.

— Şi ce opţiuni aveam? a întrebat Mulay Massuri din ce în ce mai abătut. Să-l fi trimis la Bamako, Dakar sau Alger? Îndată ce-ar fi pus piciorul pe un aeroport, ar fi fost prins, şi în starea în care era n-ar fi trecut niciun minut şi-ar fi spus tot ce ştie.

Respectatul imam Songo Babangasi, cunoscut mai ales sub porecla drăgăstoasă de Baba, s-a aşezat pe pernele din splendida *jaima,* a pus mâna pe muştiucul unei narghilele de parcă ar fi avut de gând să fumeze, dar s-a răzgândit şi a rămas cu el între degete, întrebând pe un ton grav:

— Şi cât timp crezi că o să treacă până să spună ce ştie celor care l-au răpit?

— Depinde cine sunt.

— În cazul ăsta, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să consultăm lista invitaţilor şi să vedem cine lipseşte.

— Ai înnebunit?... i-a răspuns interlocutorul său aproape furios. Îţi imaginezi că pot să le spun fiului meu, nurorii mele şi animalului ăsta de cuscru că am cheltuit milioane ca să organizăm cea mai fastuoasă nuntă din câte s-au văzut în Mali, nu ca să fim noi splendizi, ci fiindcă îl dureau măselele pe blestematul ăsta de mutră de corb care, decât să vină la noi, mai bine şi-ar fi vândut şi nasul ca să-şi cumpere mandibulă?

— Nu uita că vorbeşti de Sad al Mani.

— Şi tu nu uita că niciodată nu ţi-a plăcut că un convertit ticălos, şi sărit de pe fix pe deasupra, a venit să-i explice unui imam cu părul alb cum să interpreteze Coranul. Obligaţia ta era să-l împiedici s-o facă, dar te îngrozea.

— Pentru că e un sălbatic, s-a dezvinovăţit cel numit Baba. Şi ştie să se înconjoare de bestii încă mai sălbatice ca el.

— Recunosc, pentru că şi pe mine mă îngrozea, dar mă tem că o să plătim foarte scump pentru asta, şi-a recunoscut el sincer vina.

Am cheltuit o avere pe amulete care să alunge spiritele rele de la nunta fiului meu, dar de fapt eu eram cel care le atrăgea... Sărmanul meu băiat!

— Nu e momentul să ne văităm, ci să căutăm soluţii, a spus imamul abătut, încercând să-şi revină de pe urma nenorocirii aceleia. N-ai bănuit niciodată pe vreunul din oamenii lui?

— Şi ce puteam să bănuiesc? Kafir nu mi-a cerut niciodată referinţe despre invitaţii familiei mele, aşa că nu mi s-a părut corect să-i cer eu referinţe despre familia lui, a spus stăpânul *jaimei,* apoi şi-a şters sudoarea cu dosul palmei înainte de-a întreba: Ce părere are egipteanul de toate astea?

— Că pe el l-au contractat doar ca să încerce să facă o minune în nişte condiţii absolut improprii, şi că treaba lui e să scoată măsele, nu să-şi caute pacienţii când dispar. Singurul lucru pe care-l doreşte e să plece.

— Şi tu ce părere ai?

Bunul şi respectatul imam Songo Babangasi, despre care enoriaşii săi n-ar fi îndrăznit vreodată să-şi imagineze că ar putea fi un fanatic care acceptă ca fundamentaliştii pakistanezi să incendieze un autobuz cu douăzeci de fetiţe înăuntru doar pentru că au îndrăznit să se ducă la şcoală, s-a hotărât să-şi aprindă narghileaua, cu gândul că poate asta o să-l ajute să-şi pună gândurile confuze în ordine.

Adevărul e că niciodată nu avut nici cea mai mică urmă de simpatie pentru tinerelul venetic care părea să se complacă în a-i da ordine din ce în ce mai cumplite, de parcă încerca să vadă până unde merge răbdarea lui, dar la fel de adevărat era că întotdeauna contase pe faptul că, în clipa când acesta avea să obosească să se mai joace de-a omorâtul oamenilor şi se hotăra să se întoarcă în Canada lui natală, sigur avea să îl lase pe el lider al jihadului

islamic în regiune. Atunci, cu banii pe care i-i promisese bunul său prieten Mulay Massuri, şi dacă izbutea să-i anihileze pe tuaregi, ar fi putut aspira la funcţia de preşedinte al unei noi republici independente în nordul Maliului.

Cu toate acestea, blestematul ăsta de terorist cu mutră de corb dispăruse, ceea ce însemna că foarte curând avea să fie obligat să dea socoteală în faţa celor mai înalte instanţe.

Influenţa lui din trecut, viitoarea preşedinţie şi chiar existenţa sa liniştită începeau să fie în mare pericol dacă nu reacţiona repede, aşa că după ce şi-a muşcat de câteva ori partea de sus a bărbii dese, a hotărât:

— Cred că cel mai bine ar fi să-l lăsăm pe egiptean să plece, dar nu şi să ajungă.

— Să nu ajungă unde?

— Unde vrea să ajungă... a răspuns el cu cinism. Dacă va ajunge undeva, ceea ce acum e un secret pe care-l ştiu doar trei persoane va deveni o ştire de importanţă mondială: „Pe cunoscutul lider islamic Sad al Mani l-a înghiţit pământul la o nuntă într-o oază din Mali”. Şi primii cărora li se va cere să dea explicaţii vor fi organizatorii acestei nunţi; adică ţie şi mie.

— Şi cuscrului meu.

— Kafir nu ştie nimic, s-ar simţi ofensat, şi nu uita că e un tuareg care s-a îmbogăţit conducând caravane până-n inima infernului, aşa că probabil şi-ar pune cele două mii de cămile să ne calce în picioare.

Baba Babangasi a lovit uşor o pernuţă pe care o avea alături, invitându-l astfel pe „asociatul” său să se aşeze cât mai aproape de el, căci se ştie că o *jaima* nu e un loc tocmai potrivit pentru a face comentarii cu voce tare, şi a adăugat:

— Trebuie să rezolvăm situaţia asta fără să afle cineva ceva, sau

suntem ca şi morţi...

Bătrânul beduin aşteptase răbdător să-i vină rândul, dar când Suilem Balade i-a făcut semn să ia loc s-a aşezat repede, deşi cu respectul celui ce se simte nelalocul lui.

Era un nomad cu părul alb, mâini bătătorite şi pielea negricioasă, care a rămas câteva clipe dezorientat, gata mai degrabă s-o ia din loc şi să dispară decât să stea pe scaun, cu toate că după câteva momente de ezitare primul lucru pe care l-a făcut a fost să pună pe masă o bancnotă de o mie de franci în timp ce murmura cu vădită timiditate:

— Sper să fie de-ajuns pentru plata serviciilor dumneavoastră, căci nu pot cheltui mai mult.

— Asta depinde de cui vrei să-i scrii.

— Nu ştiu.

Acum Suilem Balade părea cel dezorientat şi, înainte să-i scape vreo reacţie, şi-a găsit de lucru făcându-se că-şi şterge ochelarii, iar la urmă a întrebat de parcă s-ar fi temut că nu auzise bine:

— Chiar nu ştiţi cui vreţi să-i scrieţi?

— De-aia vă cer să mă sfătuiţi, domnule, şi tot de-aia nu ştiu dacă banii aceştia sunt de-ajuns ca să vă plătesc sfatul şi scrisoarea.

— Despre ce-i vorba în scrisoarea asta şi cine este expeditorul?

— Cine este ce?...

— Expeditorul. Adică cel care o trimite.

— Asta-i problema, domnule, că nu vreau să se ştie.

— Păi în cazul ăsta nu vă pot ajuta. Niciodată nu scriu anonime.

— Nu scrieţi... ce? a întrebat beduinul.

— Anonime, i-a explicat cel care stătea de partea cealaltă a mesei, încercând să se înarmeze cu răbdare. Scrisori fără semnătură care conţin insulte sau ameninţări.

— Dar eu nu încerc să insult sau să ameninţ pe nimeni,

domnule, a răspuns puţin ofensat sărmanul om, care părea din ce în ce mai surescitat. Dimpotrivă.

Pe stăpânul biroului începuse să-l obosească acea conversaţie fără sens, dar după atâţia ani de când îşi făcea meseria învăţase să aibă răbdare cu cei care nu se simţeau în largul lor în faţa unei maşini de scris.

— Bine!... a spus de parcă ar fi fost ultima concesie pe care era dispus s-o facă. Povesteşte-mi despre ce-i vorba şi o să văd ce pot face.

— Păi să vedeţi, domnule, a răspuns celălalt. Eu de obicei merg cu turma la păscut aproape de graniţa cu Nigerul, dar am venit aici să le aduc ceva nepoţilor mei, să aibă ce băga în gură, căci deşi acolo e rău, aici e şi mai rău, şi sărmanii copii mor de foame.

— Înţeleg, familia vine înainte de orice.

— Familia şi prietenii... a precizat nomadul ca să fie mai exact. Înainte de seceta cea mare senaudiţii permiteau ca vitele mele să se adape la puţul lor, şi fata mea mi-a spus că au fost asasinaţi şi că multă lume îi caută pe vinovaţi.

— E adevărat, îi caută şi de-o parte şi de alta a frontierei – a recunoscut scriitorul, care dintr-odată a devenit foarte interesat de noua întorsătură pe care o luase discuţia. Ştii cumva ceva de vreunul din ei?...

— Nu sunt sigur, domnule, dar când veneam spre Kidal s-a urcat în camion un nigerian care spunea că s-a pierdut pe timpul unei furtuni de nisip şi, deşi mi s-a părut ciudat că se afla într-un loc atât de uitat de Dumnezeu, nu i-am dat mare importanţă. Totuşi, în ziua următoare, alt nigerian care zicea că e păstor, şi jur pe ce-am mai sfânt că nu era, pentru că ştiu să-i recunosc pe cei ca mine, s-a urcat şi el în camion şi deşi se prefăceau că nu se cunosc eu bănuiesc că se cunoşteau şi-n afară de asta, când am ajuns în

oraş au plecat împreună.

— Şi asta v-a făcut să bănuiţi că s-ar putea să facă parte din grupul care i-a atacat pe senaudiţi?

— Eu sunt doar un biet bătrân care nu vrea să acuze pe nimeni, şi nici să se bage unde nu-i fierbe oala, domnule, dar cred că fie şi numai din recunoştinţă pentru cei care-mi dădeau apă pe gratis, trebuie să comunic celor în drept, că nu ştiu cine-ar putea fi, că e posibil ca vreo câţiva din sălbaticii ăia să se afle în Kidal.

Scriitorul i-a înapoiat bancnota, răspunzându-i:

— Pentru că faceţi ceea ce e corect, nu pot să vă iau bani, dar o să mă ocup să le aduc la cunoştinţă celor ce pot să ajute la pedepsirea acestor ticăloşi. Apoi a luat un creion şi o hârtie şi a întrebat: Aţi putea să-i descrieţi?

— Să-i descriu?... a repetat celălalt oarecum mirat. Ce vreţi să spuneţi cu asta? Erau doi beduini, nici înalţi nici scunzi, nici graşi nici slabi, şi erau îmbrăcaţi aşa cum ne îmbrăcăm când trăim în deşert.

— Tuaregi?...

— N-am reuşit să-i aud când vorbeau între ei.

— Aveau vreo amuletă din cele pe care le poartă de obicei tuaregii?

— Niciuna, din câte îmi amintesc.

— Arme?

— La vedere, nu.

— Şi nu vi s-a părut ciudat?

Solicitantul s-a uitat la cel care-l interoga ca şi cum i-ar fi părut din nou rău că venise să-i ceară ajutorul şi, după ce şi-a scos din buzunar o batistă murdară şi şi-a suflat nasul, a răspuns:

— În ţinutul ăla uitat de lume în care nu e nimic nu mai sunt nici hiene, domnule, adică niciun animal care ar putea să atace

oamenii, iar la graniţă, că niciodată nu se ştie exact pe unde naiba e, să treci înarmat cu o puşcă e modul cel mai simplu să-l faci pe un tâmpit de soldat mort de frică să te împuşte şi abia dup-aia să te întrebe la ce-ţi trebuie.

Logica explicaţiei era zdrobitoare, căci majoritatea graniţelor dintre diferitele ţări din zonă fuseseră trasate cu mulţi ani în urmă în Europa, şi majoritatea semnelor ce le marcau şi care fuseseră puse pe-atunci pe teren erau îngropate sub munţi de nisip.

Dacă bătrânul nomad, care a preferat să nu-şi spună numele, poate de frica unor represalii sau ca să nu dea explicaţii în faţa autorităţilor, ce aveau prostul obicei de a pune prea multe întrebări, îşi ducea animalele să se adape la puţul senaudiţilor, însemna că ştie bine ţinutul, aşa că probabil bănuielile lui erau îndreptăţite şi câţiva dintre mercenarii lui Omar el Khebir reuşiseră să urce în camionul care ducea la Kidal.

Suilem Balade s-a gândit mult la toate acestea, şi în cele din urmă a scos dintr-un sertar cincizeci de mii de franci pe care i-a pus într-un plic şi i l-a întins beduinului, căruia de îndată i s-au făcut ochii cât cepele.

— Asta e pentru nepoţii dumneavoastră... a spus.

— Dar eu n-o fac pentru bani, a protestat păstorul, care arăta ca un copil care nu e sigur dacă să accepte sau nu o bomboană.

— Ştiu, dar uneori când faci ce trebuie eşti răsplătit. Şi nu vă faceţi griji; dacă ceea ce mi-aţi spus e de folos, guvernul o să îmi dea banii înapoi.

— Guvernele dau banii înapoi?... s-a mirat celălalt. Niciodată n-aş fi crezut.

— Nu vă faceţi griji; dacă n-o va face guvernul, o vor face prietenii senaudiţilor.

18

Cum să omori un om în stare de inconştienţă, sau cum să laşi în viaţă un asasin de copii?

Erau întrebări care-l puneau într-o dilemă cu care n-ar fi vrut să se înfrunte vreodată, căci dacă i-a fost greu să apese pe trăgaci prima oară, cel puţin atunci ştia că e vorba de mercenari de profesie, care dacă se lăsau luaţi prin surprindere îşi meritau soarta pentru că erau prea tâmpiţi.

Dar acum nici măcar nu avea o asemenea justificare, pentru că prizonierul lui se cufundase într-un somn adânc şi încă mai era legat de targă, incapabil să se mişte în vreun fel.

Ce să facă?

Ce-ar face orice om într-o asemenea situaţie?

Aşezat la umbra furgonetei şi privind duna înaltă ce atârna deasupra capului său ca umbra unei coase, Gacel Mugtar şi-a spus în sinea lui că nu i-ar păsa dacă s-ar prăbuşi dintr-odată, îngropându-l şi împiedicându-l astfel să mai stea în dubiu.

Era obosit.

Foarte obosit.

Prea obosit.

Noaptea fusese lungă, grea şi într-un fel zbuciumată, şi timpul care se scursese din ziua aceea, amar şi groaznic de neplăcut.

Cine era el ca să ia o hotărâre pe viaţă şi pe moarte?

Dar cine era psihopatul ăla ca să ia o hotărâre pe viaţă şi pe moarte?

Cel puţin el, care n-avea multă şcoală, era convins de vinovăţia celui care, în ciuda faptului că era şcolit, hotărâse să asasineze zeci

de nevinovaţi.

Ca tuareg, primise ordin să-i omoare pe cei care o meritau şi, acolo, la poalele acelui munte impresionant de nisip, legea tuaregilor trebuia să fie mai presus de oricare alta.

S-a gândit la Zair şi la cum ar fi ştiut ea să-l sfătuiască.

Fata aceea frumoasă care umbla mereu desculţă citise o sumedenie de cărţi şi poate că acele cărţi o învăţaseră să facă diferenţa între bine şi rău, cu toate că probabil judecata i-ar fi fost influenţată de greaua lovitură a sfârşitului cumplit al fratelui ei.

S-a gândit şi la ce i-ar fi spus maică-sa sau delicata Ghalia Mandala, şi a rămas surprins când şi-a dat seama că încercase să-şi imagineze ce părere ar fi avut trei femei, când se presupune că în chestiuni ce ţin de violenţă bărbaţii trebuie să fie cei care au ultimul cuvânt.

Ştia că asta se întâmplă fără îndoială pentru că bărbaţii sunt cei ce practică violenţa, iar femeile, cele care suferă de pe urma ei.

Ce mult i-ar fi plăcut să le poată asculta!

Dacă cel puţin una din ele i-ar fi spus: „Merită să moară, nu i-ar fi tremurat mâna, căci ştia că dacă s-ar fi sfătuit cu un bărbat, acesta i-ar fi răspuns negreşit: „Omoară-l”.

Dar nu i-a fost greu să recunoască, deşi era bărbat, că în momentele acelea se comporta ca o femeie, mai înclinat să ierte decât să se răzbune.

Dar era răzbunare sau dreptate?

Linia invizibilă care separă cele două concepte era încălcată foarte des, şi nu era în stare să spună de care parte a ei se afla începând cu noaptea aceea nenorocită când şi-a început meseria de călău.

„La urma urmei, nu eu am fost cel care a luat hotărârea, ci nişte *imajegnan-i* cărora nu mă puteam opune.

Aceea era o scuză la fel de falsă ca oricare alta în momentul în care era obligat să omoare un om fără apărare legat de o targă.

Îndoielile continuau să se lupte crâncen în sufletul lui, când a zărit o trâmbă de praf care se mişca în depărtare.

Erau poate bodyguarzii lui Sad al Mani care veneau să-l caute, sau poate nu, dar numai gândul că s-ar putea ca jivina aceea să înceapă din nou să omoare l-a obligat să ia cât mai repede o hotărâre.

Cum ar mai putea da ochii pe viitor cu familiile noilor sale victime şi să le mărturisească: „A stat în puterea mea să evit asta, dar l-am lăsat să scape şi să continue cu atrocităţile lui".

Nu, niciodată nu avea să spună asta, oricât de mult l-ar scârbi ceea ce era obligat să facă.

S-a ridicat în picioare de parcă trupul i-ar fi cântărit o mie de kilograme, a intrat în furgoneta ca un cuptor şi s-a uitat la teroristul desfigurat care căsca gura ca un peşte pe uscat.

Îi era greu să accepte că libarca aceea amorfă şi stâlcită reuşise să convingă pe cineva să se omoare în numele lui Allah, dar aşa era, şi i se părea absolut necesar să-l împiedice să mai aibă vreodată şansa de a convinge pe cineva.

A luat pistolul pe care l-a găsit în scafa maşinii, a pus peste faţa hidoasă o pernuţă pe care a sprijinit ţeava ca să atenueze zgomotul, şi a apăsat pe trăgaci.

Măselele care l-au făcut să sufere atât de mult pe Sad al Mani au sărit în bucăţi.

A aruncat arma departe şi a ieşit afară, unde a văzut că trâmba de praf se îndepărta spre nord.

Oricine ar fi fost, merita să le mulţumească, pentru că îl ajutaseră să ia o hotărâre grea într-unul dintre cele mai amare momente din viaţa lui.

S-a odihnit încă o oră şi apoi şi-a dat seama că nu poate să mai stea lângă cadavrul celui pe care abia îl omorâse, aşa că a recuperat arma şi a luat apa care mai rămăsese în maşină şi nişte provizii.

În cele din urmă a pornit motorul, a condus până la baza dunei, a pus cutia de scule pe accelerator să-l ţină apăsat, a băgat în viteză după care a sărit din maşină, îndepărtându-se cât de repede putea.

Ciocnirea violentă a fost amortizată de masa de nisip dar, aşa cum bănuia, aceasta a început imediat să alunece cu un vaiet tărăgănat, de animal în agonie, îngropând tot ce se afla sub ea.

Marea aceea de nisip va continua să înainteze lent până când într-o zi, după câteva secole, va lăsa să se vadă cadavrul mumificat al unui canadian care n-avea ce căuta în inima deşertului.

— De când nu te-ai mai spălat?

— Şi ce, tu crezi că miroşi a trandafiri?... i-a răspuns îndată celălalt, care s-a simţit pe drept ofensat.

— Nu ţi-am spus-o ca să te supăr... a spus Omar el Khebir, arătând spre o tăbliţă rustică aflată deasupra unei porţi deschise de cealaltă parte a străzii, pe care abia se putea citi ce scrie. Aici spune că putem să ne spălăm, să ne despăduchem, să ne tundem şi să cumpărăm haine curate.

Yusuf a aruncat o privire spre tăbliţă, apoi s-a întors să se uite la claia de păr încâlcit a camaradului său de suferinţă, la stratul gros de jeg ce-i acoperea părţile corpului aflate la vedere şi la starea jalnică a hainelor lui acoperite de pete de grăsime.

Apoi s-a privit şi pe sine şi a spus pe un ton sumbru:

— Nu mi se pare o idee prea strălucită; să dăm jos toată porcăria asta de pe noi durează nişte ore bune...

— N-avem nimic mai bun de făcut, şi n-ar fi rău să ne schimbăm puţin aspectul şi să încercăm să trecem neobservaţi; se vede de la o poştă că nu suntem de prin părţile astea.

— Asta-i adevărat. O să ne lase să intrăm cu măgarul?

— Mă îndoiesc, cu toate că dacă te uiţi bine, e mai curat decât noi.

Era, într-adevăr, mult mai curat, dar proprietarul băilor s-a arătat foarte strict în privinţa aceasta, obligându-i să-l lase la poartă. După aceea, şi fără să le permită să se apropie la mai puţin de doi metri de ghişeu, motiv pentru care trăsese o linie pe jos, le-a spus să se ducă în capătul celălalt al curţii, unde sub un acoperiş de trestie se vedeau patru căzi rustice din ciment pline cu o apă acceptabil de curată, dar puţin sălcie şi mirosind a dezinfectant.

— Trebuie să vă lăsaţi obiectele personale pe zid şi să vă puneţi toate hainele, *absolut toate,* în ligheanele acelea. Apoi băgaţi-vă în apă, frecaţi-vă bine cu buretele şi cu săpun, şi încercaţi să staţi cât puteţi de mult cu capul în apă ca să se înece goangele.

Stabilimentul era într-adevăr sărăcăcios, dar bine şi meticulos organizat, căci până când cei doi clienţi plini de jeg n-au stat o vreme bună la muiat, proprietarul nici nu s-a apropiat de ei, iar primul lucru pe care l-a făcut a fost să pună la fiert ligheanele cu hainele lor, adăugând în apă un pic de zeamă de rădăcină de *amayil,* care avea proprietatea de a nimici orice urmă de viaţă, deşi le lăsa impregnate de un miros înţepător, care nu dispărea decât după câteva ore.

Apoi le-a dat oglinzi, foarfece şi mai ales aparate de ras, mai potrivite pentru tuns oi decât oameni, sfătuindu-i să le folosească conştiincios, căci dacă voiau să plece de acolo fără paraziţi, cel mai nimerit era s-o facă cu capul ras ca o bilă de biliard şi cu barba netedă ca poponeaţa unui bebeluş.

— Ăsta e un oraş unde bolile se propăşesc din cauza războiului, a căldurii şi a lipsei de igienă, a spus el. SIDA, râia, tifosul, diareea şi tuberculoza fac ravagii la fel de mari ca atentatele extremiştilor,

aşa că aţi face bine să încercaţi să nu schimbaţi păduchii, lindinii şi ploşniţele voastre cu cele ale necunoscuţilor...

Când, după un timp, i-a văzut curaţi şi complet raşi, a părut să simtă o satisfacţie răutăcioasă în faţa spectacolului ridicol pe care-l ofereau, căci arătau ca nişte prunci enormi, abia ieşiţi din uter, dar s-a mulţumit să precizeze:

— Dacă nu aveţi nimic important de făcut la Kidal, vă sfătuiesc s-o întindeţi cât mai repede.

— Cum?... a vrut să ştie Omar el Khebir. Ca să te urci într-un autobuz sau într-un camion, francezii îţi cer actele, şi noi suntem doar nişte bieţi păstori care n-au avut niciodată acte.

— Dacă voi sunteţi păstori, eu sunt popă. Alea nu sunt cicatrice de nişte bieţi păstori, doar dacă mai nou caprele trag cu puşca. Dar cum nu-mi place să mă bag în treburi care nu mă privesc, dacă vreţi să aflaţi câte ceva despre „acte”, întrebaţi-l pe grasul care joacă şah la cafeneaua din piaţă. E proprietarul, şi cunoaşte multă lume, a spus, apoi a pocnit din degete de parcă dintr-odată ar fi vrut să scape de ei, dat fiind că putea fi vorba de delincvenţi de la care te puteai aştepta la orice. Pe rafturile alea o să găsiţi haine curate, a adăugat. Sunt uzate, dar dacă preferaţi să le recuperaţi pe-ale voastre, va trebui să aşteptaţi până se aerisesc, căci dezinfectantul irită pielea.

Cum din mercenari pletoşi păreau să se fi transformat în călugări tibetani raşi în cap, au optat să-şi schimbe şi „stilul”, şi au ales pantaloni largi, bluzoane colorate şi nişte pălărioare mici, dintre acelea pe care le purtau băştinaşii, astfel că atunci când în sfârşit au părăsit stabilimentul, nici măcar măgarul nu i-a mai recunoscut, aşa că după câtva timp Omar el Khebir s-a întors în spate ca să-l ia la rost:

— Ce-ai înţepenit aici? Aştepţi să te tund şi pe tine? Haide!

Bietul animal n-a reacţionat imediat, căci niciodată nu fusese martorul unei asemenea transformări şi nici măcar nu mai avea posibilitatea să apeleze la mirosul lui fin; a întors instinctiv capul când a simţit un iz respingător venind dinspre hainele care fuseseră dezinfectate cu zeama veninoasă a rădăcinii de *amayil.*

Nu era sigur dacă să rămână pe loc sau să asculte de vocea pe care era convins că o recunoscuse, şi până la urmă s-a hotărât să-i urmeze de la o oarecare distanţă pe cei doi oameni, care după cum vedea el lucrurile, n-aveau nimic în comun cu cei ce-l lăsaseră la poartă, care puţeau doar a sudoare şi a cămilă.

Au umblat fără rost pe străduţe, până când Yusuf s-a oprit brusc şi a scos un urlet, ridicând rugător mâinile spre cer, într-un gest nestăpânit de furie şi neputinţă.

— Fir-ar a dracului!... A zburat!

Omar el Khebir s-a uitat la însoţitorul său oarecum alarmat, dar i-a urmărit imediat privirea, a înţeles care era motivul disperării lui şi a demonstrat încă o dată că era un om care ştia să se stăpânească în momentele dificile:

— Şi la ce te aşteptai? E o avionetă.

— Ţi-am spus eu că nu e o idee bună să ne îmbăiem. Negrul ăsta blestemat a profitat de ocazie şi-a şters-o.

— Negrul ăsta blestemat nu ştia că suntem la Kidal, că-l căutam, şi cu atât mai puţin că aveam de gând să ne îmbăiem, i-a răspuns calm fostul său şef. Aşa că lasă-te de smiorcăieli şi începe să te gândeşti ce-o să facem, pentru că oraşul ăsta a devenit o închisoare în care până la urmă o să ni se taie capul.

— Dar am promis că o să-i răzbunăm pe camarazii noştri! i-a amintit Yusuf, din ce în ce mai trist.

Omar el Khebir a continuat să-şi păstreze proverbialul calm, şi-a luat tovarăşul de braţ şi l-a împins să ia loc la umbra unui pâlc de

copaci, un gest normal pentru un om care voia să poarte o conversaţie la orele acelea ale dimineţii şi în asemenea locuri.

— Ascultă-mă cu atenţie! a spus odată ce erau aşezaţi. Suntem ceea ce suntem, şi până în ziua de azi ar fi trebuit să învăţăm să acceptăm asta, căci dacă am pretinde „să ne răzbunăm tovarăşii, ar trebui să mă omori că l-am lichidat pe Tufeili, aşa cum şi eu ar trebui să te omor că l-ai lichidat pe Ahmed. E adevărat sau nu?

— Au fost situaţii extreme; aveam nevoie de apă ca să supravieţuim.

— Apa e un motiv bun cu care să justifici aproape tot, dar aici nu e cazul. Mi-ar plăcea să-i scot maţele pilotului ăstuia scârbos, nu numai pentru tovarăşii noştri, ci şi pentru că şi-a bătut joc de noi, dar sunt un profesionist destul de bun cât să ştiu că uneori răzbunarea e calea cea mai scurtă spre dezastru... Şi-a făcut de lucru mângâind spinarea măgarului, care până la urmă a hotărât să se apropie, apoi a încheiat spunând: Şi, cum suntem deja prea aproape de dezastru ca să alegem calea cea mai scurtă, cel mai bine ar fi să-l căutăm pe grasul ăla care joacă şah şi să vedem ce poate face pentru noi.

Drumul de întoarcere, cu apă şi provizii din belşug, odihnindu-se ziua, înaintând noaptea şi ştiind perfect unde se află oraşul Kidal, a fost aproape ca o plimbare plăcută în decursul căreia Gacel îşi căuta un loc umbrit în orele cele mai călduroase şi se aşeza să se gândească la ce se întâmplase şi mai ales la ce ar putea să se întâmple în următoarele luni.

Sad al Mani rămăsese îngropat sub un ocean de nisip, ceea ce însemna că începând din clipa aceea era un duşman mai puţin al adevăratului islam care propovăduia pacea, egalitatea şi dreptatea, dar moartea sa nu însemna decât un firicel de nisip mai puţin, ţinând cont de adevăraţii duşmani ai islamului, care se înmulţeau

mult prea repede.

N-a rămas surprins când canadianul a mărturisit că Mulay Massuri, proprietarul atât de puternic şi de influent al unui mare număr de mine de natron, ar fi unul din colaboratori, căci Suilem Balade îl bănuia de mult, dar l-a surprins că l-a menţionat pe marabuul Songo Babangasi, pe care până atunci îl considerase un exemplu de bunătate, empatie şi cumpătare.

În timp ce privea cum se lăsa înserarea şi marea de dune îşi tot schimba culoarea, şi-a amintit că adepţii Bătrânului de pe Munte aveau dreptul să mintă, să înşele şi chiar să afirme că nu sunt musulmani de fiecare dată când o asemenea atitudine le-ar fi permis să atingă un scop şi, ţinând seama de asta, se întreba dacă n-ar fi fost de preferat să se înfrunte cu nişte apucaţi violenţi de teapa lui Sad al Mani în locul unor sibilini ademenitori de tipul lui Babangasi.

Pe cei dintâi învăţase că trebuie să-i trateze cu gloanţe, şi după ce s-a gândit puţin a hotărât că ăsta ar fi cel mai nimerit mod de a-i trata şi pe ceilalţi, căci şerpii trebuie stârpiţi ca şerpii, pentru că niciodată nu s-ar comporta altfel decât ca nişte şerpi.

Cu toate acestea, când a ajuns la Kidal şi i-a spus cumpătatului Suilem Balade că are intenţia să-l lichideze pe imam, acesta n-a fost cu niciun chip de acord să procedeze într-o manieră atât de drastică.

— Să-l omori pe Sad al Mani a fost probabil o experienţă zdrobitoare, aşa că ar trebui să te linişteşti... a spus el privindu-l în ochi, de parcă ar fi refuzat să creadă că „un slujitor al Domnului” pe care îl admirase dintotdeauna ar putea să facă parte din jihadul islamic. Eşti sigur că ţi-a spus că Babangasi e unul de-ai lor? Nu-mi vine să cred!

— Nici mie... i-a răspuns cu vădită părere de rău tuaregul. Am

vorbit de câteva ori cu el la nuntă şi mi s-a părut plin de bunătate... A făcut o pauză aproape imperceptibilă înainte să adauge: Deşi îmi dau seama că nu e un merit prea mare să duci de nas pe unul ca mine.

— Nu încerca să pari mai prost decât eşti, pentru că asta ar fi o muncă titanică... a spus celălalt, fără să-şi poată ascunde un zâmbet maliţios. Dar să ştii că dacă tu ai vorbit de câteva ori cu Baba, eu am făcut-o de două sau de trei ori pe săptămână vreme de ani de zile, şi niciodată nu mi-am închipuit că se preface când se referea la „inevitabila lui obligaţie de a îmblânzi nişte oi care se transformaseră în lupi”.

— De aceea cred că pe el trebuie să-l lichidăm în primul rând, a spus tuaregul, care părea sigur pe argumentele sale, şi a insistat: Nu are familie şi nimic care să-l lege de Kidal, deci în momentul în care li s-ar întâmpla ceva lui Bachar, lui Shalim sau mai ales lui Mulay Massuri, ar şterge-o bănuind că Sad al Mani i-a turnat.

Era un argument pe care Suilem Balade se vedea obligat să-l accepte, deşi trebuie spus că acceptarea era umbrită de faptul că se simţea înşelat de cel pe care în realitate îl aprecia şi în care avusese întotdeauna încredere.

Amabilul şi îndatoritorul imam obişnuia să vină s-o încurajeze pe Ghalia Mendala în momentele sale cele mai grele, fiind atât de afabil, de uman şi de afectuos, încât de multe ori reuşea s-o facă să se simtă împăcată cu sine şi să accepte resemnată povara grea pe care i-o trimisese Domnul.

Uneori rămânea să doarmă în camera de oaspeţi, dar înainte de a se culca se aşezau în curtea din spate şi stăteau de vorbă, comentau întâmplările de peste zi şi se plângeau de cum merg lucrurile pe lumea asta, din care jumătate părea că înaintează într-un ritm nebun în vreme ce cealaltă se împotmolea şi uneori chiar

dădea înapoi.

„Luna trecută mă aflam într-o tabără de refugiaţi, când mi-a telefonat un prieten ca să-mi spună că e la Monte Carlo să vadă Marele Premiu”, îi spunea Babangasi în timpul uneia din acele conversaţii. „Mi s-a părut neverosimil că poate să asculte în acelaşi timp zgomotul motoarelor din Monaco şi gemetele unei fetiţe care murea de foame la distanţă de mii de kilometri...” Imamul făcuse o pauză plină de mâhnire, apoi adăugase strângând cu putere un pumn: „Trebuie să se termine cu aceste nedreptăţi! Obligaţia noastră e să punem umărul la făurirea unui viitor mai bun şi mai echilibrat...”.

Scriitorului nu-i rămânea acum altă soluţie decât să admită că, dacă în spatele acelor sentimente nobile, al acelui chip calm şi al acelor convingeri ferme se ascundea un ipocrit viclean care îi încuraja pe terorişti să provoace atentate, atunci el merita o pedeapsă exemplară.

Serbarea de neuitat a căsătoriei se terminase, mirii îşi începuseră voiajul de miere, invitaţii se întorseseră la locurile lor de baştină şi armistiţiul se încheiase, aşa încât în orice moment putea exploda o nouă maşină-capcană în oricare loc din oraş.

— De acord... a murmurat, temându-se că l-ar putea auzi nevastă-sa. Vom termina cu şarlatanul ăsta, dar nu vreau ca Ghalia să ştie ce specimen de porc o încuraja. S-ar simţi umilită, şi pe bună dreptate. Scriitorul părea să îşi rumege furia şi frustrarea la gândul că fusese păcălit atâta timp, dar după câteva clipe a părut mai liniştit când a adăugat, ridicând mâna: Sunt de acord, cu condiţia să-l omor eu.

Gacel Mugtar s-a împotrivit imediat.

— Ştiu că ai putea s-o faci, dar eu n-aş putea să fac niciodată ceea ce faci tu, căci nu mi-ar fi trecut în veci prin cap că o nuntă ar

putea fi un pretext perfect pentru ca un dentist egiptean să opereze un terorist canadian în mijlocul deşertului.

— Nu te-ai fi gândit, pentru că nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să-ţi ceară să redactezi invitaţiile, a răspuns simplu interlocutorul său. Când ceva începe să miroasă urât, în primul rând nu trebuie să te întrebi: „A ce naiba miroase?”, ci: „De unde vine mirosul?”, pentru că în felul ăsta ai confirmarea a trei simţuri: văzul, pipăitul şi mirosul. M-am născut în Kidal, am trăit toată viaţa în Kidal, cunosc toţi oamenii din Kidal, îmi dau seama când ceva nu e în regulă în Kidal şi, cum cel care mi-a comandat invitaţiile a fost Mulay Massuri, în care niciodată n-am avut încredere, ceva nu mi s-a părut normal, a spus, apoi a încheiat cu un oftat zgomotos, ca şi cum ceea ce spusese ar fi fost un adevăr incontestabil: Cum, conform celor mai stricte reguli sociale, unirea a două dintre cele mai influente familii din regiune nu se organizează de pe o zi pe alta, în afară de cazul în care mireasa e însărcinată, şi din câte ştiu eu nu era, singurul lucru care-mi rămânea de făcut era să trag concluzii.

— Eu n-aş fi putut să trag nicio concluzie, pentru că nu ştiu prea multe despre oraşul ăsta, despre oamenii de aici, despre obiceiurile şi ideologia lor, a precizat tuaregul. Aşa că hai să nu facem schimb de roluri, pentru că treaba ta e să aduci informaţii şi a mea e să omor. Şi-apoi, tu trebuie să ai grijă de voi doi, de tine şi de Ghalia.

— Cu toate astea, continui să cred că ar trebui să te ţii deoparte, pentru că reprezinţi *ettebel-ul,* şi multora dintre membrii acestuia nu le-ar plăcea să lichidezi un „slujitor al Domnului” bazându-te doar pe mărturia unui terorist în agonie.

— Doar în pragul morţii spui adevărul.

— Sau nu! i-a răspuns scriitorul, care părea tot mai preocupat de consecinţele pe care le putea avea această afacere spinoasă. Una e

să-l lichidezi pe Sad al Mani, fapt pentru care toată lumea o să te aplaude, şi cu totul altceva să asasinezi un marabu respectat, pe care toţi îl consideră un sfânt. Trebuie să căutăm o formulă care să nu-i supere pe ai noştri şi să nu riscăm să-i dezbinăm.

19

Îi plăceau cămilele de rasă pură, înalte, elegante, cu picioare lungi care le permiteau să alerge ca nişte gazele şi cocoaşe strălucitoare, pline de grăsime compactă, semn că dispuneau de rezerve mari, necesare unei călătorii lungi.

Pe Kafir Tarak, care se născuse şi crescuse printre ele întrucât tatăl lui fusese însoţitor de cămile, îl încântau aceste animale, dar se ştia că le cumpără foarte rar.

La târg se apropia de vânzătorii adunaţi în grupuri, care nici măcar nu se deranjau să-şi laude animalele, căci ştiau sigur că cine plăteşte pe loc fără să se tocmească cumpără exemplarele pe care le alege şi pe care uneori alţi clienţi nu le acceptă nici măcar pe gratis.

Dacă ar fi vorba să cumpere cai şi nu cămile, Kafir Tarak n-ar fi căutat pursânge focoşi cu care să concureze pe un hipodrom, ci cai normanzi blânzi, capabili să alerge sute de kilometri fără să-şi schimbe pasul, nici să-l lovească pe călăreţ cu copitele.

Caravanele lui aveau nevoie de animale supuse, răbdătoare şi rezistente, de aceea, când îşi alegea unul, imediat însemna pe crupa animalului greutatea exactă pe care putea s-o ducă.

— Uneori, zece kilograme în plus înseamnă diferenţa între a se simţi bine, mergând o zi întreagă fără să crâcnească, şi a azvârli încărcătura la fiecare trei ore, întârziind restul caravanei, spunea. Cine crede că toate cămilele sunt la fel e un prost, întocmai ca cel ce crede că toţi oamenii sunt la fel. Dacă reuşeşti să-ţi dai seama ce muncă poate face fiecare fără să se epuizeze, totul funcţionează foarte bine.

Cu o asemenea filosofie şi un curaj demonstrat, care-l făcuse să

pătrundă în cele mai inospitaliere deşerturi, deschizând noi drumuri şi dedicându-se din când în când contrabandei, lucru ce nu era deloc rău văzut într-o zonă eminamente de frontieră, Kafir Tarak adunase o avere uriaşă şi îşi câştigase respectul concetăţenilor, şi în momentele acelea se simţea foarte fericit, căci fata lui cea mare cutreiera Europa însoţită de proaspătul ei soţ, şi curând avea să îl facă bunic, ceea ce însemna că numele Tarak avea să se perpetueze până la sfârşitul veacurilor.

Cumpărase deja vreo treizeci de animale pe care ştia că va trebui să le îngrijească şi să le hrănească săptămâni întregi înainte de a le trimite să cutreiere deşertul împreună cu alte sute ca ele, aşa că acum se pregătea să se bucure de momentul său obişnuit de odihnă, pe o bancă izolată la umbra unui salcâm, când a rămas surprins să vadă că era ocupată de un membru al Poporului Vălului, care i-a făcut un semn aproape imperativ să se aşeze lângă el.

— *Metulem, metulem!* a spus intrusul, iritat. Razman Yuha îţi transmite salutări.

— *Metulem, metulem!* i-a răspuns el, aşezându-se. Ce mai face vechiul meu prieten? Am regretat nespus moartea fiului său. Îl ştiam pe Turky de când era copil.

— Nu reuşeşte să-şi găsească liniştea sufletească, şi ăsta e unul din motivele pentru care m-am văzut obligat să te abordez într-un fel aşa de nepotrivit. M-a rugat să-ţi comunic că anumitor *imajeghan-i* nu le e pe plac atitudinea ta pasivă faţă de ce se întâmplă în Mali.

— Niciodată nu m-a interesat politica, i-a răspuns acru însoţitorul de cămile. Singurul lucru pe care ştiu să-l fac e să muncesc şi să dau de lucru altora, şi oamenii mei au primit ordin să nu tragă decât în hoţii la drumul mare. În felul ăsta, bandele

care sunt în conflict, că nu mai ştiu nici câte sunt, nici ce dracului vor cu atâtea omoruri, mă respectă şi mă lasă-n pace, căci ştiu că pot fi un duşman periculos.

— Şi nu-ţi pasă că fanaticii omoară oameni nevinovaţi? a întrebat Gacel Mugtar. Transformă lumea într-un infern.

— Îmi pasă... a răspuns celălalt cu vădită sinceritate. Şi încă cum! Dar ce pot să fac eu, când nici măcar marile puteri nu reuşesc să evite asta? De cincizeci de ani de când cutreier deşerturile astea nesfârşite, am învăţat că sunt mult mai puţin periculoase decât creierul extrem de mic al unui fanatic, şi dovada e că Sad al Mani a omorât mai mulţi oameni în jumătate de an decât Sahara în jumătate de secol.

— Sad al Mani n-o să mai omoare pe nimeni niciodată.

Kafir Tarak l-a privit pieziş pe interlocutorul său, derutat nu numai de cuvintele lui, ci şi de convingerea cu care le pronunţase.

— Ce-ai vrut să zici cu asta?

— Ceea ce-am zis.

— S-a întors în Canada?

— Nu s-a întors nicăieri.

— E mort?

— Destul de mort.

— De unde ştii?

— L-am omorât eu.

Însoţitorul de cămile fusese întotdeauna un om zgârcit la vorbă, dar de data asta zgârcenia a fost absolută, căci a rămas un timp năucit, de parcă l-ar fi lovit cineva cu leuca în cap. La urmă, după ce şi-a dres glasul de câteva ori, a întrebat aproape admirativ:

— Vrei să-mi spui că eşti unul dintre justiţiarii din *ettebel*?

Văzând că celălalt confirmă, s-a scărpinat în cap şi iar n-a mai ştiut ce să spună, aşa că s-a ridicat în picioare, a ocolit salcâmul şi

s-a oprit în faţa interlocutorului său, aparent cu intenţia de a-l studia, de parcă ar fost vorba de o fiinţă de pe altă planetă sau de o specie necunoscută de animal.

— Câţi oameni ai omorât? a reuşit să întrebe.

— Mai mulţi decât aş fi dorit şi mai puţini din câţi ar fi meritat.

— Nu ştiu cine-au fost ceilalţi, dar capra asta râioasă de Sad al Mani cu siguranţă o merita. Cum ai dat de el? Dac-ai fost după el la Adrar des Iforas, ai avut noroc cu carul, căci cunosc bine zona aceea şi e un labirint tare încurcat.

— Nu, n-am dat de el în Adrar... a spus Gacel Mugtar, apoi a prelungit pauza mai mult decât ar fi trebuit, conştient de efectul pe care urma să îl aibă cuvintele lui. Am dat de el la nunta fetei tale.

— Ce-ai spus? a bălmăjit indignat însoţitorul de caravane ducând mâna la *gumia*[21] pe care o avea la centură. Retrage-ţi cuvintele, altfel îţi scot maţele, oricât de justiţiar al *ettebel-ului* ai fi tu!

— Îmi pare rău, dar nu pot s-o fac, pentru că ăsta-i adevărul... a spus tuaregul, apoi i-a făcut semn să se aşeze lângă el, fiindcă ştia că avea să simtă nevoia. Fanaticii care după părerea ta te respectă atât de mult, cuscrul tău Mulay Massuri şi bunul tău prieten imamul Songo Babangasi, s-au folosit de tine în modul cel mai josnic, pe care nimeni nu şi l-ar fi putut imagina...

În continuare i-a povestit pe scurt ce s-a întâmplat în timpul nunţii fetei lui, fără să intre în amănunte legate de metodele brutale pe care s-a văzut obligat să le folosească pentru a obţine de la canadian numele colaboratorilor săi. Când a terminat, l-a bătut cu afecţiune pe braţ pe nefericitul căruia părea că-i căzuse tot cerul

---

[21] Pumnal uşor încovoiat folosit de mauri (în ar., în orig.).

în cap.

— Îmi pare rău... a spus.

N-a primit niciun răspuns, căci Kafir Tarak se simţea atât de umilit, încât i-a fost imposibil să reacţioneze, şi şi-a întors capul de teamă să nu-i scape vreo lacrimă, nelalocul ei la unul dintre cei mai curajoşi însoţitori de caravane din Sahara.

— Aşa se poartă extremiştii, care sunt capabili să pună ideologia mai presus de orice alt concept, a adăugat după o clipă Gacel Mugtar. Dacă îl trădează pe Dumnezeu, nu trebuie să ne surprindă că îşi trădează prietenii şi chiar familia. E ca o boală pentru care nu s-a găsit niciun leac.

— Tu l-ai găsit.

— Te înşeli; să-i omori nu e un leac, ci doar o soluţie. E drept că lichidează bolnavii, dar nu şi boala.

— În cazul ăsta, o să-i omor pe bolnavi, ca să împiedic boala să se mai extindă.

— Mi se pare just, şi dacă ţi-am spus ceva ce ştiam că o să te supere am făcut-o pentru că ştiu că, dacă o să-l omori tu pe Mulay Massuri, o să ai probleme cu ginerele tău, iar dacă o să-l omor eu pe Songo Babangasi, o să am probleme cu *imajenghan-ii,* a spus tuaregul şi a întins palmele ca şi când ar fi vrut să arate că nu ascunde nimic în ele, adăugând: Prin urmare, cel mai logic ar fi...

„Grăsanul care juca şah” era unul dintre puţinii grăsani cu guşă din Kidal, probabil pentru că stătea ore întregi tolănit într-un fotoliu în cafeneaua sa, ca un păianjen enorm în aşteptarea unui naiv dispus să-şi piardă câţiva franci, provocându-l să joace.

În oraş nu prea mai erau naivi pe care să nu-i fi jumulit de bani, aşa încât n-a ezitat să le arunce unul dintre cele mai seducătoare zâmbete ale sale celor doi străini care se apropiau, în timp ce le arăta tabla de şah:

— Vă tentează?... O mie de franci partida.

— Nu prea ştim să jucăm... s-a scuzat Omar el Khebir. Dar proprietarul băii publice ne-a spus că ne-ai putea face rost de nişte acte.

Burtosul acela asudat a şovăit un pic, a aruncat o privire neliniştită în jur, şi-a trecut degetul arătător peste capul regelui de alb de parcă descoperise tocmai atunci un fir de praf, şi la urmă a spus plictisit:

— Dacă e să vorbim de „hârtii”, unul din voi trebuie să plece.

— Dar subiectul ne interesează pe amândoi.

— Eu o să vorbesc doar cu unul...

— De ce?... a intervenit Yusuf, vădit deranjat.

— Pentru că dacă vorbesc cu unul din voi şi îl ia gura pe dinainte, cuvântul meu e la fel de valabil ca al lui, pe când dacă vorbesc cu amândoi şi vă ia gura pe dinainte, cuvântul meu e valabil doar pe jumătate, a spus zâmbind mefistofelic, după care a întrebat: Am fost destul de clar?

— Sigur că da.

— În cazul ăsta, ia-o din loc, a spus şi a făcut o scurtă pauză. Apoi a adăugat cu emfază: Măgarul poate să rămână.

Omar el Khebir i-a făcut un semn tacit fostului său adjunct că ar fi bine să facă ce i se spune şi s-a aşezat de partea cealaltă a mesei, în timp ce-i trăgea una în cap măgarului, strigându-i să stea în picioare şi să nu atragă atenţia cu vreuna din figurile lui.

— Frumos animal... a spus jucătorul de şah.

— Mai mult animal decât frumos, şi încep să mă satur de el, i-a răspuns el repede. Ce zici de actele alea?

— Dacă aţi fi malieni, aş putea să vă fac rost, dar după accent deduc că sunteţi nigerieni, libieni sau ciadieni, şi asta complică lucrurile, pentru că o femeie ne-a spus că taică-său a venit la oraş

cu un camion în care se urcaseră şi doi dintre mercenarii care i-au masacrat pe senaudiţi.

— Şi tu ai crezut-o?

— Ceea ce cred sau nu cred eu are importanţă doar atunci când mut una dintre piesele astea, dar ce ştiu e că îi împuşcă pe loc pe cei care-i ajută pe aceşti mercenari.

— Plătim bine.

— Gloanţele de care are nevoie un pluton de execuţie nu costă mult, şi în cazul meu nu s-ar irosi, căci din pricina constituţiei mele m-ar nimeri până şi un orb, a spus, în timp ce nega de câteva ori din cap, de parcă ar fi vrut ca posibilii martori să vadă clar că refuză orice fel de afacere, după care a adăugat, vorbind mai încet: N-aş risca să vă fac rost de acte şi nici nu cunosc pe nimeni dispus s-o facă, dar ştiu pe cineva care are nevoie de mercenari.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Că dacă din întâmplare aţi fi mercenari, lucru pe care eu nu-l ştiu şi prefer să nici nu-l ştiu, aş putea să vorbesc cu un prieten care ar fi interesat să vă contracteze serviciile. În schimbul anumitor „servicii", oricare ar fi ele, că nici asta nu mă interesează, o să vă plătească bine şi o să vă ajute să ieşiţi din oraş. Am fost destul de clar? a repetat de parcă ar fi fost vorba de un tic verbal.

— Foarte clar.

— În cazul ăsta, întoarce-te pe înserat, dar să nu te apropii de mine şi nici să nu mă saluţi. A făcut un gest imperativ cu mâna, arătându-i că poate pleca cât mai repede, şi a adăugat: Dacă prietenul meu vrea să lucraţi pentru el, o să-i spun cine sunteţi; dacă nu, vă doresc mult noroc, pentru că o să aveţi nevoie de el.

Omar el Khebir i-a smuls măgarului nebunul în care îşi înfipsese dinţii, l-a pus la locul lui pe tabla de şah, apoi s-a ridicat şi a traversat piaţa, simţindu-se mai vulnerabil ca niciodată.

Felul de a vorbi şi de a se comporta al grăsanului ăluia morocănos l-a făcut să se gândească din nou că umblă aiurea printr-o zonă în care viaţa lui atârnă de un fir de păr, şi că era de ajuns ca oricare dintre trecători să-l arate cu degetul ca „suspect de terorism", pentru ca o mulţime avidă de sânge, şi mai ales de sânge străin, să tabere pe el fără să-i dea măcar posibilitatea să se apere.

În Kidal, ura de rasă, naţionalistă, politică şi religioasă erau atât de vizibile, că nici măcar nu era nevoie de o scânteie ca focul să se aprindă, căci ardea în fiecare colţ al fiecărei case.

Geamul murdar al vitrinei birtului plin de aburi şi de fum ce se ridica la un colţ de stradă reflecta înceţoşat imaginea tragicomică a unui bărbat cu urechi enorme, ras în cap, slăbănog, încercănat şi îmbrăcat aşa de ridicol şi de nepotrivit, încât l-a apucat ruşinea.

A tras o înjurătură printre dinţi la gândul că îi venise ideea aceea tâmpită să se spele şi, cu toate că era adevărat că pentru prima dată după multă vreme trecuse o zi întreagă fără să se scarpine sau să se caute de păduchi şi căpuşe, la fel de adevărat era că asta îl costa mult prea mult.

Întotdeauna fusese un războinic tuareg, renegat sau nu, aşa că imaginea lui trebuia să corespundă unei personalităţi care acum părea că se diluase odată cu bucata de săpun cu care se spălase, aşa că mai spera doar că renumitul său curaj să nu se fi înecat împreună cu nenumăraţii săi paraziţi.

Yusuf a încercat să se apropie de el, dar a luat-o în altă direcţie, în timp ce îi făcea semne imperative să stea cât mai departe de el, până au ajuns la un colţ izolat unde, după ce s-au asigurat că nu sunt urmăriţi, i-a relatat pe scurt conversaţia cu grăsanul cu guşă.

— Ne întoarcem în piaţă pe înserat... a spus în loc de concluzie. Dar fiecare separat.

— Şi dacă ne întinde o capcană?

— Am mai căzut noi într-o capcană ca asta când s-au răsculat libienii împotriva lui Gaddafi, i-a amintit. De-atunci n-am făcut decât să încercăm să scăpăm din ea, dar ştim amândoi că putem fi prinşi în orice moment.

S-au despărţit cu senzaţia amară că ajunseseră la capătul lungului drum pe care-l aleseseră când au hotărât să intre în slujba răposatului dictator, admiţând cu fatalismul caracteristic profesiei lor riscante că cine acceptă să omoare pentru bani trebuie să accepte şi să fie omorât pentru bani.

Dacă jucătorul acela de şah atât de nedemn de încredere îi vindea autorităţilor, extremiştilor, tuaregilor sau unor prieteni ai senaudiţilor, nu făcea decât să le plătească cu aceeaşi monedă.

Fiecare şi-a ales un loc în care să se odihnească sau să se gândească la ceea ce părea să se transforme în sfârşitul îndelungatei lor evadări, şi când zăpuşeala s-a mai potolit s-au întâlnit din nou în piaţă.

Grăsanul stătea în acelaşi loc şi aproape în aceeaşi poziţie, dând impresia că nu se mişcase nici ca să meargă la closet, concentrat asupra jocului cu un bătrân cu barbă de ţap, iar când i-a văzut n-a făcut decât să întindă mâna şi să mişte o tură cu un calm studiat.

N-a mai ridicat deloc capul, ceea ce l-a făcut pe Omar el Khebir să presupună că nu reuşise să vorbească cu cel interesat să angajeze mercenari, dar când se pregătea să plece din piaţă s-a apropiat de ei un om cu o ţigară în mână şi le-a cerut un foc.

Când i-a răspuns că nu are, necunoscutul a spus doar atât:

— Păi, dacă o iei pe strada din stânga ta, când ajungi la cişmea o să întâlneşti pe cineva care o să-ţi spună unde poţi să-l găseşti.

După aceea s-a întors şi s-a apropiat de celălalt trecător, rugându-l să-i dea un foc.

Omar el Khebir a luat-o pe strada pe care i-o indicase necunoscutul, Yusuf l-a urmat la o distanţă prudentă, şi când au ajuns la o cişmea ruginită din care probabil că nu mai cursese apă de ani de zile, o bătrână zbârcită le-a arătat o poartă întredeschisă ce dădea într-o curte plină de vechituri.

Au intrat şi s-au trezit faţă în faţă cu patru bărbaţi cu nişte AK-47 strălucitoare îndreptate spre ei, iar aceştia i-au băgat într-o casă veche din chirpici, cu acoperiş de paie, în fundul căreia era o scară ce cobora într-un subsol adânc, cu pereţi acoperiţi aproape în întregime cu hărţi ale regiunii, ce aveau pe ele o infinitate de semne şi inscripţii.

Le-au indicat fără o vorbă să ia loc fiecare la câte un capăt al mesei, aşa încât Omar el Khebir şi fostul său adjunct s-au resemnat cu ideea că-şi vor găsi sfârşitul sub pământ, deşi întotdeauna fuseseră convinşi că se va întâmpla sub soarele deşertului.

După o tăcere încordată, cel care părea să fie comandantul grupului, un hausa cu nas acvilin şi ochi de bufniţă, a întrebat:

— Carevasăzică, sunteţi mercenari? Văzând că cei doi aprobă mut, a adăugat pe un ton zeflemitor: Cu cămăşile astea colorate şi pălărioarele astea ridicole, nu mi-aş fi imaginat în veci! Puteţi s-o demonstraţi?

— Şi cum ai vrea s-o facem?... a întrebat pe un ton cam agresiv Omar el Khebir. Nimeni nu-ţi dă un carnet de mercenar.

— Foarte uşor!... a răspuns celălalt cu o duritate alarmantă. Vreau să angajez doar pe unul dintre voi, aşa că cel care-l va omorî pe celălalt va demonstra că e un profesionist care nu discută ordinele.

— Şi cine pe cine va trebui să omoare?

— Puteţi să trageţi la sorţi, a spus hausa cu naturaleţe. E nevoie doar de o monedă.

— Nu mi se pare corect... a protestat Yusuf vădit deranjat. Aşa cum ai spus, suntem mercenari, suntem de mulţi ani împreună şi, dacă a sosit momentul să se decidă care din noi e mai bun, n-ar trebui să fie o amărâtă de monedă cea care o decide.

— De acord! a spus extremistul cu ochi de bufniţă, de parcă acela ar fi fost răspunsul pe care îl aştepta. Cum v-ar plăcea să muriţi?

— Hotărăşte tu.

Cel în cauză le-a făcut semn tovarăşilor săi să se apropie, au şuşotit câteva minute, şi când s-a întors spre ei l-a obligat pe Omar el Khebir să întindă mâna, i-a pus ceva în palmă şi i-a strâns-o cu putere.

Apoi a făcut acelaşi lucru cu Yusuf, în timp ce spunea:

— Se spune că în meseria voastră cel care şovăie cel mai puţin atunci când trebuie să tragă e cel mai bun... E-adevărat?

— S-ar putea să nu fie cel mai bun, dar sigur e cel care are cele mai multe şanse să ajungă la bătrâneţe, i s-a răspuns ironic. Cu toate că, după cum o spune şi cântecul acela faimos: „Dacă ai ajuns la bătrâneţe, înseamnă că n-ai fost un bun mercenar”.

— Mai aveţi destul până să ajungeţi bătrâni, adică mai aveţi încă timp să demonstraţi de ce sunteţi în stare... a spus hausa, apoi a făcut o scurtă pauză, cu intenţia de a mări tensiunea între cei ce trebuiau să se înfrunte: În momentul în care o să lovesc masa, primul care îşi încarcă arma şi îl lichidează pe celălalt e angajat. S-a întrerupt din nou, pentru ca apoi să-i avertizeze: Şi nu uitaţi că aveţi doar un cartuş fiecare şi noi suntem patru, cu alte cuvinte, să nu vă treacă prin cap să ne luaţi drept idioţi.

— Nici nu ne-am gândit la aşa ceva...

Unul dintre acoliţii lui a pus un revolver descărcat în faţa lui Omar şi altul identic în faţa lui Yusuf.

— Sunteţi prieteni buni? a vrut să ştie hausa – o întrebare nepotrivită pentru momentul acela.

— Uneori da, alteori nu.

— O să vă pară rău de ce-o să faceţi?

— Unuia probabil că da, şi celuilalt probabil că nu, pentru că, mort fiind, n-o să-i mai pară rău de nimic.

— Vă văd destul de liniştiţi, în ciuda faptului că puteţi ieşi de aici cu picioarele înainte, a bălmăjit extremistul, pe care părea să-l irite puţin atitudinea lor aparent nepăsătoare.

— Îmi închipui că n-o să fiţi atât de tâmpiţi încât să ne scoateţi cu picioarele înainte, a răspuns Omar el Khebir cu o totală lipsă de respect. Dacă vrei să urci un cadavru pe o scară aşa de înclinată, e mult mai practic s-o faci cu capul înainte. Apoi a zâmbit aproape dispreţuitor şi a spus: În felul ăsta cadavrul sângerează mai puţin.

— Văd că eşti foarte curajos. Chiar aşa de sigur eşti că o să rămâi în viaţă?

— Nu, pentru că Yusuf e mai bun ţintaş ca mine. Dar la ce te-aşteptai? Să ne vezi tremurând? Ai angaja pe vreunul care ar începe să tremure înainte să moară?

— Bănuiesc că nu.

— Atunci, lasă-te de prostii şi hai să terminăm odată cu asta!

Bărbatul cu nas acvilin părea să se fi supărat, a dat să spună ceva, dar apoi s-a gândit mai bine şi s-a mulţumit să lovească în masă cu ţeava pistolului...

Omar el Khebir şi fostul lui adjunct s-au privit cu o stăruinţă aproape obsesivă.

20

Mulay Massuri obişnuia să spună că la aceeaşi oră la care cuscrul său Kafir Tarak cumpără cămile el cumpără oameni şi, cu toate că această frază nu era tocmai conformă cu realitatea, un strop de adevăr tot avea în ea.

Asta pentru că primul lucru pe care-l făcea în fiecare dimineaţă era să se aşeze în balconul care dădea în spatele casei, de unde se vedea un mic teren de sport în care cincizeci de băieţi se antrenau deja de două ore.

Să doteze cu vestiare, duşuri şi o sală modestă de sport un teren pe care nu crescuse vreodată măcar o buruiană amărâtă era una dintre cele mai importante investiţii pe care le realizase în viaţa lui descurcăreţul Mulay Massuri.

Într-una din călătoriile sale prin Europa a descoperit că fotbalul s-a transformat dintr-un simplu sport într-o afacere bănoasă, care producea milioane şi îi atrăgea ca pe muşte pe bogaţi, pentru că „materia primă” se găsea pretutindeni.

Ca să găseşti aur, un diamant bun, un smarald sau un safir este absolut necesar să investeşti un capital important într-o ţară cu condiţii geologice adecvate, dar pentru a descoperi un băiat capabil să dea cu piciorul într-o minge şi pentru care un milionar rus excentric, un şeic arab pedant sau un om de afaceri european ambiţios plătea de o sută de ori mai mult decât pentru orice diamant, nu era nevoie decât de un teren gol, un băiat şi o minge.

Chiar din momentul în care băiatul semna un contract aproape indescifrabil, se angaja la Şcoala Massuri pe o perioadă de douăzeci de ani şi primea în schimb antrenament, mic dejun, prânz

şi promisiunea că o să i se dea zece la sută din cât va încasa stăpânul său în ziua în care se va hotărî să-l vândă.

În general, perioada de şedere în clubul-şcoală nu depăşea şase luni, timpul de care avea nevoie antrenorul ca să-şi dea seama dacă băiatul promite să devină o stea sau e doar un neisprăvit a cărui destinaţie finală erau, şi asta cât mai repede, minele de natron ori drumul spre cacao.

Din cauza acelei palete de opţiuni de viitor atât de limitate – să-şi rupă spatele cărând plăcile de natron sau să-şi taie o mână desfăcând fructul de cacao –, băieţii îşi dădeau duhul pe teren, mai ales când li se arătau reviste cu jucători de origine la fel de umilă ca a lor, care acum aveau case luxoase, maşini sport şi fete frumoase ce umblau după ei cu chiloţii în mână.

Africa devenise marea carieră a fotbalului european, şi în cazul câtorva dintre echipele ei cele mai prestigioase, aproape jumătate din lot provenea de pe continentul negru, deşi de multe ori să-ţi dai duhul pe teren nu te ajuta decât să treci de la o echipă de liga a treia la alta identică şi să sfârşeşti prin a parca maşini în vreun oraş nenorocit.

Ca în orice afacere de vânzare-cumpărare, piaţa stabilea regulile, dar cu trecerea timpului s-a demonstrat că investiţiile în viitori „gladiatori" ai vremurilor moderne erau mult mai rentabile decât cele la bursă.

Mali a văzut născându-se jucători de talia lui Keita, Tigana, Kanoute sau Diarra şi, cu toate că până atunci Mulay Massuri nu descoperise un diamant autentic, din acelea de pe urma cărora puteai să câştigi o avere, conta pe jumătate de duzină de tineri promiţători, care-i dădeau speranţe, în special un portar subţirel cu reflexe de mangustă.

Îi plăcea să vadă cu câtă abilitate apăra un penalty, şi tocmai

asta făcea în dimineaţa în care ceva a strălucit preţ de o zecime de secundă de cealaltă parte a terenului; aproape brusc, a simţit o durere insuportabilă în piept şi nici măcar n-a mai avut putere să ducă mâna la rană.

Portarul a fost cel care, după două penalty-uri, şi-a dat seama că preşedintele clubului său era mort.

Songo Babangasi s-a trezit la aceeaşi oră ca de obicei, s-a dus la baie ca de obicei, şi-a făcut rugăciunea ca de obicei şi s-a îndreptat spre sufragerie ca să-şi ia micul dejun ca de obicei, dar de astă dată nu a dat de bătrâna servitoare ca de obicei, ci de ultima persoană cu care ar fi dorit să dea ochii pe lumea asta, şi care imediat i-a spus pe un ton sec:

— Stai jos!

L-a ascultat din două motive: unu, pentru că ar fi fost inutil să n-o facă, întrucât intrusul avea o armă; şi doi, pentru că îi tremurau picioarele în aşa hal, încât dacă nu s-ar fi aşezat, s-ar fi prăbuşit fără să poată face măcar un pas.

— Unde e Abuya? a întrebat cu un firicel de voce.

— Cineva a avertizat-o că ar fi bine să nu vină azi.

A urmat o lungă tăcere, pentru că imamul nu ştia ce să spună şi Kafir Tarak se uita la el de parcă tot nu-i venea să creadă că acel „slujitor al Domnului”, pentru care ar fi băgat mâna în foc, avusese îndrăzneala să profaneze sfânta ceremonie a nunţii fetei sale.

Căile Domnului i se păreau cu adevărat de nepătruns, dar aceea era atât de josnică, de sinuoasă şi de abominabilă, încât refuza să accepte că Allah ar fi putut să aibă vreo legătură cu asta, spunându-şi că probabil era chiar mâna Diavolului.

— De ce-ai făcut asta? a întrebat în cele din urmă.

— Pentru că m-a obligat.

— Cine?

— Sad al Mani.

— Minţi! Blestematul ăsta de şobolan de cloacă nu cunoştea atât de bine obiceiurile noastre, şi ştiu că tu ai organizat nunta, cu ajutorul lui Mulay, care de bună seamă şi-a plătit vina.

— L-ai omorât?

— Nu eu, dar în cazul ăsta e ca şi cum aş fi făcut-o. Dacă te grăbeşti puţin, poţi să-l ajungi din urmă şi să intraţi împreună în iad.

— Eu n-am s-ajung niciodată în iad, pentru că Allah înţelege lupta mea şi o binecuvântează.

— Dacă mai spui o asemenea blasfemie o să te trimit înainte de soroc, să vezi dacă-i aşa... l-a avertizat celălalt, care părea foarte hotărât să facă întocmai. Cu alte cuvinte, limitează-te să dai răspunsuri, pentru că fiecare răspuns corect îţi va cumpăra câteva secunde în plus de viaţă. Unde e egipteanul?

— Care egiptean?

— Dentistul care-l trata pe Sad al Mani.

— E mort.

— Nu te-am întrebat de sănătatea lui, pentru că sunt sigur că aţi trimis pe cineva să-l omoare. Te întreb unde e îngropat.

— În vreun loc din deşert, bănuiesc. Oamenii lui Sad al Mani l-au luat.

— Păi, dacă sunt la fel de nepricepuţi ca atunci când ar fi trebuit să-şi apere şeful, într-o zi cadavrul lui o să iasă din mormânt, i-a răspuns ironic însoţitorul de caravane, deşi era clar că n-avea chef de glume, aşa că a schimbat imediat tonul şi a întrebat: Ce crezi că i s-a întâmplat canadianului ăsta sărit de pe fix?

— Habar n-am... a răspuns imamul, şi după cum a spus-o părea că e adevărat. Jur că nu ştiu ce s-a putut întâmpla în noaptea aceea, că parcă s-a deschis pământul şi-a înghiţit furgoneta.

— Şi aşa a şi fost, i-a răspuns celălalt calm. Mai mult sau mai puţin! Şi, ca să nu pleci de pe lumea asta ca un ignorant, te asigur că e mort.

— Asta e de la sine înţeles.

Acum s-ar fi putut crede că Kafir Tarak se bucura de ceea ce urma să spună, pentru că a zâmbit larg când a adăugat:

— Cu toate astea, şi dat fiind că puţini ştiu că nu mai e printre noi, nimeni n-o să se mire că înainte să dispară a comis o crimă abominabilă, care îi va indigna pe toţi locuitorii din Kidal.

Chipul lui Songo Babangasi devenise cenuşiu aproape din prima clipă, dar acum părea că până şi părul începe să-i încărunţească, ceea ce, din câte se spune, se întâmplă când o persoană trece prin nişte momente de panică insuportabilă.

— Ce fel de crimă?

— Una care va face ca memoria sa şi cea a adepţilor săi să fie urâtă în vecii vecilor...

În timp ce vorbea, însoţitorul de caravane a scos din buzunar o bucată de hârtie pe care era desenată o frunză de arţar, şi a pus-o în faţa imamului.

— Recunoşti simbolul ăsta? a întrebat, şi cum celălalt nici măcar nu îndrăznea să răspundă, l-a lovit de câteva ori cu degetul, accentuând: E semnătura pe care obişnuia s-o lase animalul ăla nenorocit când organiza un masacru, şi să nu-mi spui că nu ştiai.

Imamul n-a avut încotro şi a dat din cap afirmativ, şi n-ar fi exagerat să spunem că nu mai avea putere să facă altceva.

— Ştiai, îngăduiai şi bănuiesc că îl şi felicitai... a continuat Kafir Tarak, despre care nu se putea şti dacă se simţea mai mult indignat decât abătut din pricina situaţiei dificile cu care se înfrunta. Cum aveai curajul să te uiţi în ochii copiilor care veneau să-ţi sărute mâna, ştiind că poate în ziua următoare urmau să fie sfârtecaţi de

un asemenea animal?

— Triumful adevăratei credinţe implică sacrificii.

— Întotdeauna când sacrificaţii sunt alţii...

— Eu sunt dispus să mor pentru credinţa mea.

— Te-ai trezit cam târziu!... i-a răspuns celălalt. Cu un picior în groapă, aspiri să devii martir şi te asigur că vei reuşi, dar nu spre marea glorie a celor în care crezi, islamismul extremist al degeneraţilor ca Sad al Mani, ci spre marea glorie a acelor în care nu crezi, a islamismului paşnic şi milostiv pe care-l predica Mahomed.

Acum imamului nu-i tremurau numai picioarele; îi fremăta tot corpul, pentru că mintea lui refuza să accepte ceea ce începea să intuiască:

— Nu te-nţeleg... a bolborosit el. Ce vrei să faci?

— Dar e evident, bătrânul meu prieten în care aveam atâta încredere; înainte să dispară definitiv, fără ca cineva să poată afla vreodată în ce colţ de iad se ascunde, adoratul tău Sad al Mani va asasina cu sânge rece un marabu pe care toată lumea îl iubea pentru smerenia, bunătatea şi nenumăratele sale sacrificii în folosul celor mai necăjiţi dintre noi... a spus însoţitorul de caravane şi a făcut o pauză melodramatică înainte de a întreba: Îţi imaginezi cine-o să fie ultima lui victimă?

— Nu se poate!

— Ba se poate; ultima lui victimă cunoscută va fi iubitul şi niciodată suficient preamăritul imam Baba Babangasi şi, pentru a adăuga mai multă batjocură la nimicnicia lui, va avea neruşinarea să-şi lase semnătura pe cadavrul celui ce va fi îngropat ca un om sfânt şi la mormântul căruia vor veni să se roage toţi cei ce urăsc violenţa şi iubesc pacea... De data asta Kafir nu şi-a putut ascunde satisfacţia când a adăugat: Nu ţi se pare o ironie fără margini? Nu

o să fii ţinut minte pentru ceea ce eşti, ci pentru ceea ce nu eşti, cu toate că-mi imaginez că întotdeauna e mai bine ca pelerinii să îngenuncheze în faţa unui sfânt fals decât a unui diavol adevărat.

Imamul părea acum absent, de parcă se afla deja pe lumea cealaltă, unde ştia că va fi trimis dintr-un moment într-altul, şi era imposibil să-ţi dai seama dacă îl copleşea doar realitatea sfârşitului său imediat sau la asta se adăuga şi ideea că va deveni imaginea a tot ceea ce detesta.

Ani la rând în care se văzuse obligat să-şi măsoare cuvintele, să mângâie copiii sau să viziteze tabere de refugiaţi strângând mâinile unor bolnavi împuţiţi şi ale unor muribunzi scheletici care ar fi putut să-l molipsească cu bolile lor scârboase erau pe punctul de a se transforma într-un efort risipit fără rost acum, când cu o noapte înainte se dusese la culcare ştiind că va fi urmaşul lui Sad al Mani şi un interlocutor legitim în momentul când vor începe negocierile cu Fraţii Musulmani.

Aceasta era fără îndoială o glumă cumplită a destinului, şi refuza să creadă că dispariţia lui ar putea aduce daune ireparabile cauzei pentru care luptase atâta. Viaţa lui avea să devină o farsă ce va dăinui secole de-a rândul, căci generaţii întregi de beduini vor veni să îngenuncheze în faţa mormântului unui om sfânt, care dăduse exemplu de convieţuire paşnică şi de iubire de aproape.

Nu a făcut decât să mişte din nou capul, de parcă se transformase într-o păpuşă mecanică ce nu ştia decât să nege, incapabil de vreo altă idee în afară de aceea de a refuza să accepte că cerul îi trimisese o pedeapsă atât de nemeritată.

În ceea ce-l privea, Kafir Tarak părea să ducă o luptă grea cu sine, pentru că pe de o parte se simţea satisfăcut de felul în care se răzbuna pe cel care îl jignise cu atâta neruşinare, şi pe de alta îi repugna ideea de a apăsa pe trăgaci.

— De ce vreţi să ne duceţi spre această prăpastie?... a întrebat deodată pe un ton care îi vădea imensa amărăciune. De ce nu ne lăsaţi să trăim fiecare în pace cu credinţa noastră? Eu m-am considerat întotdeauna un bun credincios, dar acum mă năpădesc îndoielile, căci dacă a fi un bun credincios înseamnă să minţi şi să asasinezi, prefer să mă alătur însoţitorilor ălora de cămile animişti, care spun că credinţa nu e decât o povară inutilă ce naşte conflicte şi îngreunează bunul mers al caravanelor.

— Allah o să-i trăsnească pe toţi necredincioşii.

— Dacă ar fi aşa, nu înţeleg de ce s-a mai deranjat să-i creeze pe oameni, ştiind că va trebui să-i trăsnească pe toţi cei care nici măcar n-au habar că există. Şi cum cu cât vorbim mai mult despre toate astea, cu atât îi înţeleg mai bine pe însoţitorii ăia de cămile şi încep să mă tem pentru credinţa mea, cel mai bine ar fi să terminăm odată pentru totdeauna.

A tras piedica armei, dar victimei sale părea să-i fi venit dintr-odată o idee strălucită, căci a ridicat mâna şi a luat o carte de pe un raft.

— Aşteaptă! a spus aproape plângând. Aşteaptă o secundă, te rog. Uită-te la asta!

— Ce e?...

— Coranul.

— A trecut vremea să mai recurgi la Coran.

— Vreau să zic că nu e un Coran ca oricare, a răspuns celălalt grăbit. E un incunabul vechi de aproape şapte sute de ani.

Kafir Tarak s-a uitat la straniul exemplar legat într-o piele fină de miel scos din burta mamei lui înainte de a se naşte şi, cu toate că nu înţelegea mare lucru în materie de cărţi, şi-a dat seama că este o operă de artă, de o valoare pe care nu era capabil să o calculeze.

— De unde-l ai? a vrut să ştie.

— Când paraşutiştii francezi l-au obligat pe Sad al Mani să se retragă din Timbuktu, a luat cu el câteva cărţi şi documente dintre cele mai valoroase din bibliotecile de acolo şi, cum atât el cât şi Mulay au murit, eu sunt singurul care ştie unde le-a ascuns. Dacă mă laşi să trăiesc, o să-ţi spun şi o să fii foarte bogat, dar dacă mă omori, n-o să le găsească nimeni, şi sunt considerate patrimoniu al umanităţii.

— Eu sunt suficient de bogat, şi în plus mă doare în cot că nişte cărţi vechi sunt considerate patrimoniu al umanităţii, câtă vreme nu se consideră patrimoniu al umanităţii miile de copii care mor de foame în fiecare zi la mai puţin de cincizeci de kilometri de aici... Veteranul însoţitor de caravane a scos un soi de şuierat, ţuguindu-şi buzele, şi a încheiat ce avea de spus cu un vădit dezinteres: Nu cred că merită, dar dacă insişti, pot să-ţi dau ceva în schimbul acestei informaţii.

— Ce?... a întrebat condamnatul, întrezărind o speranţă de a-şi salva pielea.

— O oră.

— O oră?...

— O oră. Dacă-mi spui ce ştii despre aceste cărţi, îţi promit că te mai las în viaţă o oră, deşi asta ar însemna un deranj, căci mă aşteaptă nevastă-mea. Dar dacă taci sau ce-mi spui nu mă convinge, terminăm în momentul ăsta şi apuc să ajung la timp la masă.

— Dar o oră nu înseamnă nimic!

— Eşti sigur? Mii de milioane de morţi ar spune tot ce ştiu doar pentru simplul fapt de a mai trăi o oră... Sau mă înşel?

Auzind lovitura, Omar el Khebir şi Yusuf s-au privit cu o stăruinţă aproape obsesivă, dar n-au făcut nimic.

Extremiştii erau atenţi, ba s-ar putea spune chiar dornici să

termine odată cu perechea aceea de mercenari jegoşi care păreau să nu ia în serios ameninţările lor, dar curiozitatea era mai mare decât dorinţa de a-i împuşca, aşa încât au continuat să observe fiecare gest pe care-l făceau, pariind în mintea lor care din ei o să se hotărască să atace.

Dar atât Omar el Khebir cât şi Yusuf stăteau în continuare fără să facă nimic.

Se uitau doar unul la altul aproape fără să clipească, de parcă s-ar fi transformat în stane de piatră, şi când s-a auzit un zvâcnet destul de rapid s-a dovedit că nu era inima nici unuia dintre ei.

Au trecut aproape două minute.

Bărbatul cu ochi de bufniţă a început să se neliniştească, dar când unul dintre tovarăşii săi, cel căruia îi bătea într-adevăr inima de-i sărea din piept din pricina emoţiei necontrolate, a ridicat arma cu gura ţevii la o palmă de tâmpla lui Yusuf, i-a făcut semn să aştepte.

A trecut un minut lung.

Apoi altul.

Adversarii se observau impasibili.

În cele din urmă, hausa nu s-a mai putut abţine şi a început să bolborosească:

— Dar ce faceţi? Vă iubiţi aşa de tare că nu sunteţi în stare să vă omorâţi? Dacă e vorba de dragoste, vă îngropăm împreună.

În momentul acela, Omar el Khebir a catadicsit să ridice capul, şi întorcându-se puţin spre el i-a aruncat o privire lungă şi umilitoare.

— Şi tu ce faci, imbecilule?... a întrebat pe tonul cel mai dur de care s-a simţit în stare. Ne-ai luat drept tâmpiţi? Cum ai vrea să ne omorâm dacă armele sunt de calibru treizeci şi opt şi gloanţele de patruzeci şi patru? Ce aşteptai să facem, cretinule? Să ne-aruncăm

cu gloanţele-n cap?

— Blestemaţi pui de căţea!... a exclamat îndată celălalt, râzând. Deci chiar sunteţi buni în meseria voastră!

— Nu e nevoie să fii bun ca să cunoşti calibrul unui glonţ când îl pipăi.

— Majoritatea soldaţilor nu le recunosc.

— Un bun soldat e în stare să demonteze, să monteze din nou şi să-şi încarce arma legat la ochi, dar reuşeşte s-o facă pentru că foloseşte mereu ce-i dă armata. Noi însă suntem obligaţi să folosim ce-avem şi trebuie să le recunoaştem orbeşte, inclusiv muniţia, a zis, apoi a lăsat glonţul pe masă în timp ce spunea printre dinţi: Şi să terminăm cu asta odată pentru totdeauna; aveţi nevoie de oameni sau nu?

— Avem, i s-a răspuns sincer.

— Bine!... În cazul ăsta sunt câteva lucruri care trebuie să rămână foarte clare; noi nu facem asta în numele unei ideologii, fie ea politică, socială sau religioasă, dar executăm orice ordin, oricât de dur ar părea, cu excepţia celui de-a ne sinucide, pentru că mi se pare stupid să ne irosim atâta experienţă reducând-o la a trage de inelul unei grenade de mână.

— Pentru asta avem martiri, l-a liniştit cel care se aşezase vrând parcă să discute termenii unui contract special. Eroii noştri ştiu că datorită grandorii sacrificiului lor vor zbura direct în rai, dar din nefericire nu ştiu cum se pune o mină antitanc la locul potrivit.

— Noi nu avem spirit de eroi şi nici de martiri. Ne limităm să facem ce ni se comandă, şi ştim foarte bine să punem o mină antitanc.

Hausa cu ochi de bufniţă a ordonat oamenilor lui să-i lase singuri şi în momentul în care au dispărut în partea de sus a scării, a spus:

— Ştiu că asta e o întrebare foarte grea, dar jur pe Allah că răspunsul nu va ieşi de aici... Părea că îi era într-adevăr greu s-o facă, dar la urmă s-a hotărât să întrebe: Faceţi parte din grupul care a devastat tabăra senaudiţilor, cel pe care-l comanda Omar el Khebir?

— Eu sunt Omar el Khebir.

Cel care pusese întrebarea aceea compromiţătoare a rămas ţintuit locului, şi i-a trebuit o vreme până să scoată un uşor fluierat şi să spună:

— Dacă mi-aţi fi spus asta înainte, am fi evitat tot circul ăsta.

— N-ai întrebat şi, cum cred că-ţi dai seama, nu e ceva ce se poate trâmbiţa, căci dacă cei care vor să ne omoare s-ar aşeza în şir indian, ar înconjura oraşul.

— Şi ce simţi?

— O oarecare îngrijorare, pentru că la cât de scumpe sunt gloanţele, ne-ar costa economiile de-o viaţă să-i omorâm pe toţi, a spus Yusuf pe un ton plin de ironie.

— Doar Allah hotărăşte când trebuie să moară un om, a spus jihadistul sentenţios.

— Partea proastă e că de multe ori hotărăşte dintr-odată şi fără să se gândească... a zis Omar el Khebir, care părea că încet, încet, îşi redobândeşte încrederea în sine, cu toate că uitându-se la cât de ridicol arăta Yusuf, părea să se vadă pe sine reflectat în vitrina birtului. Şi acum, când ştii cine suntem şi de ce suntem în stare, mi-ar plăcea să mă lămureşti ce aştepţi de la noi şi cât ne vei plăti.

— De plată n-o să vă plângeţi, dar trebuie să aşteptăm, pentru că cel care hotărăşte e rănit.

— Sad al Mani?... a întrebat Omar el Khebir, iar când celălalt a aprobat printr-un gest aproape imperceptibil, a insistat: Ce i s-a întâmplat?

— S-ar părea că a fost împuşcat, dar e în afara oricărui pericol, a spus hausa şi s-a ridicat în picioare, vrând să arate că acordul e încheiat. Curând o să trecem la acţiune şi o să fie greu, pentru că necredincioşii ăştia sunt ca scorpionii: atacă atunci când te aştepţi mai puţin. L-a lovit prietenos pe umăr pe Omar şi a conchis cu un nesperat umor: Aici vă puteţi odihni în siguranţă, dar te sfătuiesc să fii cu ochii pe măgarul ăsta care te urmăreşte peste tot, pentru că s-ar putea să fie un Zebra deghizat...

21

Vestea morţii mult-iubitului imam Baba Babangasi de mâna detestatului Sad al Mani, care pentru a se arăta şi mai batjocoritor avusese neruşinarea să-şi lase semnătura la locul crimei, i-a indignat pe majoritatea locuitorilor unui oraş şi-aşa suficient de bătut de soartă.

La căldura insuportabilă, la război, la secetă, la foamete, la SIDA şi la celelalte epidemii, s-a mai adăugat şi cruzimea nesăbuită a unui străin afurisit, care părea hotărât să distrugă puţinele lucruri bune ce mai rămăseseră în Kidal, aşa încât nimănui nu i s-a părut ciudat că se produseseră tulburări şi că cineva, niciodată nu s-a ştiut cu exactitate cine, se hotărâse să facă dreptate cu mâna lui, făcându-le de petrecanie cizmarului Shalim şi bărbierului Bachar, care întotdeauna fuseseră consideraţi simpatizanţi ai jihadiştilor.

La fel cum se întâmpla în Siria, Libia, Tunisia, Egipt şi în alte ţări musulmane, societatea din Kidal se împărţea între cei care omorau dintr-un motiv şi cei care omorau din altul, opus acestuia, cu toate că în fond motivul pentru care omorau continua să fie interpretarea personală a cuvintelor unui profet a cărui primă poruncă fusese totuşi foarte clară: toţi discipolii săi aveau obligaţia să fie uniţi în jurul învăţămintelor sale.

Cu toate acestea, în jurul învăţămintelor sale se crease un cerc închis, şi era evident că fiecare le interpreta prin prisma intereselor sale.

Văzând că, după toate semnele, vânătoarea de fanatici rămânea deschisă pe o perioadă nedefinită, cincizeci de locuitori din Kidal dornici să rămână cu capul pe umeri s-au grăbit să fugă în

apropiata Algerie, dar, ca şi cum ar fi vrut să compenseze numărul jihadiştilor care au optat să plece, alţi cetăţeni ce se ţinuseră departe de Kidal de teama acestor jihadişti s-au hotărât să se întoarcă, în speranţa că nu vor mai trăi tot timpul cu frica de a auzi bubuitul unei explozii care poate le sfârtecase pe cineva din familie.

Experienţa a demonstrat că violenţa unui război în care se cunoştea atât identitatea prietenului, cât şi a duşmanului, era mai suportabilă decât tensiunea continuă a unei ameninţări teroriste, pentru că teama de necunoscut a fost întotdeauna cea mai greu de suportat dintre temeri.

La rândul său, Suilem Balade, peste măsură de mâhnit, a trebuit să se înarmeze cu mult curaj ca să-i spună soţiei sale tot mai bolnave că bunul ei prieten şi sfătuitor, Songo Babangasi, fusese asasinat, văzându-se obligat s-o mintă pentru prima dată simulând o durere şi o tristeţe pe care nu le simţea.

Scriitorul se temea că dacă îi mărturisea Ghaliei Mendala că cel care o ajutase de atâtea ori în timpul crizelor sale, şi pe care fără îndoială îl făcuse părtaş al unor trăiri foarte intime, era în realitate un terorist, un asasin şi un farsor, nu şi-ar fi revenit nicicând de pe urma unei lovituri atât de neaşteptate şi de zdrobitoare.

Era mai bine să îşi ducă puţinele zile care îi mai rămăseseră imaginându-şi că în clipa când Allah o va chema la el, acel „slujitor al Domnului” o va aştepta să-i deschidă larg, aşa cum merita, porţile raiului.

Cu toate acestea, n-a putut evita ca sensibila femeie să sufere o înrăutăţire vizibilă a stării sufleteşti şi-aşa depresive, nu numai din pricina pierderii celui care o consolase în timpul vieţii, ci şi pentru valul nedrept de nenorociri ce continua să se abată asupra oraşului în care se născuse şi în care avea să fie înmormântată foarte

curând.

— Până când o să-şi mai reverse jihadul cruzimea asupra celor mai slabi? a întrebat pe un ton de vădită disperare. Lichidează sute de nevinovaţi pentru fiecare vinovat care a fost eliminat, şi cheltuieşte de o mie de ori mai mult pe armele cu care luptă împotriva presupuşilor săi duşmani decât pe alimentele cu care ar putea pune capăt suferinţelor celor pe care-i consideră prieteni.

— Nu mai e mult până o să dispară... i-a răspuns soţul ei, convins de ce spunea. Oricât de mult s-ar strădui şefii lor, plini de idei învechite, să continue să-i ţină pe tineri în ignoranţă, noile generaţii o să înceapă să înţeleagă că extremismul lor anacronic e un drum fără viitor. La fel cum în Evul Mediu creştinismul a trecut de la tortură şi arderea ereticilor la o Renaştere artistică şi culturală bruscă şi splendidă, noi musulmanii vom trece de la a asasina fetiţe doar pentru simplul fapt că merg la şcoală la nişte vremuri noi de progres, înţelegere şi luciditate care vor aminti de secolele de glorie ale Cordobei şi Damascului.

— Tu vei trăi ca să le vezi?

— Vom trăi amândoi ca să le vedem.

— Dacă minţi când te referi la mine, n-o să te cred nici când vorbeşti de tine... l-a avertizat ea cu un zâmbet seducător. Dar o să mă mulţumesc dacă mă asiguri că într-o bună zi o să se-ntâmple, chiar dacă noi n-o să mai trăim să vedem asta.

— O să se-ntâmple!

— Cuvântul tău îmi e de-ajuns... Ce părere are Gacel?

— Nu-i place să-şi spună părerea. Îi ajunge că trebuie să se lupte cu sine însuşi în fiecare dimineaţă, şi bănuiesc că e cât pe ce să se dea bătut.

Vorbea în cunoştinţă de cauză pentru că, după ce terminase într-un fel aşa de josnic cu teroristul canadian, după ce îl împuşcase de

la depărtare pe Mulay Massuri şi le tăiase gâtul lui Shalim şi bărbierului, tuaregul se simţea ca o piele de şarpe pe care vântul o poartă prin deşert şi-apoi o lasă într-o buruiană, să se facă ferfeniţă.

Pierduse şirul celor pe care-i lichidase în numele *ettebel-ului* şi detesta să se vadă obligat s-o facă pe poliţistul, procurorul, judecătorul, temnicerul, călăul şi groparul, aşa că într-o noapte când, ca de obicei, stătea în curtea din spate bucurându-se de adierea vântului nocturn, s-a hotărât să le spună prietenilor săi că se gândeşte să abandoneze neplăcuta misiune pe care i-o încredinţaseră.

Suilem Balade încă nu-i povestise că, din spusele unui păstor beduin, s-ar putea ca doi dintre membrii grupului lui Omar el Khebir să fi sosit în oraş, şi pe bună dreptate a considerat că nu era un moment bun să-i spună, aşa că s-a mulţumit să precizeze:

— Te poate costa viaţa...

— Care viaţă?... a obiectat celălalt cu vădită amărăciune. Să merg la culcare amintindu-mi pe cine am omorât în după-amiaza respectivă, sau să mă trezesc gândindu-mă pe cine va trebui să omor în dimineaţa aia? *Imajeghan-ii* au reuşit să mă îndepărteze de familia mea, de munca mea şi de iluziile mele, dar nici ei, nici altcineva nu va reuşi să-mi şteargă din suflet ruşinea care mă copleşeşte. Mi-e silă s-o mai fac pe măcelarul obişnuit să întoarcă capetele victimelor sale spre Meca înainte de-a le tăia beregata.

— Ascultă, dragul meu... a spus Suilem Balade. Înţeleg că te mustră conştiinţa, dar toţi ştim cât e de egoistă conştiinţa asta afurisită, care face doar ce vrea ea, fără s-o intereseze restul persoanei tale. Când îţi rupi un picior nu te doare conştiinţa, te doare piciorul. Când un poliţist îţi rupe bojocii ca să-i dai informaţii, conştiinţa e cât se poate de liniştită şi chiar mândră de tăcerea ta, dar în momentul în care conştiinţa se simte afectată

câtuşi de puţin, reuşeşte să te facă să simţi durerea din creştetul capului până în vârful degetelor.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, s-a plâns tuaregul.

— Vreau să spun că să mori cu conştiinţa curată e foarte cinstit, dar de cele mai multe ori nu foloseşte la nimic. Ce eşti tu obligat să faci acum e cumplit de greu, dar dacă renunţi o să se găsească întotdeauna cineva care să considere că ai dezertat şi să dea ordin să fii împuşcat.

— Să dezertez de unde?... s-a plâns Gacel Mugtar. Oare asta nu e tot o simplă dispută între două moduri de a-l înţelege pe acelaşi Dumnezeu, cum e cu şiiţii împotriva sunniţilor, sau cu catolicii împotriva protestanţilor?

— Exact... a recunoscut pe un ton de adâncă amărăciune scriitorul. Aproape întotdeauna e aşa, fiindcă ce contează cu adevărat nu e Dumnezeu, ci scuza pe care ţi-o oferă ca să omori pe cineva sau să mori pentru ceva.

— Păi eu am ajuns într-un moment în care sunt mai dispus să mor pentru ceva, decât să omor pe cineva...

— Nu există nimic pe lumea asta pentru care să merite să mori... a intervenit Ghalia Mendala cu blândeţea-i obişnuită. Asta o ştiu destul de bine şi în curând o s-o ştiu şi mai bine, dar ia aminte la un lucru: timpul pentru semănat şi cules e scurt, dar cel pentru smuls buruienile nu se termină niciodată. Asta a fost soarta ta, să smulgi buruienile, şi trebuie să continui s-o faci.

— Niciodată n-am avut de gând să mă fac agricultor.

— Nici eu să devin scrib, a precizat Suilem Balade, în timp ce-i umplea paharul cu ceai. Îmi dau seama că a scrie o scrisoare nu e acelaşi lucru cu a tăia gâtul unui om, dar n-avem de ales. Şi-a mângâiat soţia pe cap cu aceeaşi dragoste dintotdeauna şi a adăugat: Ghalia a încercat să fie o asistentă medicală bună, în

speranţa că va ajunge odată şi-odată să fie o doctoriţă bună, dar politicienii corupţi şi-au însuşit banii destinaţi unui spital din care lipseau cele mai elementare condiţii de igienă. Tu te plângi că trebuie să-i reduci la tăcere pe aceşti fanatici care susţin că trebuie să fim în continuare nişte inepţi şi nişte ignoranţi şi, în felul ăsta, vulnerabili la toate bolile, dar jur că într-o bună zi o să-ţi iau locul cu mare plăcere şi-o să mă simt mândru că-i stârpesc.

Vorbea serios, şi tuaregul ştia asta, şi mai ştia şi că în clipa când scriitorul nu va mai fi nevoit să aibă grijă tot timpul de fiinţa aceea fragilă, care părea că se născuse special pentru el, avea să lase deoparte maşina de scris şi să pună mâna pe o armă, cu care să-i ucidă pe toţi cei de teapa lui Sad al Mani şi Songo Babangasi.

Un comando format din şase bărbaţi înarmaţi până-n dinţi atacase în plină noapte o tabără de refugiaţi de la graniţa cu Algeria, decapitând un voluntar şi luând cu ei alţi şase, printre care un medic italian şi o asistentă medicală belgiană.

La puţin timp după aceea, au transmis prin reţelele de socializare o înregistrare video în care spuneau că dacă în două săptămâni paraşutiştii francezi nu vor înceta să-l tortureze şi nu-l vor elibera imediat pe liderul lor, Sad al Mani, vor executa în fiecare zi pe câte unul dintre cei sechestraţi.

Cel care vorbea în înregistrare era un tânăr sfidător, cu faţa descoperită, care apărea cu pieptul acoperit cu grenade de mână în bandulieră şi jura pe Coran că nu avea să plece de lângă cei sechestraţi şi că ar fi foarte fericit să moară împreună cu ei, dacă i-ar veni cuiva ideea cretină de a încerca să-i elibereze.

Ştirea a făcut mare vâlvă mediatică, în ciuda faptului că sechestrarea persoanelor cu scopul de a face schimb de prizonieri era deja o practică obişnuită, dar mai ales a căzut ca o bombă în rândul comandanţilor armatei franceze, căci ei nu ştiau absolut

nimic despre faptul că paraşutiştii ar fi participat la menţionata răpire. E drept că de luni întregi încercau să-l elimine pe Sad al Mani, şi cu siguranţă că n-ar fi ezitat să-l tortureze ca să-l oblige să spună tot ce ştia, dar din păcate această afirmaţie gratuită în legătură cu participarea lor la unele acţiuni în care chiar i-ar fi încântat să se implice era foarte departe de adevăr.

Recent, jihadiştii sechestraseră chiar în centrul oraşului Kidal doi cunoscuţi ziarişti de la Radio France Internaţionale tocmai când se duceau să le ia un interviu unor lideri tuaregi, doi la număr, iar cadavrele lor au apărut după câteva ore ciuruite de gloanţe, deşi unul dintre ei era femeie.

De aceea, când un înalt funcţionar din Ministerul Afacerilor Externe i-a telefonat colonelului care se afla la comanda paraşutiştilor, întrebându-l în limbaj diplomatic unde dracului se află blestematul ăla de fiu de căţea canadian, acesta s-a mulţumit să-i răspundă ferm, pe un ton educat şi protocolar, să nu-l mai frece la cap, că n-avea nici cea mai vagă idee despre ce se întâmpla cu blestematul ăla de fiu de căţea canadian.

Iar indignatul militar avea dreptate, pentru că doar un om pe lumea asta, un tuareg anonim, ştia precis unde se află „blestematul ăla de fiu de căţea canadian", şi numai alte două persoane, Suilem Balade şi Kafir Tarak, ştiau că de fapt era mort.

Şi s-ar putea spune, pe bună dreptate, că ştirea a făcut să le îngheţe sângele în vine şi celor trei, pentru că urmau să fie decapitaţi şase oameni nevinovaţi dacă ei nu reuşeau să învie un mort sau, în locul lui, să le ofere un cadavru cu chipul desfigurat, fiindcă fusese ucis cu o împuşcătură în gură.

Dacă ar fi avut ceva noroc, s-ar fi putut folosi de amprente ca să confirme identitatea mortului, dar din păcate aceste amprente putrezeau sub milioane de tone de nisip şi se ştie că dacă te apuci

să te lupţi cu o dună înaltă de şaptezeci de metri, cu cât scoţi mai mult nisip, cu atât vine mai mult peste tine.

Gacel Mugtar calculase bine presupunând că vor trece secole până când marea de dune va binevoi să lase să se vadă furgoneta, aşa că avea de rezolvat o problemă complicată: nu putea să conteze pe un terorist viu cu care să poată negocia, dar nici pe trupul unui terorist mort pe care să-l ofere în schimb.

— Singurul lucru pe care pot să-l fac e să spun adevărul... a zis.

— Cred că da... i-a răspuns uşor ironic Suilem Balade. Dar cine-o să te creadă? Toată lumea, inclusiv Ghalia, pe care am fost obligat s-o mint, a acceptat versiunea conform căreia nemernicul de Sad al Mani l-a asasinat pe bunul imam Songo Babangasi... A făcut o grimasă stranie, de parcă ar fi încercat să-şi atingă nasul cu vârful limbii, ceea ce, fireşte, nu a reuşit, după care a insistat: Şi acum apare un tuareg cam nebun care susţine că, cu cinci zile înainte să moară Babangasi, l-a lichidat pe presupusul lui asasin şi că nici măcar nu ştie unde l-a îngropat.

— Ba ştiu.

— E ca şi când n-ai şti, atâta timp cât e imposibil să-l scoţi de-acolo, a spus scriitorul, apoi l-a privit fix în ochi şi a insistat: Repet, cine-o să te creadă?

— Bănuiesc că nimeni, a recunoscut interlocutorul său, care părea descurajat, căci lucrurile se complicau cu fiecare zi mai mult şi într-un fel tot mai absurd. Dar ce altceva pot să fac? Sălbaticii ăştia o să asasineze şase nefericiţi care n-au altă vină decât că i-au ajutat pe cei care mor de foame.

Suilem Balade, care în momentele acelea se bucura de plăcerea foarte rară de a bea o ceaşcă de cafea adevărată pe care o adusese Ameney din Timbuktu, şi putea lăsa deoparte pentru câteva zile obişnuita cicoare, a răspuns, după ce a băut şi ultima picătură:

— E de-ajuns să citim ziarele ca să ne dăm seama că în fiecare zi aceşti sălbatici asasinează zeci de nefericiţi în cele mai îndepărtate locuri din lume, fără să aibă nevoie de scuza de a cere să fie eliberat vreunul din liderii lor. După părerea mea, cel mai bine ar fi să vorbeşti cu Kafir Tarak, pentru că însoţitorul ăsta de caravane peste poate de viclean s-a dovedit mereu un tip înţelept, şi poate îi vine vreo idee.

Dar, aşezat pe banca de sub salcâm, nici înţeleptului Kafir Tarak nu i-a venit vreo idee care i-ar fi putut ajuta să schimbe un cadavru inaccesibil pe nişte oameni vii.

— Dacă ai spune adevărul, ar avea un efect contrar celui dorit, a zis mai întâi. Dacă recunoşti în public că l-ai împuşcat pe Sad al Mani când era inconştient, o să fii considerat o canalie, şi jihadiştii o să profite de ocazie ca să organizeze o vânătoare turbată de tuaregi... N-am dreptate?

— Fără îndoială, dar obligaţia mea e să-i salvez pe prizonieri. Ai vreo idee unde-ar fi putut să-i ascundă?

— Dar tu ai idee cât de mare este Maliul? l-a întrebat celălalt cu acreală. Da, probabil că ai, dar eu am străbătut ţara asta de la un capăt la altul şi ştiu că există un milion de locuri unde să ascunzi şase persoane, nu doar preţ de două săptămâni, ci chiar de douăzeci de ani.

— Cu asta vrei să spui că putem să-i considerăm morţi? a întrebat deznădăjduitul său interlocutor.

— Pe ei şi pe mulţi alţii, pentru că nebunii ăştia nu acceptă niciodată un refuz şi, după ce-o să le taie capul şi-o să arate lumii fotografiile, o să pună mâna pe alţi prizonieri şi-o să continue cu cererile lor.

— Allah să ne aibă în pază!

— E singurul în stare s-o facă, dar încep să mă tem că nici măcar

El nu se poate înfrunta cu diavolii la a căror naştere a contribuit dintr-un anumit motiv bizar, care-mi scapă complet.

Au rămas mult timp tăcuţi, gândindu-se la afirmaţia aceea brutală, care friza blasfemia, în timp ce se uitau cum negustorii cumpărau şi vindeau cămile, dar când Gacel s-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat de parcă ar fi cărat în spate pe cel mai greu dintre animalele acelea, însoţitorul de caravane l-a oprit.

— Aşteaptă... i-a cerut. Mi-a venit o idee.

Celălalt s-a întors într-o clipă şi s-a aşezat, uitându-se la el ca un naufragiat care zăreşte în depărtare ceea ce pare a fi o insulă.

După o nouă tăcere, în timpul căreia Kafir Tarak părea să se îndoiască de şansele de reuşită ale ideii, a spus în sfârşit cu o evidentă lipsă de chef:

— Înainte să moară, Songo Babangasi mi-a arătat un exemplar din Coran pe care Sad al Mani îl furase de la biblioteca din Timbuktu, spunând că mai luase şi alte cărţi, şi că Mulay Massuri le-a ascuns într-unul din zăcămintele lui abandonate, într-o zonă pe care băştinaşii o numesc El Saleb.

— Şi de ce nu te-ai dus să le cauţi? Din câte am auzit, sunt foarte valoroase.

— Tocmai de-aia, i-a dat celălalt răspunsul, la care fără doar şi poate chibzuise multă vreme. Dacă le recuperez acum şi le dau înapoi, trupele de intervenţie sau orice funcţionar ar putea să pună mâna pe ele şi li s-ar pierde urma pe veci. Cum Sad al Mani, Mulay şi Babangasi au murit, sunt singurul care cunoaşte locul în care se află şi ştiu că sunt în siguranţă, pentru că se ajunge foarte greu acolo. Şi-a împreunat degetele de la mâini, de parcă acest gest de unire ar fi venit în sprijinul celor spuse. Jur pe viitorii mei nepoţi, şi Allah să nu mă binecuvânteze cu ei dacă nu-mi ţin jurământul, că în clipa când lucrurile o să revină la normal, eu însumi o să mă duc

să le caut, să le duc la Timbuktu şi să le înapoiez proprietarilor de drept.

— Te cred, dar nu înţeleg ce legătură are asta cu prizonierii.

— Aceea că un zăcământ de natron abandonat poate deveni locul perfect să ascunzi nişte cărţi, dar şi nişte oameni, deşi dacă i-au dus la El Saleb, mă îndoiesc că mai trăiesc, pentru că e printre primele trei sau patru locuri cele mai călduroase de pe glob.

— Ai fost acolo?

— Eu nu, dar câţiva din însoţitorii mei de cămile au fost. Şi toţi îl urăsc!

Când s-a întors acasă, Gacel Mugtar l-a rugat pe Suilem Balade să-i spună tot ce ştia despre zăcămintele de natron.

Scriitorul avea o bibliotecă mare şi, cu ajutorul fotografiilor şi al desenelor, a încercat să-i explice cum, când experţii credeau că au dat de un punct pe care-l considerau potrivit, săpau un şanţ lung cam de şase metri şi lat de patru. Dacă nimereau locul corect dădeau imediat de natron, sub formă de plăci suprapuse, groase de la zece la treizeci de centimetri. După ce constatau că au dat de un material de calitate, îl scoteau în plăci dreptunghiulare care rareori depăşeau douăzeci de kilograme, ca să se poată mânui mai uşor şi să le poată pune pe cămile fără ca acestea să se dezechilibreze.

— E o muncă foarte grea, pe care până nu demult o făcea doar sclavii, a precizat. Acum nu toţi sunt *akli,* dar e ca şi cum ar fi.

— Şi de ce nu se folosesc maşinării?

— Pentru că nu e vorba de uraniu, aur, fier sau cupru. E doar natron, şi-apoi niciodată nu se ştie dacă zăcământul o să se termine într-o lună sau într-un an.

— Cât calculezi că poate fi?

— În deşerturile din nordul Maliului?... a întrebat vizibil uimit scriitorul. Nimeni n-ar putea şti, ţinând cont că se exploatează de

secole şi că e vorba de o suprafaţă mai mare ca Franţa şi de zona cea mai puţin populată de pe pământ, cu excepţia Arcticii sau a Antarcticii.

— Ştii pe unde e El Saleb?

Suilem Balade a desfăcut o hartă şi a căutat cu lupa, apoi a înconjurat un punct cu degetul arătător.

— Cam pe aici... a spus. La vreo două sute de kilometri spre nord-vest.

— Şi la ce distanţă e de tabăra unde au sechestrat prizonierii?

— Eu aş zice că tot cam pe-atât.

— Cu alte cuvinte, chiar ar fi posibil să-i ascundă în aceeaşi zonă unde sunt şi aceste cărţi.

Suilem Balade n-a răspuns imediat, ci a ieşit din cameră şi s-a întors repede cu o lupă puternică, cu care a studiat harta în amănunţime şi la urmă a încuviinţat:

— Arată ca o salină uriaşă invadată de nisip, care n-a acoperit unele adâncituri, şi tocmai în aceste adâncituri se află natronul.

— De acord!... a murmurat Gacel Mugtar de parcă ar fi vorbit cu sine, şi de fapt s-ar putea crede că şi o făcea, deşi ştia că este auzit. Pentru răpitorii ăştia, Sad al Mani era un lider mai presus de ceilalţi muritori. Apoi s-a întors spre însoţitorul său şi a întrebat: Mă urmăreşti?

— Cred că da.

— Atunci imaginează-ţi că la un moment dat unul dintre ei l-a auzit comentând că cel mai bun loc în care să ascunzi nişte cărţi care costă milioane e un zăcământ abandonat, într-o zonă îndepărtată din El Saleb... Mă urmăreşti?

— Acum pot să te şi completez, a răspuns celălalt cu naturaleţe. Logic ar fi ca omul ăla să considere că cel mai bun loc pentru a-i ascunde pe prizonieri e zăcământul ales de cel pe care îl admira.

— Ceea ce ar micşora considerabil perimetrul în care ar trebui să căutăm...

— Din câte văd, capul ăla e bun şi la altceva, nu numai ca să ai pe ce să-ţi pui turbanul.

— Desigur!... Când se întoarce Ameney?

— După ce face un „transport” pentru „onorabilii contrabandişti”, pentru că datorită cererii excesive, preţurile la Tombuc-Fotbal Club au urcat vertiginos în ultima vreme.

22

Camionul nu se deosebea prea mult de cele care parcurgeau zilnic mii de kilometri transportând oameni, animale, apă, combustibil sau provizii dintr-un capăt în altul al deşertului care se întindea pe jumătate din cel mai mare continent de pe glob.

Cu toate acestea, un observator atent şi-ar fi dat seama că în el nu călătoreau femei, bătrâni sau copii, şi în plus lipsea sentimentul de familiaritate pe care îl isca de obicei vederea caprelor, a găinilor şi a iepurilor; prezenţa oamenilor se limita la cinci pasageri, iar a animalelor, la un măgar neruşinat cu înclinaţii exhibiţioniste.

Yusuf, care îl observa de ceva vreme urcat pe o grămadă de saci, nu s-a putut abţine să comenteze:

— Nu ştiu cum l-ai convins pe hausa ăla cu faţă de bufniţă să te lase să-l iei, dar ar fi trebuit să-l laşi la Kidal, pentru că pe drumul ăsta mă tem c-o să moară de foame.

— În Kidal l-ar fi făcut frigărui, şi pentru asta mai avem timp.

— L-ai mânca după ce ţi-a demonstrat că e unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi?

— Te-aş mânca şi pe tine dacă ar fi nevoie... a răspuns calm Omar el Khebir. Roagă-te să nu fiu obligat s-o fac.

— Te cred în stare!... a spus Yusuf, apoi a tăcut un timp înainte să întrebe: Ştii cumva unde ne duc?

— Ce importanţă are asta? i-a răspuns celălalt sincer. Singurul lucru care contează e că avem apă şi provizii pentru două luni, şi ţinând cont de cum merg lucrurile, aş fi mulţumit să mai trăiesc atâta timp.

Fostul său adjunct părea să fie de acord cu răspunsul, întrucât

cu o săptămână înainte nu şi-ar fi închipuit un viitor aşa de îndelungat, aşa că s-a întors să privească peisajul arid, cu dune mari care se succedau fără întrerupere, atât de asemănătoare între ele încât avea senzaţia că trec mereu prin acelaşi loc.

Era ca şi cum ar fi străbătut o plajă nemărginită plină de fete goale uriaşe, care-şi arătau în mod provocator fesele, coapsele, sânii şi chiar subsuorile epilate, întinse în aşteptarea unor uriaşi argonauţi din alte lumi care să vină să le posede.

Camionul înainta printre ele ca un şoricel care le mirosea, căutând bogăţiile pe care le ascundeau între picioare dar nu le arătau niciodată, de parcă îşi păstrau virginitatea pentru extratereştrii aceia imaginari.

Uneori, ca sirenele mitice care cântau ca să atragă marinarii, cântau şi dunele, deşi cântecul lor era unul de lebădă, căci le marca dispariţia pe veci.

În punctul lor maxim, când acele femei-dune ajungeau la cea mai mare splendoare, o simplă suflare de vânt era ca picătura ce umple paharul, provocând o avalanşă nestăvilită şi zgomotoasă de tone de nisip scârţâitor şi transformând ceea ce cu un minut înainte arăta ca nişte fese frumoase, în nişte piei sfâşiate de ghearele unui urs.

Acela era horcăitul agonizant al fiinţelor neînsufleţite care se năşteau şi mureau graţie capriciilor vântului, fără stabilitatea şi consistenţa mărilor de dune *barjan,* care abia după ani de zile îşi schimbau aspectul.

În zona prin care treceau, nişte vânturi foarte capricioase mişcau fără oprire nisipul, făcând ca solul să-şi piardă consistenţa, astfel că la un moment dat şoferul a hotărât să se oprească, spunând:

— Până aici putem să înaintăm fără să ne înghită nisipul.

Au stat sub un cort în orele înăbuşitor de călduroase, iar pe

înserat au început să descarce maşina şi, odată cu primele umbre ale întunericului, au apărut, ivindu-se dintr-un labirint de dune, trei beduini tăcuţi care conduceau vreo douăzeci de cămile abătute.

Le-au încărcat la lumina farurilor, verificând de mai multe ori dacă burdufurile cu apă erau bine legate şi, puţin înainte de miezul nopţii, au pornit din nou la drum, pătrunzând şi mai mult în inima ergului.

Omar el Khebir mergea în urmă, ducând de căpăstru măgarul ce părea mai înclinat să-şi petreacă noaptea dormind decât să meargă şi, deşi nu-i plăcea să-l biciuiască, o făcea pentru că trebuia să-l oblige să înainteze, căci altfel s-ar fi întins pe jos. Când s-a înnoptat, i s-a părut că aude râsul hienelor, şi un măgar aşa de măgar ca acela n-ar fi ştiut cum să se lupte cu animalele din deşert.

— Mergi sau îţi rup spinarea!... i-a spus, ameninţându-l cu o creangă de salcâm. Dacă vrei s-ajungi cina cuiva, măcar fă-o pentru cei care-au plătit pentru ea.

După aproape o oră, şi obosit de atâta efort, a legat căpăstrul de coada celei mai zdravene cămile, comentând cu răutate:

— Şi acum, ori grăbeşti pasul, ori asta o să te ducă târâş până-ţi jupoaie pielea, în timp ce-o să se şi cace pe tine.

Jean-Pierre Courbet era un bărbat înalt, cu nasul mare, arătos, înzestrat cu o voce de bariton, tipică celor obişnuiţi să dea ordine şi, fireşte, mândru de rangul său, căci în clipa când a intrat în încăpere şi-a descheiat ostentativ *jilaba,* lăsând să i se vadă uniforma.

Apoi s-a trântit pe un scaun scârţăitor care părea gata să cedeze din clipă în clipă şi a întins palmele pe muşamaua de pe masă, gest autoritar prin care voia să dea de înţeles că, începând din momentul acela, el prelua controlul:

— Bine!... a spus. Am acceptat să vin aici în toiul nopţii deghizat

în îmblânzitor de şerpi pentru că m-a rugat domnul Ameney, şi nu ştiu care tradiţie absurdă cere ca noi, piloţii, să avem încredere unul în altul... Care-i problema?

— Sad al Mani.

Militarul a încordat braţele, gata să se sprijine în ele, să se ridice în picioare şi să părăsească imediat sărăcăcioasa sufragerie-bucătărie, dar nu a făcut decât să scrâşnească furios din dinţi, înainte de a răcni cu putere:

— Guvernul meu a declarat deja că nu ştie nimic în legătură cu locul în care se află sau cu presupusele torturi la care a fost supus, aşa că mi se pare o provocare stupidă să mă faceţi să vin aici ca să vorbim despre un individ atât de detestabil.

Gacel Mugtar l-a rugat să se calmeze, a scos din buzunar o cutiuţă de argint dintr-acelea în care îşi păstrează beduinii amuletele, şi a pus-o pe masă spunând:

— Asta e tot ce-a rămas din Sad al Mani.

Jean-Pierre Courbet s-a aplecat să studieze la lumina unicului bec din încăpere cele două măsele enorme care se aflau în cutie şi a conchis în glumă:

— Cred că sunt ale lui, fiind vorba de o asemenea canalie. Şi restul unde e?

— Sub milioane de tone de nisip.

— Nu-i un loc rău, pe cinstea mea, dar aş vrea să mă lămuriţi cum naiba pot să verific că rămăşiţele astea omeneşti mizerabile aparţin lepădăturii ăleia mizerabile.

— Sunt două posibilităţi... i s-a răspuns cu calm. Prima, să pierdem timp preţios trimiţând aceste „rămăşiţe omeneşti” la poliţia canadiană şi să aşteptăm ca, dacă avem noroc, să le poată compara ADN-ul cu al cuiva din familie. Şi a doua, să se accepte că eu l-am împuşcat în gură, căci oricum nu câştig nimic dacă mint.

— Ai putea încerca să ceri recompensa...

— N-am de gând s-o cer, pentru că nu vreau ca acoliţii lui să ia nişte măsuri drastice împotriva tuaregilor, care n-au avut nicio legătură cu asta. Ceea ce v-am spus trebuie să rămână între noi.

Înfumuratul colonel Courbet şi-a schimbat radical atitudinea, a dus instinctiv mâna la cap de parcă şi-ar fi căutat şapca dar, dându-şi seama că trebuie să-şi îndeplinească în continuare funcţia, s-a scărpinat pe frunte în timp ce se uita pe rând la cei trei bărbaţi aşezaţi în jurul mesei.

— Sunt militar, nu politician, aşa că nu-mi place să pierd timp de care nu dispun, a spus pe un ton împăciuitor. Îi mulţumesc domnului Ameney, aici de faţă, că a onorat acest „cod al aerului" al nostru, dar mi-ar plăcea să ştiu despre ce e vorba mai exact.

— De nişte prizonieri care vor fi decapitaţi cu cruzime imediat ce se va face public că ceea ce am reuşit să recuperăm din Sad al Mani sunt doar două măsele, a spus Suilem Balade, în timp ce se juca cu una dintre ele. Extremiştii o să continue să-i învinuiască pe paraşutiştii dumneavoastră, şi vă amintesc că unul dintre prizonieri e francez.

— Bine! Bine, bine, bine!... a repetat insistent Jean-Pierre Courbet, în timp ce-şi freca palmele de parcă îl chinuia o mâncărime care-l îndemna să ia o decizie imediată. Îmi asum răspunderea situaţiei, şi-i dăm dracului pe toţi aceşti „cacăsemnături"... Ce altceva mai avem?

— Un moment!... l-a întrerupt Gacel Mugtar, sincer derutat. Cine sunt ăştia?

— „Cacăsemnături"? a repetat cel întrebat. Nişte tipi incapabili să preia iniţiativa, care acţionează doar când există un ordin aprobat, ştampilat şi semnat de un superior. Se alimentează cu semnături şi de aceea cacă semnături, dar cum în regimentul meu

n-a mai rămas niciunul, într-o oră putem să ne punem în mişcare. Aveţi vreo idee unde-ar putea să-i ascundă pe amărâţii ăia?

— Avem una, care ni se pare destul de bună... a intervenit pentru prima oară pilotul somalez, care îşi aprinsese una dintre havanele lui puturoase. Dar ştim că în clipa când tinerelul acela care-şi etalează grenadele de mână pe piept ca pe nişte trofee ar vedea vreun paraşutist sărind dintr-un avion, s-ar sinucide împreună cu prizonierii, şi în cazul ăsta nu li s-ar mai recupera nici măcar capetele.

— Am avut în vedere acest risc, pentru că, după părerea psihologilor noştri, e vorba de un descreierat atât de dornic de glorie, că ar prefera un masacru decât să-l vadă liber pe Sad al Mani. Dar încă nu mi-aţi răspuns la întrebare. Aveţi vreo idee unde-i ascund?

— Într-o mină de natron.

— La asta ne-am gândit şi noi... a recunoscut colonelul, vădit dezamăgit, căci crezuse că va obţine o informaţie mult mai precisă. Dar sunt atâtea, că ne-ar trebui ani de zile să-i găsim. În felul ăsta nu rezolvăm nimic.

— Noi nu suntem de aceeaşi părere, a obiectat Suilem Balade, absolut convins. Avem motive să credem că cea pe care se presupune că o căutăm se află într-o zonă foarte precis delimitată.

— Şi care sunt aceste motive? După cum cred că vă daţi seama, nu voi risca să acţionez fără să cunosc toate amănuntele în profunzime.

Scriitorul s-a consultat din priviri cu prietenii săi, şi toţi au negat.

— Asta nu pot să vă spun, pentru că ar implica persoane care preferă anonimatul, altfel şi-ar pune în pericol familia, a spus ferm, şi a adăugat maliţios: Dacă acceptaţi condiţiile noastre, de acord,

dar dacă începeţi să vă comportaţi ca un „cacăsemnături, nu mai avem ce vorbi.

— Aşa păţeşti dacă ţi-o ia gura pe dinainte... a îngăimat francezul, vizibil supărat pe el însuşi. Care e planul vostru?

— Înainte să-l dezvăluim trebuie să ne promiteţi că nu vă veţi informa superiorii, a precizat Ameney. Ca de la pilot la pilot.

— Ca de la pilot la pilot, jur pe Biblie că nu o să spun niciun cuvânt.

— Biblia nu e valabilă pentru musulmani, a spus somalezul. Şi dacă juraţi pe Coran, cu atât mai puţin.

— Ah, fir-ar al dracului! a izbucnit paraşutistul, pierzându-şi răbdarea. Jur pe viaţa maică-mii, şi să nu mai pierdem vremea. Ce naiba vreţi?

În loc de răspuns, Suilem Balade a întins pe masă o hartă şi a pus lupa pe un loc anume.

— Bănuim că i-au ascuns aici, ceea ce face căutarea mai uşoară.

Jean-Pierre Courbet s-a aplecat să observe atent locul indicat, a stat un timp în poziţia aceea incomodă şi, când în sfârşit s-a ridicat, şi-a pus mâna în şold şi a tras o înjurătură zdravănă.

— El Saleb! Am înţeles, a bălmăjit. Acum nu mai e vorba de o suprafaţă cât Franţa, ci doar de una cât Corsica. Tot am câştigat ceva!

— Dacă vă uitaţi bine, o să observaţi că cea mai mare parte din El Saleb e acoperită de dune numite *seif*[22], cu creasta în formă de hanger.

— Şi asta ce legătură are cu natronul?

---

[22] Dună în formă de spadă, în linie dreaptă, mai mult sau mai puţin paralelă cu direcţia vântului (în ar., în orig.).

— Că zăcămintele de natron se află doar în partea de jos şi pe un sol compact, şi e imposibil să le găsim dacă s-au format dune deasupra, a precizat Gacel Mugtar. Cu mulţi ani în urmă se extrăgea natron din zona asta, dar când s-a abolit sclavia au abandonat-o, căci erau cheltuielile mai mari decât câştigul, şi se ajungea foarte greu până acolo.

— Bine!... Bine, bine, bine!... a repetat militarul, de parcă această repetiţie monotonă îl ajuta să-şi clarifice ideile. Recunosc că să mă contrazic cu un tuareg când vorbeşte de forma dunelor e ca şi cum m-aş contrazice cu bunică-mea când îmi spune care e cel mai bun peşte pentru ciorbă, aşa că obiectivul este destul de bine delimitat. Ce vreţi să fac eu?

— Să trimiteţi grosul trupelor la Adrar des Iforas.

— Ce-aţi spus?

— Să lansaţi paraşutiştii la Adrar.

— Dar dacă prizonierii nu sunt acolo, ci la El Saleb, o să ne facem de râs, s-a scandalizat interlocutorul său.

— Şase vieţi omeneşti merită să ne facem un pic de râs, şi vă asigur că meritul eliberării prizonierilor va fi al paraşutiştilor, în timp ce ruşinea eşecului va fi anonimă.

— Tot nu reuşesc să înţeleg.

— E foarte simplu! Dacă vă prefăceţi că folosiţi cea mai mare parte a resurselor dumneavoastră pentru a cerceta un labirint de grote aflat la trei sute de kilometri de locul în care bănuim că îi ascund pe prizonieri, s-ar putea ca răpitorii să fie mai puţin vigilenţi şi să avem o şansă să-i prindem pe picior greşit.

— Vreţi să spuneţi că e vorba de o manevră de distragere a atenţiei? a întrebat militarul cu un zâmbet larg.

Bine! Bine, bine, bine... Dumneavoastră aţi fi un excelent ofiţer de paraşutişti.

— Mă îndoiesc, pentru că nu m-aş arunca cu paraşuta nici dacă aş şti că o să cad direct în rai.

— Asta e senzaţia pe care o ai când te arunci, deşi la urmă cazi într-un cactus... a spus colonelul, apoi s-a întrerupt cu ochii ieşiţi din orbite, ridicându-se în picioare parcă împins de un arc. Sfinte Dumnezeule! a exclamat în timp ce lua poziţia de drepţi.

Restul celor de faţă s-au întors alarmaţi spre uşa pe care îşi făcuse apariţia Ghalia Mendala, care părea atât de derutată, încât abia a îndrăznit să murmure:

— Bună seara!... Îmi pare rău că te deranjez, dragule, nu ştiam că ai invitaţi.

— Tu niciodată nu deranjezi, iubito... i-a răspuns Suilem Balade, ducându-se să o întâmpine. Ţi-l prezint pe colonelul Courbet, care încearcă să ne ajute să-i găsim pe prizonieri, a mai spus, apoi s-a întors spre militar, ca să termine prezentările: Domnule colonel, ea este soţia mea, Ghalia.

Cel menţionat, care rămăsese cu gura căscată din pricina impactului zdrobitor pe care îl avusese asupra lui o asemenea apariţie nesperată, a stat un timp fără să reacţioneze, şi până la urmă a reuşit să îndruge grăbit:

— Soţia dumneavoastră?... Cu tot respectul, am plăcerea să vă spun că e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Mulţumesc... a răspuns ea cu un zâmbet care i-a scos şi mai mult în evidenţă frumuseţea elegantă. Se vede că sunteţi francez.

— Şi chiar dacă aş fi fost marţian, doamnă; şi chiar dacă aş fi fost marţian. Sunteţi demnă să fi fost pictată de gloriosul meu strămoş, marele Gustav Courbet.

— Se mai vede şi că exageraţi, dar oricum, vă mulţumesc... a spus femeia cu ochi mari şi negri, apoi s-a întors spre soţul ei, şi se vedea că face un mare efort să vorbească atunci când a adăugat: Ai

putea să vii un moment, dragule? Nu-mi găsesc pastilele.

Când au ieşit din încăpere, paraşutistul s-a lăsat să cadă greoi, ca de obicei, pe scaunul hodorogit, şi după un scurt moment de tăcere a murmurat cu şi mai multă admiraţie:

— E o fiinţă uluitoare.

— Încercaţi să vi-o imaginaţi când nu era bolnavă, a spus Gacel Mugtar.

— E grav?... a întrebat militarul şi, zărindu-i gestul mut de resemnare, a adăugat. Mâine pot s-o trimit cu unul din avioanele noastre la Paris şi, fiind vorba de soţia cuiva care colaborează cu armata, guvernul meu se va ocupa de toate cheltuielile. Vă garantez că s-ar bucura de cea mai bună îngrijire imaginabilă.

— Sunteţi foarte generos... a recunoscut cu toată sinceritatea Ameney. Dar mă tem că e prea târziu.

— Insist! Niciodată nu trebuie să ne pierdem speranţa, mai ales când e vorba de o persoană excepţională.

— E cu adevărat excepţională, şi nu pentru ce-aţi văzut... a comentat tuaregul, sigur de ceea ce zicea. Ci pentru ceea ce nu veţi avea niciodată posibilitatea să mai vedeţi.

În zori au intrat într-o veche albie a unei mări interioare sau a unui lac sărat, amintire a unor timpuri fericite, cu mii de ani în urmă, când partea aceea a Africii încă mai era un loc generos şi locuibil, prin care se preumblau o infinitate de animale sălbatice.

Natura continua să fie foarte capricioasă, căci deşi era o întindere lată de vreo cinci kilometri ce şerpuia îngrădită de dune înalte, în interior abia dacă sufla vântul, ceea ce făcea ca liniştea să fie apăsătoare.

Călăuzele lor i-au lăsat câteva minute să se odihnească, timp de care Omar el Khebir a profitat ca să-şi dezlege măgarul extenuat, să-i dea un pic de apă şi să-l mângâie afectuos pe cap.

— În ce loc păcătos am nimerit, micuţule... a spus. Mă tem că de-aici n-o să ieşim nici dacă înveţi să stai în cap.

Animalul s-a aşezat lângă el, i-a răspuns cu un răget plângăreţ şi au aşteptat împreună ca Yusuf, epuizat, să se apropie gâfâind.

— La ce dracului am venit în locul ăsta de căcat? s-a plâns el. Nu e nimic aici.

— Ba e... l-a contrazis Omar. Sau cel puţin era.

— Natron?... a întrebat, iar când celălalt a încuviinţat pe muteşte, s-a strâmbat neîncrezător că ar fi dat răspunsul corect, aşa că a adăugat: Mă îndoiesc că nebunii ăştia caută natron.

— Bineînţeles că nu. Nu caută natron, ci golul pe care l-a lăsat. I-a arătat o serie de puncte ce de-abia se zăreau în depărtare şi a adăugat: Uită-te la grămezile alea de pietre; e brizura care se extrage când se excavează un zăcământ şi, dacă soarele nu mi-a topit creierii, sub una din ele o să ascundem tot ce-am adus.

— De ce?... a spus Yusuf, apoi a întins imediat mâna cu palma desfăcută, de parcă s-ar fi căit că a pus întrebarea. Nu! Nu-mi spune. Prefer să nu ştiu...

— În ce mă priveşte, sunt de acord.

— Îi aprovizionăm pe răpitori?...

— Ai spus exact ce nu voiai să ştii.

— Normal! Nu-mi place să mă amestec cu pleava asta; fac numai probleme şi-o să ne cadă pe cap toată armata franceză.

— Şi ce mai contează un mic duşman în plus?... a remarcat cu un simţ al umorului deplasat tovarăşul lui de suferinţă. La urma urmei, important e glonţul care te-a omorât, nu cine l-a fabricat.

— N-ai dreptate; important nu e glonţul, nici cine l-a fabricat, ci canalia care a fost în stare să-l bage în tine, când e atâta spaţiu liber în jurul tău...

S-a ridicat în picioare, pentru că li se făcea semn că e timpul să

reia marşul, ceea ce au şi făcut, dar n-au trecut nici două ceasuri şi s-au oprit din nou, iar călăuzele au început să dea la o parte plasele care ascundeau intrarea într-un vechi depozit de „sare a zeilor”.

— Trebuie să ne grăbim... a spus unul dintre ei pe un ton categoric. Trebuie să plecăm de-aici înainte să înceapă căldura mare.

Sub pământ căldura era ceva mai suportabilă, dar chiar şi aşa au asudat din belşug transportând şi depozitând apa şi proviziile în partea cea mai adâncă a galeriilor. Niciuna nu era foarte lungă, dar erau obligaţi să se mişte în semiîntuneric, aşa că uneori se împiedicau, se zgâriau, sau se loveau la cap în timp ce îndeplineau aceste corvezi, pentru că aerul rarefiat şi plin de azot nu le umplea cum trebuie plămânii.

Cu toate acestea, partea cea mai grea a acelei zile trudnice a fost când, revenind la suprafaţă, au observat că doi dintre însoţitorii caravanei se îndepărtau mânând toate cămilele, aşa că singurul tovarăş de drum care le rămăsese era al treilea, un mauritan ursuz ce nu deschidea gura decât ca să râgâie.

— De ce pleacă fără noi?... a întrebat Yusuf alarmat, şi neprimind răspuns a insistat: Când se întorc?...

Cum reacţia a fost aceeaşi, şi-a pierdut răbdarea şi a dat să pună mâna pe hanger. Omar el Khebir l-a oprit.

— Potoleşte-te!... i-a spus. Au plecat şi nu mai e nimic de făcut, aşa că ce trebuie să faci acum e să mă ajuţi să improvizez o scară ca să cobor măgarul, fiindcă dacă-l lăsăm aici, afară, o să-i fiarbă creierii.

Şi ştia bine ce spune, pentru că într-un loc ca acela nici şerpii, nici şopârlele, nici cărăbuşii şi nici măcar furnicile cu spinarea argintie, blindate şi aproape indestructibile, nu reuşeau să supravieţuiască o oră întreagă în soarele de la amiază.

Nisipul se încălzea până ajungea la aproape şaizeci de grade, şi exista doar un loc pe glob, El Azizia, în Libia, unde se înregistrau temperaturi uşor superioare.

La umbră, a fost mai uşor să-l facă pe mauritan să rostească un cuvânt, căci atunci când l-au întrebat pe un ton ameninţător ce fac ei acolo, a avut amabilitatea să răspundă:

— Aşteptăm.

— Ce-aşteptăm?

Celălalt a ridicat braţele spre cer, ceea ce putea însemna la fel de bine că aşteaptă să coboare un arhanghel sau că nu ştie, aşa că cei doi mercenari, care credeau că trecuseră prin toate în viaţă, s-au văzut obligaţi să admită că se aflau într-o situaţie care le scăpa de sub control.

Au dormit în cea mai adâncă dintre galerii până la căderea nopţii, şi doar atunci s-au hotărât să-şi părăsească adăpostul, ca majoritatea animalelor ce populează deşertul, mulţumind lui Allah că fusese atât de milostiv încât făcuse noaptea, după ce fusese atât de inteligent încât făcuse ziua.

Pe tot restul pământului, soarele era dătător de viaţă şi luna, doar ceva rotund, subiect de fantezii, dar acolo soarele însemna moarte şi luna devenea marea aliată ce lumina peisajul, dezvăluind drumurile care îţi permiteau să scapi din infernul acela.

Pământului i-au luat vreo douăzeci de minute să elimine o parte din căldura acumulată, permiţându-le să-l atingă fără să facă băşici, şi pe măsură ce se răcea, se răcea şi aerul, care cu trecerea orelor îşi schimba densitatea.

Au mâncat, au băut şi mai ales au respirat fără teamă că le vor lua foc plămânii, şi în scurt timp au avut şi puterea să vorbească; primul a fost Omar el Khebir.

— Sunt sătul până peste cap de deşert, a spus. Întotdeauna am

crezut că o să mor aici, dar încep să-mi schimb părerea.

— Numai Allah hotărăşte unde murim, a îngăimat mauritanul, pronunţând pentru prima dată o frază de cinci cuvinte.

— Cu atât mai bine pentru mine, căci eu aş putea să mă înşel, dar el nu se înşală niciodată. Dacă am noroc, poate a hotărât să mor la Roma.

— Pariez o sută de mii de franci că nu, a intervenit Yusuf.

— Accept, pentru că dacă mor aici nu mi-ar fi de niciun folos, iar dacă mor la Roma, cel puţin înainte de asta o să petrec nişte nopţi fabuloase.

S-a auzit râsul unei hiene şi măgarul a a tresărit ciulind urechile, aşa că stăpânul lui a încercat să-l liniştească:

— Nu-ţi face griji, micuţule... Dacă se-apropie de tine, o muşti de coadă şi nu-i dai drumul până dimineaţă. De îndată ce răsare soarele o s-o rupă la fugă.

— Ai înnebunit? l-a întrebat uimit fostul lui adjunct.

— Nici vorbă! l-a contrazis el. Pe un unchi de-al lui taică-meu l-a atacat o hienă, şi a scăpat pentru că ele nu se pot răsuci ca să-l muşte pe cel care le apucă de coadă.

— N-am zis de asta, că asta o ştiu şi eu, ci fiindcă încerci să-i explici lucrul ăsta unui măgar.

— Probabil din obişnuinţă, pentru că de ani de zile încerc să-ţi explic lucruri mult mai simple şi nu reuşesc niciodată.

Mauritanul, care se uita la ei cu gura căscată, a dat din cap lăsând să se înţeleagă că nu-i vine să creadă că e martorul unei conversaţii atât de absurde, apoi a dat să se ridice în picioare ca să se îndepărteze de nebunii aceia doi, dar şi-a dus brusc degetul la gură, cerându-le să tacă.

— Vin! a spus.

23

Nu trecuseră nici două ore de când zburau, şi a repetat întrebarea pentru a patra oară:

— Sigur vrei s-o faci?

— Sigur.

— E o nebunie...

— Când eram copil, făceam asta ore întregi.

— Nu-i acelaşi lucru, a spus somalezul încercând să-l facă să se gândească mai bine. Nu mai eşti un copil şi nu e vorba de-un joc; e foarte probabil să te omoare.

— Poate vrei să spui că e foarte sigur. Dar ştii bine că nu există altă soluţie. Cât mai e până la El Saleb?

— Vreo zece minute.

— În cazul ăsta, nu mai putem înainta, fiindcă riscăm să ne vadă şi să-i arunce în aer pe sărmanii oameni înainte de vreme. Apropie-te de grupul ăla de dune de la stânga.

Negrul lungan a mai sugerat o dată că nu e de acord printr-un mormăit răguşit scos în timp ce-şi aprindea o havană, de parcă fumatul l-ar fi ajutat să se concentreze ca să realizeze manevra aceea periculoasă, căci instrumentele de bord arătau că zboară la mai puţin de cinzeci de metri altitudine şi cu o viteză aşa de mică, încât risca să intre în cădere liberă.

Întinderea de dune *seif* la care se referea tuaregul se înălţa în faţa botului aparatului de parcă ar fi fost într-adevăr vorba de o serie de spade imaginare lipite între ele, cu culmi atât de înguste, că nicio capră n-ar fi putut să înainteze pe muchia lor fără să-şi piardă echilibrul, dar acestea erau dunele care-i încântau pe băieţi, care se

dădeau pe ele de parcă ar fi schiat pe piste de zăpadă.

Îi văzuse adesea căznindu-se să urce până pe culme, ca apoi să-şi dea drumul într-un sac pe care şi-l strângeau în jurul gâtului şi, dacă reuşeau să-şi păstreze echilibrul, ajungeau până jos teferi şi nevătămaţi, dar dacă unghiul în care cădeau era foarte abrupt, luau o viteză atât de mare că se rostogoleau spectaculos şi ajungeau jos cu fundul ferfeniţă.

— Uneori ne puneam o bucată de cauciuc de maşină sub fund, ca să ne protejăm, îi mărturisise Gacel Mugtar. Dar asta fie te încetinea, fie te arunca în aer. Era foarte distractiv.

— Presupun, dar una e să te caţeri pe vârful unei dune, şi alta e să te arunci pe ea dintr-un avion în zbor... a constatat somalezul cu înţelepciune. O să zbor cât mai jos posibil, dar inerţia o să te izbească de nisip şi o să-ţi rupi şira spinării.

— Dacă vezi că mi-am rupt-o, îi spui colonelului Courbet să-şi trimită oamenii să atace El Saleb, dar dacă scap, îmi laşi un răstimp de trei zile, i-a răspuns el, încercând să dea dovadă de un calm pe care, la drept vorbind, nu-l prea simţea. Cred că cea mai bună e duna aceea care se curbează spre dreapta; nu cred că are mai mult de patruzeci de metri, şi diferenţa de nivel pare acceptabilă.

— Te avertizez că de aici de sus totul se vede altfel... a spus pilotul. Şi nu ai niciun punct de reper.

— Şi nici timp să-l cauţi, a spus tuaregul. Hai, şi fie ce-o fi! Şi dacă mor, te rog să nu te simţi vinovat.

S-au apropiat, aproape atingând culmile dunelor cu trenul de aterizare, şi când au ajuns deasupra celei alese, tuaregul a aruncat în gol sacul de pânză cu tot ce se presupunea că o să-i trebuiască în următoarele zile.

Au văzut cum sacul cade ceva mai mult de douăzeci de metri, în timp ce inerţia îl făcea să se deplaseze spre peretele de nisip de

care s-a izbit violent, rămânând apoi nemişcat preţ de câteva clipe, parcă nehotărât şi, în sfârşit, începând să alunece şi oprindu-se la poale.

— Funcţionează... a exclamat Gacel Mugtar bucuros. Ţi-am spus că o să funcţioneze.

— Bineînţeles că funcţionează, a bombănit negrul. Totul cade, dar o lovitură ca asta o să-ţi facă ficatul praf. Eu tot cred că paraşuta e mai sigură.

— M-aş izbi la fel şi m-aş încurca între sforile ei, a spus tuaregul convins, şi a adăugat sigur pe el: Prefer să mă arunc.

— Dar...

— Niciun dar! a răspuns Gacel aproape furios. Amărâţii ăştia nu mai au mult de trăit, şi nu vreau să le scurtez şi eu zilele riscând ca răpitorii să ne audă sau să ne vadă dacă trebuie să te înalţi ca să mă arunc cu paraşuta. Aminteşte-ţi că am luat hotărârea asta ştiind ce risc, şi acum nu e momentul să ne căim.

— Nu e, într-adevăr, dar încep să mă tem că dacă mai cobor o să dau de bucluc, pentru că rabla asta bătrână nu mai e în stare de asemenea isprăvi...

A încheiat virajul, uitându-se plin de pesimism cum tuaregul ieşea pe jumătate în afară din avion, s-a pus în paralel cu creasta dunei cu riscul de a o atinge, şi a mai redus un pic viteza, deşi începuse să sune alarma de coliziune.

De îndată ce Gacel Mugtar s-a aruncat în gol, a accelerat la maximum în timp ce trăgea cu putere de manşă, iar veterana Cessna şi-a onorat încă o dată reputaţia înălţându-se în aer, dar atât de anevoios încât, când pilotul a avut ocazia să-l vadă din nou pe cel ce până nu demult se aflase la bord, l-a zărit întins la poalele dunei cu degetul mare în sus, gest prin care voia să arate că nu a păţit nimic.

Negrul Ameney a mai făcut un viraj complet ca să verifice dacă pasagerul lui a început să se ridice şi dacă pare întreg, i-a răspuns la salut mormăind în sinea lui că e o minune că a supravieţuit unei căderi atât de brutale şi, în cele din urmă, a pornit spre sud-est, înapoi la Kidal.

Totuşi, când avioneta a dispărut, tuaregul s-a întins din nou pe jos, fiindcă îl durea pieptul, de-abia îşi putea mişca mâna stângă, nu-l ţineau picioarele şi se simţea de parcă s-ar fi aruncat dintr-o avionetă în zbor izbindu-se cu aproape o sută de kilometri pe oră de peretele unei dune.

Spre marele lui regret, a recunoscut că somalezul avea dreptate, şi că privite din aer lucrurile i se păruseră altfel decât în realitate, căci duna era mult mai înaltă decât calculase, panta mult mai abruptă şi, mai ales, nisipul mult mai tare.

Prin urmare, lovitura de ceea ce i s-a părut aproape un zid de beton îl ameţise, pentru câteva momente ajunsese să creadă că îşi va pierde cunoştinţa şi, în timp ce începea să scuipe sânge, a recunoscut din nou că să se arunce în gol în felul ăla fusese o imprudenţă care friza prostia.

S-a consolat spunându-şi că şase oameni nevinovaţi, a căror singură crimă fusese că îi ajutaseră pe alţi nevinovaţi, erau pe punctul de a fi decapitaţi, şi că însuşi colonelul Courbet recunoscuse, cu nici douăzeci de ore înainte, că dat fiind că se aflau în mâinile unor fanatici dispuşi să se sinucidă, nici toată armata franceză nu avea posibilitatea să-i salveze.

— Jucăm totul pe o carte... protestase în primul moment, acceptând cu dinţii strânşi sarcina puţin onorabilă de a fi o momeală.

— E singura soluţie pe care o avem... spusese Ameney. Cu cât trimiteţi mai mulţi oameni la El Saleb, cu atât răpitorii vor avea

mai multe şanse să-i descopere şi povestea asta să se termine cu un măcel. Sunteţi dispus să riscaţi asta?

Într-un moment atât de critic, severul militar reacţionase în mod surprinzător, luându-i ţigara de foi din gură ca să tragă un fum adânc, după care scosese un oftat de satisfacţie şi i-o dăduse înapoi mormăind:

— Am rezistat trei ani tentaţiei, ca să mă apuc acum din nou! Apoi se întorsese spre tuareg ca să întrebe: Ce şanse aveţi să-i eliberaţi? Şi vă rog să fiţi sincer.

— Niciuna, dar oricum mult mai multe decât dacă anunţăm că Sad al Mani a murit.

— Tot nu-mi explic de ce continui cu mania asta stupidă de a pretinde sinceritate, când ştiu că n-o să-mi convină răspunsul, bombănise paraşutistul tot mai abătut. Ce vă costa să-mi spuneţi o minciună albă?

— „Minciunile albe au nevoie de urechi binevoitoare...”, îi amintise tuaregul. Am ajuns la un punct din care nu ne putem întoarce, şi întrebarea e dacă vă învoiţi sau nu.

— Mă-nvoiesc! se resemnase militarul. Accept eşecul anticipat şi vă dau trei zile, pentru că în a patra o să atac cu toţi oamenii mei El Saleb. Dacă nu reuşesc să-i salvez pe prizonieri, cel puţin o să le recuperez cadavrele. Luase din nou ţigara din mâna pilotului, mai trăsese un fum cu gândul să-şi potolească furia care-l cuprindea şi încheiase pe un ton categoric: Nu accept să li se taie capetele şi să li se pună fotografiile pe internet, ca să le vadă toţi sadicii şi descreieraţii. Pe scurt, ori trăiesc toţi, ori mor toţi!

Tuaregul a recunoscut că deşi aceasta nu era cea mai potrivită soluţie, cel puţin le oferea satisfacţia de a plăti cu sângele vinovaţilor pe cel al nevinovaţilor, dar în clipele acelea nu se bucura nici măcar de această minimă satisfacţie, pentru că îl durea

tot mai tare pieptul şi scuipa tot mai mult sânge.

Mai erau două ceasuri până la apusul soarelui, dârele pe care le lăsase pe nisip îi indicau poziţia, şi până şi cel mai nepriceput trăgător ar fi putut să-l doboare de pe creasta oricăreia dintre dunele care-l înconjurau.

A chemat noaptea în ajutor, dar aceasta nu l-a ascultat, pentru că nici noaptea, nici ziua nu ascultaseră niciodată pe nimeni, mulţumindu-se să sosească la ora la care trebuia să sosească, aşa că, deşi planul lui era să nu înceapă marşul până ce stelele nu-i vor arăta drumul, a decis că în starea în care se afla avea nevoie de mult timp ca să ajungă la El Saleb.

Când s-a mai potolit căldura, s-a ridicat cu un geamăt adânc, pe care l-a regretat imediat, fiindcă nu avea dreptul să se plângă, era un tuareg, se afla unde avea obligaţia să se afle şi, dacă murea, avea să moară unde trebuie să moară cei din stirpea lui.

Ultimul tuareg va fi cel ale cărui oase se vor usca sub soarele deşertului când va încerca să facă ceva pentru binele altuia; ceilalţi nu sunt decât oameni care se ascund sub un văl.

Erau doi bărbaţi, doi beduini, care în întuneric nu se deosebeau prea mult de orice alt om, fie el beduin sau nu, mai puţin prin tonul autoritar şi aproape jignitor al unuia din ei, care fără măcar să salute, ceea ce evident era o gravă ofensă, a ordonat:

— Să luăm ce putem, mai ales apă şi să pornim!

S-au supus fără să crâcnească, căci pentru asta erau plătiţi, şi după câteva minute toţi cinci păreau animale de povară urmaţi de alt animal care, deşi era încărcat după cum i se cuvenea, n-a îndrăznit să protesteze, de parcă ar fi înţeles că dacă o face îl vor părăsi la mila hienelor.

Au mărşăluit în pas forţat timp de aproape două ore şi în cele din urmă au coborât pe o pantă uşor înclinată spre adâncurile unui

zăcământ a cărui intrare fusese aşa de bine camuflată, încât nici în plină zi n-ar fi fost în stare să o descopere cineva, chiar dacă trecea pe lângă ea la mai puţin de zece metri distanţă.

Cei care i-au condus până acolo le-au dat voie să intre, dând la o parte şi trăgând la loc o draperie groasă, şi abia atunci au putut vedea că tavanul este foarte înalt, dar încăperea mult mai mică decât cea pe care o lăsaseră în urmă, şi luminată doar de două opaiţe.

În fund se zăreau figurile a şase prizonieri îngroziţi, încătuşaţi la perete, şi în faţa lor stătea un tinerel cu o înfăţişare cumplită, înarmat cu o mitralieră cu ţeavă scurtă şi o centură cu grenade. După felul provocator şi dispreţuitor în care s-a întors să-i privească, au înţeles că deşi locul puţea a câine mort şi de-abia se putea respira, se simţea foarte bine şi era tare mândru de el însuşi şi de misiunea ce-i fusese încredinţată.

După ce au pus jos tot ce aduseseră şi au primit ordin să se întoarcă în noaptea următoare, Omar el Khebir, Yusuf şi mauritanul s-au grăbit să plece pe unde veniseră, şi acum în frunte tropăia măgarul, care părea că se grăbeşte să se adăpostească într-o galerie adâncă, unde se simţea mult mai în siguranţă.

Când au ajuns la intrarea în mină, mauritanul, căruia era clar că nu i-a plăcut ce-a văzut, dar care nici nu se arăta interesat să ia parte la vreo conversaţie, a spus că se duce să se culce, aşa că Omar el Khebir a aşteptat câteva minute înainte de a se hotărî să întrebe:

— Ce părere ai?...

— Că francezii n-o să-i dea niciodată drumul lui Sad al Mani, altfel spus, că nefericiţii ăia o să fie decapitaţi.

— Ai văzut staţia de radio?...

— Aveam una la fel la Tripoli.

— Cu asta pot să comunice cu orice loc din lume dacă instalează

o antenă pe culmea unei dune. Aici n-ar funcţiona.

Au rămas vreme îndelungată în tăcere, privind luminile intermitente ale unui avion comercial care zbura foarte sus şi, după ce a dispărut, Yusuf a spus:

— Îi urăsc pe fanatici, dar şi mai mult îi urăsc pe răpitori.

— Plătesc bine.

— Dar plătesc numai când nu se împute treaba, şi povestea asta pare că o să se împută, pentru că mucosul ăsta nenorocit vrea să ajungă în rai omorând câţiva păgâni.

— Am auzit că un imam sudanez garantează că primeşti cinci hurii pentru fiecare păgân ucis în numele jihadului.

— Cinci fecioare pentru viaţa unui păgân?... s-a prefăcut că se miră celălalt. Nu ştiam că huriile se vând la preţ redus.

— Partea proastă e că cinci fecioare rămân fecioare numai cinci zile şi chiar mai puţin dacă te grăbeşti... a remarcat pe bună dreptate şi cu aceeaşi lipsă de respect Omar el Khebir. Şi dacă sunt fecioare, înseamnă că sunt prea tinere, şi asta-i o problemă, pentru că eu n-am suflet de pederast, a mai spus pe un ton hotărât, convins de propriile-i argumente indiscutabile, apoi a încheiat: Când apare o curvă din Roma şi îţi face un *pompino* cum trebuie, nu te mai interesează nicio hurie din rai.

— Ce-nseamnă un *pompino*?

— Că ţi-o suge, dar într-o italiană elegantă.

— Ai învăţat ceva la Roma... a recunoscut fostul său adjunct cu admirabilă umilinţă. Eu nu pot să-mi dau cu părerea, fiindcă nu m-am culcat niciodată nici cu fete mari, nici cu curve romane, dar bănuiesc că tinerelul ăsta dus cu pluta nu gândeşte la fel, şi nu vreau să mă văd amestecat în povestea asta. Ce le-am făcut senauditilor o să se uite la un moment dat, pentru că la urma urmei sunt de-ai locului, dar să iei parte la decapitarea celor şase

europeni e ceva grav.

— Şi ce putem să facem?... a întrebat celălalt, care începuse să tremure, pentru că frigul se înăsprise.

— Spune tu, că de-asta se presupune că eşti cel mai deştept. În ce mă priveşte, eu o să fac un jurământ, cu toate că ştii că nu-mi place să fac asta; n-o să ridic niciun deget împotriva ta şi nici n-o să încerc să te fur până nu se termină tot.

— Îţi sunt foarte recunoscător, şi jur acelaşi lucru.

— Şi-atunci?...

— Lasă-mă să mă gândesc. Dac-o întindem acum, nu ne vor urmări doar tuaregii, armata sau prietenii senaudiţilor, ci şi jihadiştii, şi ştii că pentru ăştia nu există frontiere.

— E clar că umblăm prin lume făcându-ne prieteni... a constatat ironic celălalt, care tremura la rându-i, deşi el părea să se simtă bine, ca şi când ar fi dat afară din el toată căldura care-i prisosea. Când m-am făcut mercenar, am presupus că o să-mi fac duşmani, dar nu atât de mulţi.

— Cineva a spus că măreţia unui om se măsoară în funcţie de măreţia duşmanilor săi, dar bănuiesc că se referea la calitate, nu la cantitate... a conchis Omar el Khebir. În ultimul timp, singurul duşman demn de acest nume de care am avut parte a fost lunetistul ăla dat dracului din *ettebel.*

S-a sprijinit în puşcă, simţind că îl ia cu leşin, dar a reuşit să se controleze.

Primii metri parcurşi i s-au părut infernali, pentru că fiecare picior se mişca împins parcă de propria voinţă, ceea ce-l obliga să-şi concentreze o parte din atenţie pe încercarea de a înainta fără să cadă de prea multe ori.

Deşi nu băuse niciodată alcool, se simţea aşa cum presupunea că trebuie să se simtă beţivii, aşa încât foarte curând l-a cuprins

nevoia aproape de neînvins de a se trânti pe jos şi a accepta dinainte înfrângerea, întocmai cum o acceptase şi colonelul Courbet.

În starea fizică în care se afla, cel mai bun lucru pe care îl putea face era să se ascundă, să aştepte să treacă zilele şi ca paraşutiştii să atace El Saleb şi să extermine şi ultimul jihadist care se ascundea în mină; şi să spere că-i vor simţi lipsa şi vor veni să-l caute.

A simţit o durere ca un plesnet în piept, a scuipat din nou sânge şi a fost cât pe ce să dea dracului tot, dar şi-a amintit de promisiunea pe care o făcuse chiar în dimineaţa aceea, aşa că a făcut efortul de a merge mai departe, chiar dacă reuşea să înainteze doar câţiva metri.

— Promite-mi că o să te întorci, fiindcă Suilem o să aibă nevoie de tine. Eşti cel mai bun prieten al lui, şi acum nu mai e nici Baba aici ca să-l încurajeze.

— Tu o să fii întotdeauna sprijinul lui cel mai de nădejde.

— Nu vorbi prostii!... îi reproşase ea ca unui copil. Slabă nădejde îţi aduce cauza deznădejdii, mai ales când e în mormânt.

— Ştii că nu suport să te aud vorbind aşa... protestase el.

— Şi cum vrei să vorbim, dacă zilele mele se sfârşesc, şi asta e probabil ultima oară când mai stăm de vorbă? întrebase ea cu un zâmbet trist. În fundul acestui cufăr o să găseşti nişte bani pe care am reuşit să-i economisesc fără ştirea lui Suilem, care se încăpăţâna să mă îndoape cu pastile ce nu-mi foloseau la nimic...

În chip nemaivăzut, cu cât i se apropia sfârşitul, cu atât mai tare strălucea frumuseţea acelei femei excepţionale, de parcă pe măsură ce organele ei se deteriorau, i se ivea pe chip întreaga frumuseţe interioară.

— Vreau să-l obligi să plece din Kidal, care a devenit un oraş blestemat din cauza fanatismului, a sângelui vărsat şi a urii.

— Nu cred că o să accepte. Sunt convins că o să vrea să rămână aproape de tine.

— Tocmai de aceea vreau să-l faci să înţeleagă că dacă rămâne la Kidal n-o să fie aproape decât de cenuşa mea, pe când spiritul meu se poate întâlni cu al lui în orice loc pe care-l va alege, însă nu aici... Făcuse o scurtă pauză, apoi schimbase în chip subit şi surprinzător subiectul, adăugând pe un ton ştrengar: Dacă e posibil, la Paris.

Gacel Mugtar ieşise din dormitorul Ghaliei Mendala ştiind că boala o va răpune foarte curând, dar constatând că tot nu reuşise s-o învingă, fiindcă îşi păstrase neatinse frumuseţea, inteligenţa şi chiar simţul macabru al umorului.

Şi, dacă o femeie era capabilă să demonstreze o asemenea tărie de caracter, el nu putea rămâne mai prejos, aşa că le-a poruncit picioarelor să nu mai lenevească, să-şi facă treaba şi să-l poarte cât mai repede până la El Saleb.

L-a zărit cu puţin înainte de zorii zilei, după ce unsprezece ore a înaintat ca un robot, atât de epuizat şi de chinuit de durere, că fusese cât pe ce să se prăbuşească, aşa cum li se întâmplă uneori alergătorilor de maraton când zăresc linia de sosire.

Voinţa se distra jucându-i din când în când renghiuri, cerându-i mult, ca să-i refuze totul în ultima clipă.

„Te-am adus până aici, dar aici te părăsesc.

Poate acesta era felul ei de a demonstra că este singura stăpână a destinului omenesc, fiindcă fără voinţă oamenii nici măcar nu ajung să fie oameni, dar Gacel Mugtar se născuse şi crescuse în cel mai întins deşert de pe planetă, prin urmare învăţase s-o apuce de gât pe voinţa asta, obligând-o să-şi dea ultima suflare ca să-l ajute să meargă mai departe.

Când a simţit că picioarele îi calcă pe pământ tare, şi-a scos din sac vizorul cu infraroşu şi l-a plimbat foarte încet dintr-o parte în

alta, până a distins în depărtare o mică movilă de pietre, semn că cineva căutase acolo natron.

A reuşit să ajungă cu chiu cu vai, şi-a dat seama că e un zăcământ abandonat prematur din cauza randamentului scăzut, dar care, cu o adâncime de trei metri şi o mică galerie care lăsa să se vadă proasta calitate a materialului, era un adăpost unde putea sta la umbră.

A coborât, s-a ghemuit sub o stâncă mai proeminentă şi a lăsat timpul să treacă.

Simţea nevoia să doarmă, dar nimeni n-a fost vreodată stăpân pe somnul său, căci el vine şi pleacă după cum i se năzare, evaziv sau inoportun, iar de data aceasta a întârziat să sosească, deşi până la urmă a trebuit s-o facă şi a rămas cu el mult timp.

Când a deschis ochii se întuneca din nou, dar n-a făcut decât să-şi clătească gura plină de sânge, să bea puţină apă şi să-şi pipăie pieptul, încercând să vadă dacă-şi rupsese vreo coastă.

Îi era încă foarte greu să-şi mişte mâna stângă, dar picioarele au răspuns la comenzi când s-a lăsat noaptea, aşa că a hotărât să-şi scoată capul afară.

Fără îndoială, acela era unul dintre locurile cele mai triste de pe glob, şi atât de tăcut, că respiraţia unei şopârle ar fi răsunat ca toba unui grenadier.

A ieşit să ia aer, a luat din desagă un pumn de curmale, le-a scos sâmburii şi, învelindu-le într-o cârpă, le-a zdrobit până s-au transformat într-o pastă, fiindcă trebuia să mănânce, dar de-abia reuşea să mestece.

A stat nemişcat o bună bucată de vreme, privind stelele şi meditând la tot ce se întâmplase de când colonelul Courbet acceptase să pună atâtea vieţi în mâinile lui.

În clipa aceea mai avea o fărâmă de speranţă, fără îndoială

pentru că încă nu se înfruntase cu imensitatea El Saleb-ului.

Acum, cuprins de senzaţia tristă că fusese transportat pe o planetă îndepărtată care nu avea nicio legătură cu a lui, încrederea i se spulbera la fel cum i se spulberase şi credinţa, căci de mult timp nu mai dorea să aparţină unei religii care primea în sânul ei fiinţe ca Sad al Mani, Songo Babangasi sau cei care tăiau capete în numele lui Allah. Prefera să fie unul dintre cei ce declară că singurii zei, afurisiţi zei, sunt oamenii, care inventează zei sub mantia cărora să îşi ascundă crimele.

În ziua aceea încă nu-şi spusese rugăciunile, şi a decis că n-o să se mai încline ca să-l adore pe cel care permitea să se întâmple atâtea lucruri abominabile fără să se hotărască să ridice glasul sau să mişte un deget.

Fusese obligat să mintă, să asasineze şi să tortureze, aşa că s-a întrebat câţi oameni şi de câte religii şi-au pierdut credinţa străbătând întortocheatele căi pe care s-au văzut obligaţi să le urmeze fără să vrea.

I-ar fi plăcut, ca atâtor milioane înaintea lui, să găsească un răspuns la aceste întrebări atât de dificile, dar fără îndoială că El Saleb era ultimul loc în care le putea afla.

Se făcuse mai frig, o hienă a râs, şi când a încercat s-o zărească, a observat că acolo, undeva foarte departe, se mişca ceva, şi nu erau hiene.

Erau oameni ce păreau iviţi din neant şi care, după scurtă vreme, au dispărut din nou în neant.

Şi-a strâns lucrurile şi a pornit şchiopătând spre locul unde dispăruseră.

24

Locul era acelaşi, scena aceeaşi şi personajele aceleaşi, dar duhoarea ajunsese să fie atât de insuportabilă, că măgarul a refuzat să coboare panta.

Încercând să-şi ţină respiraţia, Omar el Khebir şi Yusuf au început să descarce ce aduseseră, dar primul şi-a scos pe neaşteptate revolverul, i-a proptit ţeava la baza craniului cu chip cumplit al celui care-şi împodobise pieptul cu grenade, şi cu o împuşcătură surdă i-a zburat creierii fără să-i lase timp să reacţioneze.

Apoi a înfipt arma în spatele celui care dădea ordinele şi a apăsat de trei ori pe trăgaci, în timp ce Yusuf îi tăia beregata celui de-al treilea răpitor, care în clipa aceea se apleca să pună jos o ladă cu conserve.

Acţionaseră atât de rapid şi de eficient, încât mauritanul, luat prin surprindere, nici măcar n-a avut şansa să-şi dea seama ce se întâmplă, aşa că a rămas stană de piatră.

— Tu de partea cui eşti? l-a întrebat Omar el Khebir, privindu-l fix.

— A celor vii.

— Foarte bine, fiindcă o să ai destul timp să stai cu morţii, i-a spus în timp ce percheziţiona cadavrele şi îi dădea tot ce găsea. Ţine!... a adăugat. Acum eşti complice la asasinarea prin trădare şi cu sânge rece a trei jihadişti, cărora le-ai mai şi furat tot ce aveau, ceea ce înseamnă că dacă pun mâna pe tine o să te jupoaie de viu. Ştii încotro e Mauritania?

— Spre apus.

— Atunci ia ce-ţi trebuie şi cară-te!

Beduinul îngrozit s-a grăbit să-i mulţumească, a băgat într-o desagă câţiva pumni de curmale, pesmeţi, mei şi brânză, şi-a aruncat pe umeri două *girba* cu apă şi a trântit câte o flegmă pe fiecare dintre cadavrele pline de sânge.

— Nu mi-a plăcut niciodată de ei, a comentat cu sinceritate, înainte să dispară în noapte.

— Ăsta n-o să-şi câştige pâinea ca povestitor, deşi asta e o întâmplare bună de povestit, a spus Yusuf, în timp ce îi trăgea şuturi cu dispreţ tinerelului mort şi striga la el de parcă ar fi putut să-l audă: Am bănuit mereu că eşti un prost fudul, dar niciodată nu mi-am imaginat cât de tare. Ce facem acum?

Omar el Khebir a arătat spre prizonierii care priviseră scena în tăcere şi se vedea că sunt atât de traumatizaţi de situaţie, încât păreau să aştepte să fie lichidaţi şi ei cu aceeaşi violenţă şi acelaşi sânge rece ca răpitorii lor.

— Să-i scoatem de-aici, că nu-nţeleg cum de mai sunt în viaţă şi n-au înnebunit în iadul ăsta.

A luat legătura cu cei care se afla lângă staţia de radio şi a început să desfacă lacătele, făcându-le semn prizonierilor uluiţi să se grăbească să iasă, deşi unii făceau un mare efort ca să se mişte, atât pentru că stătuseră zile întregi în aceeaşi poziţie, cât şi pentru că îi obligaseră să-şi facă nevoile pe ei.

Ajunşi afară, Omar el Khebir le-a lăsat un răgaz să respire în voie, să-şi mişte picioarele, să bea apă şi să înceapă să-şi facă o idee de ce se întâmpla, înainte de a-i ruga să se aşeze în jurul lui şi să fie atenţi la ce le spunea.

— În primul rând, trebuie să ştiţi că încă n-aţi scăpat de primejdie, deşi aveţi mai multe şanse de a vă salva, dat fiind că noi nu suntem extremişti, le-a spus foarte dezinvolt. Suntem

profesionişti, şi suntem dispuşi să ne riscăm viaţa ca să vă ajutăm să scăpaţi de aici, cu câteva condiţii pe care le considerăm destul de rezonabile.

— Ce fel de condiţii? a întrebat prizonierul cel mai în vârstă.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Fabio di Nuncio, medicul-şef al taberei de refugiaţi.

— Roman?...

— Napolitan.

— Nu-i acelaşi lucru, dar va trebui să mă mulţumesc cu asta... a recunoscut Omar el Khebir plescăind din limbă, semn că era puţin nemulţumit. Ştiţi să folosiţi staţia de radio?

— Bineînţeles.

— Păi e una aici jos. Intraţi în contact cu organizaţia dumneavoastră şi comunicaţi-le că suntem dispuşi să vă protejăm, în schimbul a două paşapoarte de apatrizi, refugiaţi politic sau cum s-o chema asta, al amnistiei pentru delictele de care suntem acuzaţi, şi al unor permise de rezidenţă într-o ţară europeană la alegerea noastră.

— Nu ştiu dacă se poate obţine asta... a răspuns italianul un pic descumpănit.

— Vedeţi dumneavoastră cum vă descurcaţi, a insistat Yusuf. Este capul dumneavoastră în joc. Şi al prietenilor dumneavoastră.

— Voi încerca! Altceva?

— Vă vom comunica la momentul potrivit.

— Bani?...

— Cum v-am spus, suntem profesionişti, nu răpitori de oameni, a intervenit din nou Omar el Khebir. Dacă ne daţi ce cerem, vom avea grijă de dumneavoastră, dar dacă nu, şi cum nu avem obligaţia de a ne risca viaţa ca să vă salvăm, ne vom limita să vă lăsăm aici, şi în momentul când jihadiştii vor descoperi că ceva nu

e-n regulă, fiindcă pentru asta au staţia de radio, vor veni şi vă vor tăia capetele.

— Pentru Dumnezeu, nu! a izbucnit în plâns, cuprinsă de teroare, singura femeie din grup. Sunt nişte animale.

— Linişteşte-te, dragă... i-a răspuns napolitanul, care era clar că începuse să ia asupra sa răspunderea noii întorsături pe care o luase situaţia lor şi-aşa neobişnuită. Am prieteni în guvern, şi dacă e nevoie o să-l trezesc din somn chiar pe primul ministru.

— E cumva Berlusconi?... a întrebat Omar el Khebir alarmat.

— Nu, Berlusconi nu mai e.

— Slavă Domnului, pentru că în ăsta n-am încredere! Era prieten cu Gaddafi.

În timp ce Fabio di Nuncio se întorcea la grotă cu intenţia clară de a intra în contact cu cei care puteau să obţină ce solicitau eliberatorii săi, Yusuf, nemulţumit, l-a apucat de braţ pe fostul său şef, obligându-l să se îndepărteze câţiva metri.

— Ce ţi-a venit să refuzi banii pe care voiau să ni-i dea? a întrebat. Ai idee cât am putea să luăm pe oamenii ăştia?

— Ascultă cu atenţie, tâmpitule, că uneori eşti mai măgar decât ăsta care se uită la noi! a spus Omar el Khebir, apoi a lăsat impresia că încearcă să-şi găsească cuvintele potrivite pentru ce voia să spună, şi în sfârşit a părut că reuşise: Dacă ne fac rost de acte noi, avem bani să trăim fără probleme mult mai multă vreme decât ne putem închipui... Ai priceput?

— Perfect, dar banii nu sunt niciodată prea mulţi.

— Tot prost ai rămas, fiindcă nu înţelegi că dacă ne-ar declara nevinovaţi dar am lua bani pentru că i-am eliberat pe prizonieri, am putea fi acuzaţi de răpire sau extorcare, şi iar ne-ar lua în tărbacă.

— Poate că ai dreptate... s-a scuzat celălalt.

— Sigur că am. Şi ţine minte că dacă îi urăşti pe fanatici şi pe răpitori, nu trebuie să te porţi niciodată ca ei. Poate că suntem nişte ticăloşi care ne vindem cui plăteşte mai bine, dar tocmai de-asta trebuie să respectăm anumite principii şi, dacă ne angajăm să le salvăm viaţa acestor nefericiţi, o s-o facem cu orice preţ.

— De acord, tu comanzi, dar dacă o să avem probleme, ar trebui s-o ştergem de-aici, pentru că o să fim la mâna lor şi o să ne împuşte de pe vârful dunelor... a argumentat Yusuf înţelept. Celălalt zăcământ e mai mare, are mai multe provizii, multe arme, şi ne-am apăra mai bine având mai mult teren deschis în jur.

— Văd că gândeşti din nou ca un profesionist, a încuviinţat Omar el Khebir bătându-l prieteneşte pe braţ. Ăsta e Yusuf care mi-a plăcut dintotdeauna şi de care am nevoie acum. Ia-i cu tine pe ăştia, şi măgarul s-o ducă pe femeie, că de-abia se mai ţine pe picioare.

— Şi tu ce-o să faci?

— O să rămân cu romanul ăsta, să văd dacă reuşeşte să facă ceva.

— Napolitanul... l-a corectat celălalt.

— Mă rog, ce dracu' o fi! Hai, cară-te!

Nu era momentul să se-apuce să comenteze, aşa că după câteva minute grupul de nefericiţi se punea în mişcare, şi oricine i-ar fi văzut ar fi pus rămăşag că nu vor ajunge prea departe.

Yusuf le dăduse voie să ia cu ei doar burdufuri cu apă, şi-i obliga să bea tot timpul, fiindcă se vedea că sunt deshidrataţi, aşa că riscau să se prăbuşească şi niciunul dintre ei nu era în stare să-l ducă în spate pe altul.

Erau ca o trupă de fantome pe jumătate dezbrăcate şi, de cum au dispărut în întuneric, Omar el Khebir s-a întors în încăperea pestilenţială în care italianul striga la un interlocutor care se afla la

mii de kilometri distanţă.

Din gesturile, rugăminţile, insultele şi tonul său furios a dedus că nu reuşea să-l scoale din pat nici pe primul, nici pe ultimul ministru, aşa că i-a luat tinerelului ăluia odios cartuşiera cu grenade, le-a băgat într-un sac şi a început să studieze calm structura zăcământului dărăpănat în care se aflau, de unde cu mult timp în urmă se extrăgea natron de calitate excelentă.

După o litanie interminabilă de ţipete, vaiete şi rugăminţi, descurajatul doctor di Nuncio a hotărât să stingă staţia, zicând:

— Am reuşit să-mi promită că la prânz se vor întâlni cu primul ministru şi îl vor ruga să vorbească cu preşedintele francez.

— Mă îndoiesc că o să ajungă să-l deranjeze, căci dacă chestia asta nu iese bine, la prânz o să fim morţi, a răspuns calm celălalt, care pusese sacul cu grenade într-un colţ şi acum arunca peste el toate hainele pe care le găsea.

— Ce intenţii aveţi?

— Să fac să cadă tavanul şi porcii ăştia de jihadişti să-şi închipuie că tânărul şi sceleratul lor sinucigaş se grăbea foarte tare să ajungă în rai şi s-a hotărât să-şi ia viaţa înainte de vreme... a spus arătând spre cadavrul băiatului. Se întâmplă frecvent cu genul ăsta de descreieraţi, aşa că trageţi-i cadavrul spre intrare, căci cu cât găsesc mai multe bucăţi din el, cu atât mai bine.

— Ce sălbăticie!... s-a plâns celălalt, dar s-a supus fără să crâcnească, târând trupul mortului unde-i spusese Omar el Khebir. Eu ştiam că musulmanii au un respect deosebit pentru morţi.

— Şi aşa şi este, dar avem mai mult respect pentru cei vii...

Era clar că Omar el Khebir îşi reintrase în rolul de lider capabil să facă faţă situaţiilor critice, şi nu se mai considera un sărman fugar urmat peste tot de un măgar exhibiţionist. Era din nou un mercenar autentic, poate excesiv de brutal uneori, dar dispus să

moară într-o misiune, lăsând o urmă clară şi de neşters a prezenţei sale.

Se aşezase pe vine pe grămada de haine şi desfăcea gloanţele pentru a împrăştia praful de puşcă, în timp ce comenta cu un zâmbet care arăta că-i plăcea ce face:

— Ar fi mai bine să vă îndepărtaţi, pentru că deşi nu sunt expert în demolări, chestia asta o să explodeze.

— Ce facem cu staţia de radio? a întrebat italianul.

— Fără o antenă potrivită nu e bună de nimic, i-a răspuns el calm. Şi, după cum v-am auzit strigând, nici cu o antenă nu ne-ar sluji prea mult.

— S-ar putea să aveţi dreptate... a recunoscut celălalt. Politicienii preferă să-şi ocupe o dimineaţă ducându-se la o înmormântare la care vor fi fotografiaţi îmbrăţişând familia unui voluntar decât să facă ceva pentru eliberarea lui, fiindcă după aceea li se reproşează că au plătit o sumă exagerată pentru asta sau că şi-au băgat jumătate din bani în buzunar.

— Şi dacă aşa stau lucrurile, de ce dracului aţi acceptat slujba asta împuţită? a întrebat curios celălalt, cu un opaiţ în mână, gata să dea foc hainelor.

— Fiindcă nu e o slujbă împuţită, de vreme ce nu mă plăteşte nimeni ca s-o fac. E un viciu împuţit. Să salvezi vieţi poate ajunge să fie un viciu mai puternic decât drogurile, şi când nu ai doza necesară te simţi groaznic.

Omar el Khebir l-a privit oarecum derutat, a ridicat opaiţul ca să-l vadă mai bine şi, observându-i barba lungă şi încâlcită, pletele albe pline de păduchi şi o parte a corpului plin de răni şi de excremente, a recunoscut în cele din urmă:

— E limpede că de câteva zile nu v-aţi luat doza, pentru că arătaţi oribil. Aşteptaţi-mă afară, şi luaţi o pătură cu

dumneavoastră, fiindcă începe să se facă frig.

Fabio di Nuncio l-a ascultat, dar în momentul în care a trecut peste cadavrul pe care el însuşi îl dusese la ieşire, i-a pus coarne cu un gest foarte napolitan, spunând:

— Sper să nu poţi viola pe nimeni în iad, pui de căţea!

Omar el Khebir a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit, fiindcă nu-l privea pe el cine putea fi victima unui degenerat care pe când trăia dădea impresia că nu face prea multe distincţii în materie de sex. Singurul lucru care conta era că stătea pe vine, cu opt grenade în faţă, şi uneia dintre ele îi scosese inelul şi îi legase piedica cu o sfoară. Când se întindea focul şi ardea sfoara, totul ar fi trebuit să sară în aer, dar nu era sigur că o să se întâmple aşa, şi prin urmare nu era acela momentul să se ocupe de lucruri care nu se pot rezolva.

S-a ridicat în picioare, i-a smuls turbanul celui care înainte dădea ordinele, a dat foc turbanului şi, când acesta a devenit un bulgăre de foc, l-a lăsat să cadă jos şi a rupt-o la fugă.

La vreo două sute de metri îl aştepta italianul şi, cu toate că mai era mult până să răsară soarele, o lumină vagă şi lăptoasă le-a permis să vadă cum se ridică de la pământ o coloană de fum, urmată de o vâlvătaie, şi aproape imediat de o explozie înfiorătoare.

Un nor de praf, sânge şi rămăşiţe omeneşti a acoperit împrejurimile, şi la puţină vreme Omar el Khebir a luat de jos un picior însângerat şi l-a înălţat ca pe un trofeu valoros.

— Asta o să ne ajute, fiindcă vulturii care se hrănesc cu hoituri o să le arate canaliilor ăstora unde e problema... a spus, apoi a arătat spre gaura enormă acoperită de pământ, nisip şi natron care rămăsese în urma lor. Nu cred că o să se deranjeze să încerce să verifice câte cadavre au rămas acolo jos şi, dacă avem noroc, o să

plece, pentru că vulturii atrag foarte mult atenţia.

— Şi dacă nu avem noroc?

— O să ne urmărească, va trebui să ne apărăm şi să-i împuşcăm, şi fiţi sigur că în cazul ăsta vor veni mult mai mulţi vulturi.

A urinat sânge.

La început nu şi-a dat seama că e sânge, dar asta era, ceea ce împreună cu slăbiciunea pe care o simţea şi faptul că bea prea multă apă chiar era semn că se rupsese ceva înăuntrul lui.

Pentru prima dată în viaţă l-au copleşit furia şi neputinţa în faţa corpului care nu răspundea când avea mai mare nevoie de el, şi moartea nu părea să facă deosebiri, oricât ar fi fost de tânăr, de puternic sau de tuareg.

Aproape toată noaptea a căzut şi s-a ridicat, s-a împiedicat şi s-a ridicat iar, făcând un efort epuizant ca să se apropie de locul în care văzuse dispărând ceea ce părea convins că erau siluete omeneşti, dar oricât a încercat, nu a reuşit să le dea de urmă.

Dacă era vorba de răpitori, se ascunseseră foarte bine; şi dacă era vorba de simpli beduini care profitau de noapte ca să călătorească printr-o zonă pe unde nu se putea trece în timpul zilei, probabil erau deja prea departe.

Singurul lui tovarăş de drum era o hienă, care-l urmărea aproape de când se întunecase.

Animalul rău mirositor avea faima că presimte când cineva e pe punctul de a muri, şi se pare că dâra de sânge pe care o lăsa Gacel îi era de-ajuns să-şi dea seama că era spre binele ei să păstreze liniştea, ca să nu-i stârnească pe cei care ar fi dorit să-şi dispute cu ea prada aceea gustoasă.

Festinurile în familie le încântă pe hienele dungate, dar masculii de hienă pătată preferă să trăiască în singurătate, să se împerecheze când au ocazia şi să-şi vadă de drum fără povara

răspunderii de a-şi hrăni puii, căci să găseşti ceva cu care să-ţi umpli burta într-un loc atât de inospitalier ca El Saleb era suficient de greu cât să nu doreşti să împarţi prada.

După trei ore, temându-se că la ivirea zorilor câinele acela nomad respingător îl va da de gol cu prezenţa lui, tuaregul s-a întins cât era de lung, şi-a montat vizorul cu infraroşu pe puşcă, precum şi amortizorul de zgomot, a sprijinit ţeava pe sacul cu mâncare, întrucât mâna stângă continua să nu-l asculte, şi a aşteptat răbdător ca animalul să se mişte, ceea ce i-a permis să-i vadă cât se poate de clar picioarele din spate.

În momentul în care a apăsat pe trăgaci, animalul a fugit urlând spre o vizuină întunecoasă ca să-şi lângă rănile, ajungând ca într-o clipă să se transforme din posibil invitat la ospăţ în posibil fel principal al ospăţului, fără să reuşească să priceapă de unde se ivise un duşman atât de violent.

Lui Gacel i-ar fi fost mult mai uşor s-o omoare cu un glonţ în cap, dar asta însemna ca în scurtă vreme toţi vulturii din zonă să se adune acolo şi să organizeze ei un festin, devenind o companie periculoasă şi foarte neplăcută.

A rămas mult timp în aceeaşi poziţie, încercând să-şi adune forţele în vreme ce observa cum, la mai puţin de un metru distanţă, o pereche de scorpioni începea să execute ceea ce după toate aparenţele era un formidabil dans nupţial, deşi putea la fel de bine să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte între doi masculi dispuşi să se distrugă unul pe altul.

Dans nupţial sau luptă înverşunată, n-a durat mult, căci ceva i-a atins pe neaşteptate turbanul şi unul dintre participanţi a dispărut ca prin farmec. Perechea sa, sau adversarul, sau ce-o fi fost, a rămas câteva clipe cu acul ridicat ameninţător, dar imediat şi-a dat seama că pericolul înaripat continuă să zboare pe deasupra capului

său, aşa că a fugit să-şi caute adăpost sub o piatră.

Chiar şi acolo, atât de departe de orice, eterna luptă pentru supravieţuire domnea implacabil.

Din nou îl chinuiau setea şi se ruşina că îşi pierduse capacitatea de a-şi controla nevoia de a bea, deşi ştia că de acest control îi depindea viaţa. Calculase că o să aibă nevoie de apă pentru patru zile, dar de-abia îi mai rămăsese un strop, fiindcă probabil se transforma în sângele pe care îl scuipa, îl urina, sau care se revărsa incontrolabil prin cine ştie ce unghere din corpul său.

S-a târât până a găsit un fel de vizuină care abia îl proteja un pic, dar nu se simţea în putere să meargă mai departe, aşa că s-a lăsat în voia oboselii care îşi făcea efectul.

A visat că murea odată cu Ghalia Mendala, şi că aceasta îl certa pentru că nu îşi îndeplinise promisiunea de a-l ajuta pe Suilem, ceea ce era o prostie imensă, pentru că nimic şi nimeni nu-l putea ajuta vreodată pe Suilem Balade.

Când s-a trezit, şi-a dat seama că în toată perioada aceea marcată numai de groază şi moarte avusese parte de o singură recompensă: fusese martorul unei iubiri fără seamăn între doi oameni, ceea ce îl ajutase să mai păstreze o speranţă cât de mică într-un viitor mai puţin descurajant. Poate tocmai de aceea nu îngăduise destinul capricios ca Ghalia Mendala şi Suilem Balade să aibă copii, căci ei ar fi putut deveni sămânţa unei noi specii umane, mai puţin egoiste.

L-a întristat gândul că o să moară după ce îşi pierduse credinţa, şi şi-a amintit de poveştile pe care le auzise despre oameni necredincioşi care l-au găsit pe Dumnezeu în ultimul moment.

În cazul lui era tocmai pe dos, dar singurul lucru pe care îl regreta era că avea să moară într-o gaură jegoasă de unde nu aveau să îl mai scoată la suprafaţă decât lighioanele.

Îi era sete, şi ziua a fost cea mai călduroasă din câte trăise.

S-a cufundat din nou într-o toropeală adâncă, şi de data asta a visat că moartea îl căuta prin deşert, derutată şi furioasă că nu e în stare să îi găsească ascunzătoarea.

A trecut pe lângă el, urmată de întuneric, care urmează veşnic moartea, şi de-abia atunci tuaregul s-a ridicat, ca un mort care scapă dintr-un mormânt prea îngust.

A băut ultima picătură de apă care-i mai rămăsese şi s-a aşezat să aştepte, ştiind că atunci când paraşutiştii îi vor descoperi cadavrul, colonelul Courbet va înţelege că nu a putut face mai mult.

La urma urmei, amândoi acceptaseră de dinainte înfrângerea.

Şi să accepţi de dinainte înfrângerea, când de reuşită depindeau atâtea vieţi omeneşti, era ca şi cum ai muri puţin de dinainte.

Pe neaşteptate, trei bărbaţi şi un măgar au apărut ca din pământ în dreapta lui, au trecut la mai puţin de o sută de metri de locul în care se afla şi s-au îndepărtat în pas vioi spre est.

La început a crezut că are în continuare halucinaţii, dar siluetele lor se desenaseră cu atâta claritate pe un fundal înstelat, că i s-a părut chiar că măgarul se oprise o clipă ca să se întoarcă să se uite la el.

Fireşte că s-a întrebat ce naiba caută un măgar într-un asemenea loc, dar n-a vrut sau n-a putut să se gândească la asta pentru că îl chinuia setea, aşa că şi-a adunat ultimele puteri şi a pornit spre locul de unde se iviseră, nădăjduind că va găsi apă.

Aşa cum bănuia, era o mină părăsită, dar a avut prevederea să stea un timp să asculte, ca să-şi dea seama dacă e cineva înăuntru.

Cu toate astea, a coborât în linişte pe scara rudimentară de piatră, uitându-se prin vizorul cu infraroşu, dar când a văzut un burduf din care se prelingea apă, nerăbdarea a învins prudenţa şi a

băut pe nerăsuflate.

Întremat şi mai calm, a aprins o lanternă ca să cerceteze pe îndelete încăperea, care părea să fie o ascunzătoare enormă, ca cele pe care le foloseau teroriştii sau luptătorii de gherilă, pentru că înăuntru erau îngrămădite multe arme, apă şi provizii.

În ciuda izolării şi a căldurii de nesuportat, El Saleb era probabil un punct de sprijin esenţial pentru jihadişti când venea momentul să îşi extindă stăpânirea spre ţările vecine, pentru că la o aruncătură de băţ se aflau zăcămintele petrolifere din Algeria, minele de uraniu din Niger sau zăcămintele de fier din Mauritania. Singurul obstacol între ei şi aceste obiective era o mare de nisip prea puţin supravegheată.

Gacel Mugtar n-a avut putere nici măcar să schiţeze un zâmbet când şi-a dat seama că steaua rea şi capricioasă care îl călăuzise în ultima vreme îl făcuse să îşi încheie călătoria într-un adăpost al extremiştilor cei mai radicali, ceea ce însemna că atunci când îi găseau cadavrul, oamenii aveau să creadă că este al cuiva care îşi dorise să moară printre ai lui.

Era un destin straniu acela ce făcea ca fanaticul imam Songo Babangasi să rămână în istorie drept un sfânt pios al cărui mausoleu îl vor vizita beduinii, în vreme ce mormântul unui tuareg care devenise ateu avea să se afle printre cele ale jihadiştilor pe care îi ura atât de tare.

A încercat să se consoleze cu gândul că nimeni, odată înmormântat, nu reuşise să-şi vadă propriul mormânt.

A mâncat fără poftă o cutie de sardele pe care le-a zdrobit până au devenit o pastă, a urinat din nou sânge şi a ieşit să vegheze dacă vreunul dintre răpitori nu se întoarce, pentru că habar n-avea unde se duseseră, nici ce misiune aveau de îndeplinit.

Continua să se încreadă orbeşte în arma lui, dar a hotărât să ia şi

un AK-47, care nu-i slujea prea mult pe distanţe mari, dar reuşea să-l pună pe gânduri până şi pe cel mai fanatic extremist înainte să se apropie de el.

În timp ce lupta să învingă o somnolenţă care nu era decât anticamera morţii, i s-a părut că aude ceva asemănător cu nişte împuşcături surde dar, deşi s-a străduit să rămână cu toate simţurile treze, restul nopţii s-a scurs în cea mai adâncă linişte.

Când şi-a dat seama că se luminează de ziuă, s-a retras din nou în gaura prin care se intra în mină, aşezându-se în aşa fel încât să poată supraveghea, de pe o treaptă a scării improvizate, printre pietre, toată întinderea.

Exact în momentul acela, a zărit în depărtare un foc şi imediat s-a auzit o detunătură.

A îndreptat luneta armei în direcţia aceea şi a rămas perplex în faţa priveliştii: luminat fantasmagoric de prima geană a zorilor, un măgar înainta purtând pe spinare o femeie care-şi menţinea echilibrul doar datorită unui beduin foarte înalt care-o ţinea de braţ.

Îi urmau patru bărbaţi, care de-abia reuşeau să ţină pasul cu ei, şi din când în când se împiedicau şi cădeau, doar ca să se ridice şi să continue să înainteze aproape în patru labe.

Văzuţi în lumina aceea slabă şi de la o asemenea distanţă, puteau fi luaţi drept suflete rătăcitoare care umblau fără nicio ţintă.

Numai beduinul înarmat care mergea pe lângă măgar părea teafăr, şi din când în când se întorcea spre cei rămaşi în urmă, cerându-le să grăbească pasul.

S-a ghemuit, deşi ştia că nu pot să-l vadă, făcând un gest aproape instinctiv al cărui scop real era să încerce să-şi dea seama dacă ce vede se întâmplă aievea; cei rămaşi în urmă, la fel ca femeia, păreau europeni, iar mintea lui refuza să accepte că poate

cinci dintre prizonieri, sau ceea ce mai rămăsese din ei, nu prea mult, se îndreaptă spre el păziţi de un singur răpitor.

Se simţea la fel de buimăcit ca atunci când se rostogolise pe versantul dunei fără să ştie dacă cerul era sus sau jos, şi îşi putea închipui că din ziua aceea creierul lui nu mai funcţionase normal, aşa că în clipele acelea se simţea incapabil să-şi pună ideile în ordine.

A trebuit să se uite din nou pe furiş printre pietre ca să accepte că grupul acela improbabil continuă să se apropie, s-a străduit să găsească o explicaţie rezonabilă pentru situaţia aceea, dar până la urmă şi-a zis că nu e momentul să gândească, ci să acţioneze în măsura în care i-o permiteau forţele tot mai reduse, aşa că a lăsat deoparte puşca, a încărcat pistolul AK-47 şi a rămas nemişcat până ce, după socoteala lui, beduinul a ajuns la circa zece metri distanţă, moment în care s-a ridicat ţintind direct spre pieptul lui.

— Aruncă arma! a strigat.

Cel ameninţat, care nu avusese nici cea mai vagă posibilitate să reacţioneze, s-a supus pe loc, lăsând să-i cadă puşca din mână, dar când a făcut asta n-a mai putut s-o susţină cu cealaltă mână pe femeie, care s-a prăbuşit plângând în hohote:

— Ah, Dumnezeule, nu! Nu din nou...

Ceilalţi membri ai grupului păreau să se fi transformat în stane de piatră îngrozite.

Gacel a profitat de zăpăceala lor ca să înainteze câţiva metri, în timp ce ordona în arabă:

— Retrage-te până la bolovanii ăia!

Apoi, pe un ton mai puţin poruncitor, a adăugat în franceză:

— Liniştiţi-vă!... Acum sunteţi liberi.

După primele momente de uimire, unul dintre prizonieri a reuşit să bâiguie arătând spre Yusuf:

— Dar ne-a eliberat el deja...

— Ce-aţi spus?... a întrebat tuaregul, crezând că nu auzise bine.

— Că am fost sechestraţi şi că el ne-a eliberat.

Gacel Mugtar, tot mai nedumerit, s-a întors spre celălalt şi a întrebat:

— Eşti jihadist?

— Ferească-mă Dumnezeu!... s-a îngrozit el. Tu?

— Nici eu.

— Atunci ce-i cu toată povestea asta?

Tuaregul a arătat spre grupul de prizonieri şi a răspuns:

— Îi căutam.

— Uite-i aici.

— Lipseşte unul.

— O să vină mai târziu.

— Explică-mi!...

Explicaţiile, la care au participat şi prizonierii, s-au prelungit câteva minute haotice, la sfârşitul cărora tuaregul a făcut un gest poruncitor, cerându-le să tacă din gură:

— Gata! Duceţi-vă să vă odihniţi, şi tu lămureşte-mă de ce eşti băgat în chestia asta.

Yusuf a aşteptat până ce însoţitorii săi epuizaţi au coborât în mină, şi doar atunci a răspuns cu un calm desăvârşit:

— Pentru că sunt mercenar, dar nu răpitor.

— Nu ştiam că e vreo diferenţă.

— Este. Şi nu una, ci multe! Şi acum poţi să mă împuşti şi să termini cu toată povestea asta, pentru că îţi recunosc vocea, şi cred că eşti blestematul ăla de lunetist care ne urmăreşte din Niger.

Gacel, pe care nu-l mai ţineau picioarele şi se simţea incapabil să asimileze grămada aceea de evenimente absurde, s-a aşezat jos, făcându-i semn celuilalt să facă la fel.

— Adică faci parte din grupul care i-a masacrat pe senaudiţi?... a întrebat, şi când celălalt a aprobat cu un gest, a adăugat: Ce s-a întâmplat cu Omar el Khebir?

— A rămas în urmă cu un medic, şi presupun că el a provocat explozia pe care tocmai am auzit-o.

Interlocutorul lui a tăcut un timp, fiindcă începuse din nou să vomite sânge şi, după ce s-a şters la gură cu dosul mâinii a spus, ca şi cum faptul n-avea nicio importanţă:

— Cred că sunt pe moarte.

— Ce-ai păţit?

— E o poveste lungă pe care nu cred că voi avea timp s-o sfârşesc, a spus şi a întors capul, arătând spre intrarea în mină şi adăugând: Acum ei sunt cei care contează.

— Sunt de acord... a răspuns Yusuf, surprinzător de calm. Şi dacă te ajută cu ceva, să ştii că am încheiat un acord prin care ne angajăm să-i protejăm.

— Care e preţul?

— Iertarea.

— Prea mare.

— Şase vieţi nu au niciodată un preţ prea mare, şi ţine seama că i-am atacat pe senaudiţi pentru că era fie viaţa lor, fie a noastră. Când te chinuie setea, eşti în stare să-ţi omori şi mama.

— Asta-i foarte adevărat, a recunoscut tuaregul. În deşertul ăsta blestemat apa e totul...

A vomitat iar sânge, şi după ce a respirat adânc a întrebat:

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Să mă întorc cu măgarul după medic, care e şi el epuizat, pentru că fiecare minut contează, şi fanaticii ăştia nemernici pot să apară din clipă în clipă. A făcut o pauză lungă şi apoi a adăugat: Aici jos e un arsenal întreg, iar Omar şi cu mine suntem buni în

meseria asta şi, cum ai avut ocazia să mă omori şi n-ai făcut-o, în ceea ce mă priveşte n-avem nimic de împărţit.

— Ce-o să spună Omar?

— E un bun profesionist şi un om inteligent...

S-a ridicat în picioare, şi-a luat arma, a apucat căpăstrul măgarului, care fusese martorul mut al conversaţiei, şi în timp ce dădea să plece a adăugat:

— Încearcă să nu mori, fiindcă o să avem nevoie de oricine ştie să folosească o armă, şi tu ai demonstrat că ştii s-o faci.

25

Vulturii zburau în cerc, şi l-a mirat că o făceau la înălţime şi nu deasupra capului său.

Când Yusuf şi măgarul au dispărut în zare, a coborât în mină, unde prizonierii se trântiseră pe jos şi doar unul a întredeschis ochii ca să-i arunce o privire pierdută, după care i-a închis imediat.

A băut apă, a încercat să mestece o bucată de brânză, şi s-a aşezat să-i privească, neputând să nu se întrebe ce îi împinsese să sfârşească în locul şi împrejurările acelea.

Scena aceea deprimantă îl ajuta să-şi redobândească o parte din aproape inexistenta lui credinţă în fiinţele omeneşti, dar nu şi pe cea în Dumnezeu, pe vremuri de nezdruncinat.

Dacă nefericiţii aceia făcuseră atâtea sacrificii din iubire pentru semenii lor, faptul că se aflau acolo avea o anumită explicaţie, dar dacă o făcuseră din iubire pentru Dumnezeul lor, oricare ar fi fost acesta, era inexplicabil ca El să-i fi părăsit în voia unei sorţi atât de mizere.

Şi-a dat seama că, gândind în felul acela, porţile paradisului i se închideau dar, după ce fusese martorul atâtor atrocităţi, îi era greu să accepte că ar putea exista vreun paradis pe undeva.

Puterile îl lăsau ca apa ce se prelinge prin crăpăturile unei *vechi girba,* şi şi-a dat seama că acum n-o avea acolo pe mama lui, ca să aducă un blid şi să adune picăturile de viaţă care se scurgeau.

A zâmbit gândindu-se la ea, şi şi-a dorit să creadă că se va simţi mai mult mândră decât tristă când i se va povesti că fiul ei a murit apărându-i pe cei lipsiţi de apărare.

Dacă există într-adevăr viaţă de apoi, el nu se va simţi mândru

de presupusele sale fapte de eroism, ci mai curând ruşinat de mulţimea crimelor sale, inclusiv de încercarea de sinucidere, pentru că începea să creadă că în momentul când s-a aruncat din avion a făcut-o cu intenţia de a sfârşi demn.

Atunci ştia că nu va reuşi niciodată să-i salveze pe prizonieri, şi era hotărât să nu mai asasineze necunoscuţi, aşa că o moarte curajoasă ar fi fost neîndoielnic soluţia cea mai onorabilă.

A închis ochii şi s-a cufundat într-un neant fără vise şi fără halucinaţii; doar neantul.

Când i-a deschis din nou, totul era la fel, cu excepţia faptului că un bărbat cu plete albe şi încâlcite şi cu barbă lungă se odihnea lângă el.

Cu greu a reuşit să se ridice în picioare şi să iasă afară, unde l-a orbit lumina violentă a soarelui ce îl izbea drept în ochi. Când a reuşit să se obişnuiască cu ea, a văzut că măgarul se odihnea la umbră, iar Yusuf stătea la pândă între pietre.

— Ce se întâmplă? a întrebat.

Celălalt s-a întors, l-a studiat din cap până-n picioare de parcă l-ar fi mirat cu adevărat prezenţa lui şi s-a mulţumit să spună doar:

— Credeam c-ai murit.

— Încă nu.

— Văd.

— Şi Omar?

— A plecat.

— A plecat?... a repetat neîncrezător Gacel. Nu mi-aş fi închipuit.

— Avea motivele lui... i-a răspuns celălalt evaziv, în timp ce-i cerea cu un gest să-şi ocupe locul pe scară şi să stea la pândă între pietre. Opt motive, ca să fim mai precişi.

Tuaregul a făcut ce i s-a indicat, şi a constatat că într-adevăr se

apropiau opt călăreţi ce se călăuzeau după urmele de pe nisip, care îi conduceau fără greş spre intrarea în mină.

S-a întrebat din ce motiv nu l-a luat încă moartea, fie şi numai ca să-l scutească să mai fie martorul unui nou măcel.

— Ce putem face? a şoptit.

— Să aşteptăm.

— Ce să aşteptăm?

— Să fie şapte.

— Nu te-nţeleg, aproape că a gemut. La ce te referi?

— Că întotdeauna e mai bine să te caute şapte jihadişti împuţiţi decât opt jihadişti împuţiţi, şi de aceea e mai bine să aşteptăm, a spus şi a întins mâna arătând spre un călăreţ, confirmând ferm ce zisese mai devreme: Vezi?... Acum au rămas şapte, pentru că cel cu turbanul alb se clatină şi, dacă nu greşesc, următorul va fi slăbănogul care călăreşte la dreapta lui.

Tuaregului nu i-a fost greu să vadă că, întocmai cum spunea celălalt, extremistul cu turban alb s-a aplecat tot mai mult, până a căzut jos, în timp ce capul celui din dreapta lui sărea în bucăţi.

Yusuf a rânjit cu gura până la urechi.

— Acum sunt doar şase şi, dacă nu se dezmeticesc, n-o să rămână niciunul. A pus prieteneşte mâna pe umărul tuaregului, în timp ce adăuga: După cum vezi, Omar a fost un elev bun, iar tu un maestru bun.

— Are puşca mea?

— Ai impresia că poţi să omori pe cineva de la distanţa asta aruncând cu pietre?

— Dar unde e?

— Ţine minte că e tuareg, şi tu, ca tuareg, ar trebui să ştii că atunci când unul dintre voi se ascunde, nici măcar un tuareg nu reuşeşte să-l găsească... Yusuf a râs scurt de parcă ar fi văzut un

spectacol fascinant, apoi a exclamat: Au rămas doar cinci!

Într-adevăr, căzuse un al treilea răpitor, iar tovarăşii lui îngroziţi se uitau în toate părţile, încercând să localizeze punctul de unde erau doborâţi cu atâta precizie.

— Acum e rândul meu, a spus Yusuf, începând să tragă cu pistolul lui AK-47. O să-i căsăpim.

— Sunt prea departe, i-a atras atenţia Gacel, căruia acum îi era greu până şi să vorbească. Nu faci decât să-ţi consumi gloanţele.

— Avem destule, şi dacă tragi în sus o să cadă suficient de aproape de ei cât să-i îngrozească... a spus, dar în timp ce schimba încărcătorul a observat ce faţă avea celălalt, care se sprijinea de perete incapabil să mai se ţină pe picioare, a pufnit supărat şi a adăugat: Ar trebui să te culci... Omar şi cu mine o să ne ocupăm de asta.

— Vreau să mă uit, căci o să fie ultimul lucru pe care-l văd.

— Asta înţeleg.

Prizonierii au venit şi ei, atraşi de zgomotul împuşcăturilor, şi au ajuns la timp ca să vadă cum o cămilă împuşcată în stomac s-a ridicat în două picioare, aruncându-l jos pe călăreţ, care a început să alerge disperat, dar nu a apucat să facă decât câţiva metri, pentru că o împuşcătură în spate l-a trântit cu faţa la pământ.

— Au rămas doar patru... a comentat Yusuf, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, în timp ce trăgea şi el o nouă rafală. Îi place la nebunie să-i vâneze blestematului ăsta de fecior de capră râioasă.

Probabil că la fel şi-au spus şi jihadiştii, căci fără să se pună de acord au obligat animalele să se întoarcă şi să se îndepărteze în galop.

— Ăştia nu se mai întorc... a spus Yusuf, care părea că se bucură cum de puţine ori o făcuse în viaţă, apoi l-a apucat pe tuareg de

braţ şi l-a ajutat să urce ca să iasă, întinzându-l pe o movilă de nisip. Hai!... a adăugat. Gaura asta nenorocită nu e un loc bun să mori.

Prizonierii, bucuroşi şi liniştiţi după ce au văzut coloana de praf îndepărtându-se, li s-au alăturat, şi la scurtă vreme l-au zărit pe Omar el Khebir, care a ieşit din spatele unor stânci, s-a apropiat de cei căzuţi şi l-a împuşcat de aproape pe unul dintre ei, care probabil nu i se părea mort de-a binelea.

Apoi a luat de căpăstru două dintre cămilele care se uitau total indiferente cum agonizează o a treia şi s-a apropiat fără grabă, oprindu-se în faţa tuaregului.

— Asta e a ta, a spus dându-i puşca.

— Poţi s-o păstrezi, i-a răspuns el pe un ton hotărât. Eu n-am s-o mai pot folosi vreodată.

— Păcat, e o armă excelentă... a spus celălalt. Dar dacă o găsesc la mine, o să am probleme, căci de-acum sunt doar un beduin sărman care încearcă să fugă dintr-o ţară prea violentă...

L-a întrerupt un zgomot îndepărtat de motoare şi au ridicat toţi privirea, ca să vadă cum, foarte departe, îşi făcea apariţia un avion militar din care după câteva clipe au început să sară paraşutişti.

Yusuf a văzut cum orizontul se acoperă de ciuperci albe şi, în timp ce încăleca pe una dintre cămile, nu s-a putut abţine să facă unul dintre comentariile lui ironice:

— Francezii au întârziat... Ca de obicei.

Omar el Khebir a îndemnat cu un gest măgarul să-i urmeze, şi după aceea s-a întors spre Fabio di Nuncio.

— Amintiţi-vă de înţelegerea noastră, domnule doctor. O să declaraţi sub jurământ că aţi fost martor când doi mercenari nemiloşi aflaţi în slujba jihadului islamic, Omar el Khebir şi Yusuf Kassar, au murit îngropaţi în mina de natron în care v-au ţinut

sechestraţi.

— V-am dat cuvântul meu de onoare şi o să-l respect.

— Aşa sper, fiindcă altfel o să mă întorc şi o să le tai gâtul oamenilor dumneavoastră, a spus, apoi şi-a înclinat cu respect capul în faţa lui Gacel Mugtar, adăugând: Îmi pare rău că te-am cunoscut în astfel de împrejurări, pentru că nu sunt mulţi duşmanii care să ne facă să ne simţim mândri.

Cel căruia îi erau adresate cuvintele cele mai sincere pe care le rostise vreodată Omar el Khebir de-abia a mai avut putere să-şi ridice mâna, să se descopere şi să-l lase să-i vadă chipul.

Demonstra astfel că este un tuareg adevărat, care şi-a dat viaţa pentru cei neajutoraţi, şi că nu se teme nici de cei mai mari duşmani ai săi.

Ceilalţi nu sunt decât oameni care se ascund sub un văl.

Madrid, noiembrie 2013

În seria ACTUAL
au apărut:
Robert M. Pirsig – *Zen şi arta reparării motocicletei*
Sahar Delijani – *Copiii arborelui de jacaranda*
Graeme Simsion – *Proiectul*
Rosie María Dueñas – *Ce avem şi ce uităm*
Julie Otsuka – *Buddha din podul casei*
Margaret Mazzantini – *Nimeni nu se salvează singur*
Aglaja Veteranyi – *De ce fierbe copilul în mămăligă*
Jens Christian Grondahl – *Piazza Bucarest*
Parinoush Saniee – *Tatăl celuilalt copil*
M.L. Stedman – *Lumina dintre oceane*
Yasmina Reza – *Fericiţi cei fericiţi*
Goce Smilevski – *Sora lui Freud*
Carlos Ruiz Zafón – *Prizonierul cerului*
Natsuo Kirino – *Cronica zeiţei*
Andrei Makine – *O femeie iubită*
Chuck Palahniuk – *Apocalipsa*
Adam Johnson – *Povestea lui Jun Do*
Tan Twan Eng – *Grădina ceţurilor din amurg*
Eowin Ivey – *Copila de zăpadă*
Kathleen Grissom – *Bucătăria sclavilor*
Cormac McCarthy – *Oraşele din câmpie*
Arturo Pérez-Reverte – *Tangoul Vechii Gărzi*
Margaret Mazzantini – *Marea, dimineaţa*
Ngügí wa Thiong'o – *Râul care ne desparte*
Jonathan Coe – *Expo '58*
Philippa Gregory – *Regina albă*
Philippa Gregory – *Regina roşie*

Hwang Sok-yong – *Prinţesa Bari*
Colm Tóibín – *Testamentul Mariei*
Kamila Shamsie – *Kartografie*
Zadie Smith – *Dinţi albi*
Patti Smith – *Pe când eram doar nişte puşti*
Ian McEwan – *Operaţiunea Sweet Tooth*
Shani Boianjiu – *Oamenii eternităţii nu se tem niciodată*
Porochista Khakpour – *Ultima iluzie*
Alai – *Cântul regelui Gesar al Tibetului*
Elif Shafak – *Palatul Puricilor*
Paul Bailey – *Băiatul prinţului*
Sjón – *Vulpea albastră*
Jón Kalman Stefánsson – *Între cer şi pământ*
Baha Tahir – *Oaza de la asfinţit*
Michael Cunningham – *Crăiasa Zăpezii*
Marius Daniel Popescu – *Culorile rândunicii*
Immanuel Mifsud – *În numele Tatălui (şi al Fiului)*
Jess Walter – *Frumoasele ruine*
Joydeep Roy-Bhattacharya – *De veghe*
Hélène Grimaud – *Întoarcere la Salem*
Don DeLillo – *Omul căzător*
Rabih Alameddine – *Femeia de hârtie*
Anna Gavalda – *Billie*
Hiromi Kawakami – *Vreme ciudată la Tokio*
Philippa Gregory – *Prinţesa albă*
Alberto Vázquez-Figueroa – *Ultimul tuareg*

În pregătire:
Michel Bussi – *Fetiţa cu ochi albaştri*